

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/36 • 5 Eylül 2008 • 1 YTL

İÇİNDEKİLER

Gürcistan krizi ve Türkiye	3
Düzen cephesinden yeni bir sol tartışması	4
ABD'ye uşaklık,	
Kürt halkına düşmanlık!	5
Başbuğ: Sermaye ordusunun	
“entelektüel” katliamcısı!	6
1 Eylül Barış Günü eylemlerinden.	7
Kamu emekçileri toplu görüşme oyununa karşı alanlara çıktılar.	8
Toplu görüşme süreci ve devrimci sorumluluk!	9
Metal sektöründe mücadele dinamikleri ve görevlerimiz	10-11
Metal TİS'lerine müdahale sorumluluğu	12
Canovate'deki saldırıya gereken yanıt verildi.	13
İşçi ve emekçi hareketinden.	14-15
12 Eylül faşizminden hesabı işçi ve emekçiler soracak!	16-18
Mehmet Beşeli ile konuştuk / 2.	19-20
Memlekette sendika(cılık) var mı ? -	
Yüksel Akkaya.	21
Kapitalizmin “güçlü” kadını değil, sosyalizmin özgür kadını!	22
Gerici savaşlar halkların birleşik direnişiyle yanıtlanmalıdır!	23
Dünyadan.	24
McCain ile Obama'nın başkan adaylığı kesinleşti.	25
Çok kutupluluğa doğru.	
M. Can Yüce	26
Sol liberalizm: İllüzyon tüccarları ve kolera günleri / 1 - Volkan Yaraşır .	27-28
“İki, üç daha fazla Vietnam!”	29
Bizim Yılmaz... - A. Aydın.	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/36 ● 5 Eylül 2008
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

12 Eylül askeri faşist darbenin üzerinden tam 28 yıl geçti. Darbenin 28. yıldönümünde başta İstanbul olmak üzere bazı kentlerde gerçekleştirilecek miting ve eylemlerle askeri faşist darbe protesto edilecek, darbeci generallerin yargılanması talebi yükseltilecek. Açık ki bugün, işçi ve emekçilerin hesap sorma bilinci ve örgütlülük düzeyi, devrimci hareketin güçsüzlüğü, aradan yıllar geçmesine rağmen, 12 Eylül faşizminden ve onların uygulayıcıları katil generaller çetesinden hesap sorma imkanından ve zemininden yoksun bulunuyor. Bu nedensiz değil. Zira 12 Eylül darbesi işçi ve emekçi hareketi, devrimci ve ilerici muhalefeti büyük ölçüde etkisizleştirip zayıflattı, yüzbinlerce kişiyi gözaltına alarak işkenceden geçirdi, onbinlerce kişiyi tutuklayarak zindanlara koydu. Her türlü hak alma mücadelesini acımasızca ezdi. İşçi ve emekçilerin haklarını gaspederek yıkım ve kölelik düzenini tahkim etti. İMF-TÜSİAD patentli sosyal yıkım programlarını uygulayarak servet-sefalet kutuplaşmasını derinleştirerek kitleleri açlık ve yoksulluk sopasıyla terbiye etmeye çalıştı. Din ve milliyetçilik gibi kirli silahları kullanarak işçi ve emekçilerin bilincini dumura uğrattı, kardeş halklar arasında düşmanlık tohumları ekerek çatışmaları körükledi.

Aradan 28 yıl geçmiş olmasına rağmen 12 Eylül düzeni bugün hala devam ediyor.

12 Eylül darbesinin düzlediği bu yolda işçi, emekçi ve devrimci harekete karşı saldırılar bugün de tüm şiddeti ile sürüyor. Bu saldırılar iktisadi, sosyal, kültürel, ideolojik-politik vb. tüm cephe ve tüm boyutları içeriyor. İşçi ve emekçiler kölece yaşam ve çalışma koşullarına mahkum edilerek açlık, sefalet ve yoksulluk girdabının içine çekilerek çürütülerek teslim alınmak isteniyor. Kürt halkının halkı ve meşru özgürlük mücadelesi “terör” diye nitelendirilerek boğulmaya çalışılıyor. Kamu emekçilerine sadaka zamlar verilerek alay ediliyor. Sermaye devletinin zor aygıtları tahkim edilerek baskı ve terör sistematik bir uygulama olarak gündelik yaşama hakim kılınıyor.

Sermaye devleti, gelinen yerde tepeden tırnağa çeteleşmiş ve çürümüş durumdadır. Bu gerçek bugün tüm çıplaklığı ile gözler önündedir. Düzen güçlerinin kendi iç çatışmaları bu gerçeğin giderek görülmesini sağlayacaktır. Ancak bunun kendiliğinden olmayacağı da biliniyor. Sınıf devrimcileri, çeteleşen devletten, çürüyen düzenden hesap sormanın yolunun işçi sınıfının örgütlü gücünün açığı çıkarılarak siyasal mücadele sahnesindeki yerini alması ve rolünü oynamasıyla mümkün olacağının bilincindedirler. Sınıf devrimcilerinin bugünkü tüm çabası işçi sınıfını bu temelde örgütlemek ve sermaye iktidarına karşı savaştırmak yönündedir. Bu çabada ilerleme sağlanmadıkça 12 Eylül'den ve onun temeli olan sermaye iktidarından hesap sormak mümkün olmayacaktır.

Gazetemizin son birkaç sayısının ağırlıklı gündemlerinden birini de metal TİS'leri oluşturmakta. Bu gündemi önümüzdeki sayılarda da değişik yönleriyle işlemeye devam edeceğiz. Geçen sayımızda yer verdiğimiz DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşmeleri üzerine yapılan röportajın ikinci bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz. Röportajın ilgili çevrelerde belli bir ilgiye konu olduğu bize yansıyan verilerden anlaşılmaktadır.

Metal TİS'lerini sadece belli değerlendirmeler sınırı içinde ele almayacağımız açık olmalıdır. Giderek bu gündemini sınıf zeminindeki çalışmamızın güçlendirilmesi temelinde somut-pratik bir çabaya konu edilmesi gerekiyor. Bunun kısmi sonuçları bu sayımızda da yansıtılıyor. Önümüzdeki dönemde bu konuyu tüm yönleriyle ele almaya devam edeceğiz.

Düzeltilme: DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşmeleri üzerine yapılan röportajın geçen hafta yayınladığımız ilk bölümünde zam oranına ilişkin olarak, bant çözümünden kaynaklı ciddi bir hata yapılmıştır. “Grup sözleşmesinde herkese %50 zam uygulanırsa” ifadesi ile başlayan paragraf ile onu izleyen diğer paragraflarda geçen tüm “%50 zam” ifadeleri gerçekte “yüzdeli zam” olacak. Düzeltiyor, özür diliyoruz...

“Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koşarken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx) Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir.”

Kitapçı ve bayiilerde...

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

EKSEN YAYINCILIK

Gürcistan krizi ve Türkiye

Rusya'nın Gürcistan'a karşı savaşının gerçekte ABD'ye karşı, ABD'nin yıllardır adım adım ördüğü kuşatmaya karşı bir çıkış olduğu yeterince açık bir olgudur. Fakat bu kuşatmanın mimarı ABD idiye, Kafkas cephesi üzerinden baş taşeronu da Türk sermaye devleti oldu. Türk sermaye devleti ABD'nin Rusya'yı Kafkasya üzerinden kuşatma girişimlerine başından itibaren katıldı ve birinci dereceden bir rol oynadı. Bu nedenledir ki Rusya'nın Gürcistan savaşı ile bu kuşatmaya vurduğu darbe, aynı zamanda Türkiye'ye de vurulmuş bir darbe sayılmalıdır. Son gelişmelerin üzerinde yeterince durulmayan, resmi çevreler ve düzen kalemleri tarafından ise bilinçli olarak es geçilen bir başka yönü de işte budur.

Kriz patlak verdiğinden beri hükümet üzerinden resmi çevrelerin takındığı tavır ile sermaye medyasının olayı sunuş tarzına bu açıdan tam bir yüzüzlük egemendir. Onlara göre, Türkiye bu krizin tarafı olmadığı gibi taraflara eşit mesafedeki konumuyla çözümüne katkı sağlayabilecek en önemli bölge ülkesidir de. Konumu, krizin taraflarıyla rahatça konuşmaya ve onları öteki bölge ülkeleriyle birlikte ortak çıkarlarda uzlaştırmaya uygun biricik ülke de Türkiye'dir. Bu söylem buna inandırıcılık kazandırmaya yönelik bazı girişimlerle de desteklenmektedir. Savaşın ertesinde yapılan Rusya ve Kafkasya turları ile bu turlarda alelacele dile getirilen ve yaşadığı isimlendirme macerasından dolayı alaylara da konu olan "Kafkasya İşbirliği ve İstikrar Platformu" girişimi bunun ifadesidir.

Kriz patlak verdiğinden beri basında sürekli yinelenen bir öteki söylem ise şu oldu: Türkiye bu krizin tarafı olmadığı halde mağduru olmak riski ile yüzyüzedir. Zira Rusya ile yıldan yıla gelişen çok kârlı ekonomik ve ticari ilişkileri vardır; krizin büyümesi ve kontrolden çıkması bu ilişkilere büyük zarar verebilir, Türkiye hak etmediği mağduriyetlerle yüzyüze kalabilir...

İşin aslında güncel planda bütün mesele de budur, sergilenen onca yüzüzlüğün gerisinde tam da bu alandaki sıkıntı vardır. Sorun Türk burjuvazisinin stratejik tercihleri ile taktik çıkarları arasındaki boğucu sıkışmadan doğmaktadır. Rusya güçsüz ve çaresiz konumdayken, dolayısıyla da sorunsuzca kuşatılırken, bunları bağdaştırmak kolaydı. Oysa patlak veren kriz ve bunun Rusya'nın meydan okumasına dönüşmesi, bu kolay bağdaştırma döneminin de sonu anlamına gelmektedir. Rusya adı konulmamış kısmi ticari ambargosu ile bunun böyle olduğunu fiilen ilan etti bile.

Türkiye son 60 yıldır batı emperyalizminin, özellikle de Amerikan emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu oldu ve NATO'nun Güney Doğu kanadını tuttu. Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılması, bu misyonu zayıflatmak bir yana yeni bir düzeyde güçlendirdi de. O zamandan beri Türkiye toprakları Amerikan emperyalizmi için bir aktif saldırı ve sıcak savaş üssü olmakla kalmadı, Türk devleti de Türkiye'yi kuşatan tüm kriz bölgelerinde ABD hesabına taşeronluğa soyundu.

Bu bölgelerden biri de Kafkasya'ydı. Kafkasya'nın iki ülkesi, Gürcistan ve Azerbaycan, Türk devletinin bu taşeronluğunda çok özel bir yer tuttular. Türk devleti bu iki ülkenin ABD denetimine alınabilmesi ve Rusya'ya karşı birer ileri karakola dönüştürülmesi için üstüne düşen hemen herşeyi

Bir yandan NATO üyesi, ABD'nin bölgedeki ileri karakolu ve Kafkasya'daki aktif taşeronu olmak, öte yandan bunu bu güçlerin dört koldan kuşattığı Rusya ile kârlı iş ilişkileriyle bağdaştırmak artık eskisi kadar kolay olmayacaktır.

yaptı. Bu çerçevede her iki ülke ordusunun eğitimi, donanımı ve modernleştirilmesinde aktif görevler üstlendi*. Türk subayları bu doğrultuda Amerikalı ve İsraili uzmanlarla yakın bir işbirliği içinde çalıştılar. Bu çabanın gizlenemeyen hedefi, Barış İçin Ortaklık (BİO) programı çerçevesinde Gürcistan ve Azerbaycan'ı NATO üyeliğine hazırlamaktı. Bu, ABD'nin Rusya'yı Kafkasya üzerinden siyasi ve askeri yönden kuşatmak planının temel halkasıydı. Türk devleti bu projenin de taşeronluğunu üstlenmiş oluyordu.

Bütün bunlar, Kafkasya krizi karşısında şu sıra yüzüzsüzce tarafları uzlaştırmak rolüne soyunanların gerçekte bu krizi hazırlayan sürecin aktif hazırlayıcıları arasında olduklarını, yani doğrudan taraf olarak hareket ettiklerini gösteriyor. Gerçekte Rusya da bunu böyle görüyor, ama resmen dile getirmeyi şimdilik çıkarlarına uygun bulmuyor. Fakat resmen yapılamayan Rus basını üzerinden fiilen ve yeterli açıklıkta yapılıyor. Şaakaşvili'yi hazırlayıp donatmakla kalmayan, onu Osetya saldırısı için bizzat cesaretlendirenlerin arasında Türk devletinin de bulunduğu, Rus basınında açık açık söylenip yazılıyor.

ABD'nin Kafkasya kuşatmasının öteki boyutunda, Rusya'yı devre dışı bırakmaya yönelik enerji aktarım hatları vardı. Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattı ve Bakü-Tiflis-Erzurum Şahdenizi projesi bunun ifadesi idiler. Bu ikisini aynı amaç doğrultusunda ve ticari bir hat olarak Kars-Tiflis-Bakü Demiryolu Hattı tamamlıyordu. Türkiye Amerika'ya ait tüm bu projelerin de merkezinde olan ülkelerden biri oldu. Böylece Amerikan emperyalizminin Rusya'yı kuşatma ve etkisizleştirme stratejisine tam destek vermekle kalmıyor, bundan kendisi için dolaysız ekonomik yarar da sağlıyordu. Rusya'nın Gürcistan savaşının tüm bu projelere de vurulmuş önemli bir darbe olduğu konusunda yaygın bir görüş birliği var bugün. O halde Türkiye bu bakımdan da Rusya'nın çıkışının dolaysız hedeflerinden biri olmuş, Gürcistan üzerinden Türk burjuvazisinin çıkarlarına da önemli bir darbe vurulmuştur.

Fakat basında kısmen dile getirilse de resmi çevreler bu konuda renk vermemeye özen gösteriyorlar. Onlar halen bugüne kadar Rusya ile yolunda olan ekonomik ve ticari ilişkileri korumakla meşguller. Bunda haksız da sayılmazlar. Zira bu ilişkilerin bir yanında hayati değerde ithalat bağımlılığı (petrol ve doğal gaz ihtiyacının büyük bölümü), öteki yanında büyüyen bir ihracat pazarı, kârlı yatırımlar, büyük müteahhitlik işleri ve yıldan yıla büyüyen turizm geliri var.** Beklenmedik biçimde gündeme gelen bir krizle bütün bunların heba olmasını istemezler, bunu kaldırabilecek durumda da değiller.

Fakat olayların halihazırdaki gelişim seyri

işlerinin zor olduğunu gösteriyor. Rusya'nın adı konulmamış ticari ambargosu bunun ifadesidir. Bu kuşkusuz NATO savaş gemilerinin Boğazlar'dan geçişine verilen izne bir misillemedir. Bu geçişler halen de sürmektedir. Aynı şekilde ABD'nin bunun daha da kolaylaştırılmasına yönelik baskıları da. ABD Rusya'nın Gürcistan çıkışını kolay kolay sineye çekemeyecek, ne edip edip buna karşılık vermeye çalışacaktır. Bunun faturasının çıkacağı ülkelerden biri de Türkiye olacaktır. Amerikan saldırganlığının sözcüleri basında Türkiye'yi "safını seçmeye" çağırırmaktadırlar, gerçekte safı her bakımdan açık ve gözler önünde olduğu halde. Buna rağmen bu türden bir çağırının yapılması, ortada Türkiye'ye üstlenilmesi zor dayatmaların bulunduğunu göstermektedir.

Bir yandan NATO üyesi, ABD'nin bölgedeki ileri karakolu ve Kafkasya'daki aktif taşeronu olmak, öte yandan bunu bu güçlerin dört koldan kuşattığı Rusya ile kârlı iş ilişkileriyle bağdaştırmak artık eskisi kadar kolay olmayacaktır. Rusya'nın Gürcistan çıkışı ile başlattığı yeni dönemin Türk burjuvazisi ve devleti için anlamı budur.

Muhtemelen bu olgunun Türk iç politikasına da önemli etkileri olacaktır. Bundan böyle ABD'nin Rusya politikası ile tam uyum göstermek, iç politik çekişmelerde onun desteğini alabilmenin önemli olanağı haline gelmiştir. AKP halen Rusya ve İran ile ilişkilerde bu uyumu yeterince gösterememenin sıkıntılarını yaşamaktadır. Amerikancı ve NATO'cu Türk generallerinin bu konularda AKP'den daha uyumlu davranacaklarından kuşku duyulmamalıdır. Nitekim halihazırdaki Boğazlar'dan geçiş izninin onlar tarafından verildiğine ilişkin dikkate değer spekülasyonlar yer almaktadır basında.

Rusya sorunu ABD için şimdi artık İran sorunundan da önemli hale gelmiştir. Zira Rusya bundan böyle ABD hegemonyasını tanımadığını açıkça ilan etmiş, Gürcistan'a karşı savaşını da bunun eylemli ifadesi olarak sunmuştur. ABD, buna etkili bir karşılık vermeyi başaramazsa eğer, zaten çözülmekte olan hegemonik konumunda hızlı bir gerileme kaçınılmaz olacaktır. Rusya politikasında kendisiyle tam uyumlu bir Türkiye ihtiyacı da bu çerçevede bir önem ve anlam kazanmaktadır.

Kızıl Bayrak

* "Türkiye, ... Gürcistan özel kuvvetlerinin 700 subayını Harp Akademileri'nde eğitmektedir. 13 Türk özel kuvvet subayı, Tiflis'te Gürcü askerlerini eğitmektedir. Türk Deniz Kuvvetleri, Gürcü Deniz Kuvvetlerine iki hücumbot hediye etmiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri Gürcistan Silahlı Kuvvetleri'ne 100 milyon dolar lojistik yardım yapmıştır..." (Hürriyet, 11 Ağustos 2008)

** Türkiye ile Rusya arasındaki ekonomik ve ticari ilişkiler konusunda basında yer alan bilgiler şöyle:

- Rusya'daki Türk yatırımları 5 milyar doları, üstlenilen müteahhitlik projeleri ise 25 milyar doları aşılıyor. Rusya Türk müteahhitlerin en fazla iş aldığı ülke: 2000-2005 yılları arasında yüzde 14.7 ile ilk sırayı alıyor.
- İki ülke arasındaki ticaret hacminin 2008 yılı sonunda 38 milyar dolara ulaşması umuluyor. Rusya Türkiye'nin en büyük ithalat yaptığı ülke (yüzde 16) ve en fazla ihracat yaptığı 5'inci ülke (yüzde 5). Mavi Akım projesiyle Türkiye enerjide büyük ölçüde Rusya'ya bağımlı hale gelmiş durumda. Petrolde ithalatın yüzde 40'ı, doğalgazda da yüzde 64'ü Rusya'dan sağlanıyor.
- Rusya artık Türkiye'nin en fazla turist çektiği ülke (2.5 milyon).

Düzen cephesinden yeni bir sol tartışması ...

Burjuvazi solunu aramaya devam ediyor!

Ergenekon operasyonu ile AKP’yi kapatma davası hamlelerinin yerini geçici bir uzlaşmaya bıraktığı düzen içi çatışmanın ertesinde, düzen siyasetini olağan akışına oturtma gayretleri görülüyor. Bu kapsamda burjuvazi tarafından düzen siyasetinin en önemli sorunu olarak tanımlanan muhalefet boşluğu yeniden gündeme taşınmaya başlandı. Bu konu etrafında yürüyen arayışın somut hedefi, uzun süredir olduğu üzere düzen siyasetini bir sol kanada kavuşturmadır.

Bu girişim, burjuvazinin sola olan ihtiyacının ne denli yakıcı olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Tüm çabasına karşın elinde köhne CHP’den başka “sol” adına kullanılabileceği başka bir seçenek üretemese de, burjuvazi işini görecektir bir sol için çaba göstermeye devam ediyor. Çünkü, rayından çıkan düzen içi çatışmanın nedenini muhalefet boşluğunda görüyor. Eğer böyle bir boşluk olmasaydı, AKP’yi dengelemek ve işleri biçimsel demokrasisinin sınırlarını aşmadan yürütmek mümkün olurdu. Yığınların desteğini arkasına alabilecek bir muhalefet koşullarında, AKP’nin merkezkaç eğilimleri rahatlıkla etkisizleştirilebilirdi.

Bu amaç doğrultusunda yürütülen sistematik yönlendirme faaliyetinin merkezi, daha önce benzer birçok girişimde olduğu gibi yine Doğan Grubu’na bağlı *Milliyet* gazetesi oldu. Sayfalarını cömertçe bu konuya ayıran gazetede Devrim Sevimay tarafından yapılan röportajlar peşpeşe yayınlanmaya başlandı. **“Sol çıkışı arıyor”** başlığını taşıyan bu dizide, böyle bir çıkışın nasıl olacağına dair fikir sahip olduğu iddia edilen ya da zaten bir takım girişimlerin içerisinde bulunan kişiler konuşturuluyor. Konuşmacıların sol tartışmaların gedikli olan kişilerden seçildiği röportajlarda yeni ve özgün sayılabilecek bir düşünce görülmediği ölçüde, ifade edilenlerden çok, bu tartışmanın kendisi önem kazanıyor.

Röportajı ilk yayınlanan isim Süleyman Çelebi’ydi. Onunla aynı gün röportajı yayınlanan diğer isimler ise, Pir Sultan Abdal Derneği Genel Başkanı Fevzi Gümüş ile Diyarbakır Barosu Başkanı Sezgin Tanrıku oldu. Dizinin bu ilk yayınında konuşturulan kişilerin seçimi, röportajın iddiası açısından dikkate değer. Belli ki, Çelebi şahsında işçi sınıfı, Gümüş şahsında Alevi halkı ve Tanrıku şahsında da Kürt halkı bu tartışmanın tarafı haline getirilmek isteniyor. Fakat daha sonraki günlerde konuşanlara bakıldığında, aynı iddianın sürdürüldüğünü söylemek zor. İlk günün ardından röportajları yayınlanan Fuat Keyman, Hasan Bülent Kahraman, Ayşe Buğra ve Almanya SDP milletvekili Lale Akgün, bugüne kadar yapılan benzer her sol tartışmada ilk elden fikirlerine başvurulmuş isimler. Bu durum, ne denli iddialı olursa olsun, düzenin sol arayışının çıkmazını gösteriyor.

Sola çıkış bulmak adına ortaya koydukları fikirlerine bakıldığında, konuşanların hemen hepsinin ortak kaygısının seçimlerde AKP’yle başa girecek güçte bir solun nasıl yaratılacağı konusu olduğu görülüyor. Bu bakımdan burjuvazinin kaygılarıyla tam bir ortaklaşma sözkonusu. Örneğin Süleyman Çelebi, *“Demokrasinin artık kazaya uğramasını istemiyorsak, Türkiye’de demokrasi terazisinin sol kefesini*

doldurmamız gerekiyor. Artık sağın alternatifi sağ, AKP’nin alternatifi yine AKP olmamalı. Solda, sosyal demokraside yeni silkiniş şart” derken, bu noktada durduğunu gösteriyor. CHP içerisindeki muhaliflerden olan öğretim üyesi Fuat Keyman da “Anayasa Mahkemesi’nin AKP’yi kapatmama kararı ile birlikte aslında Türkiye siyasete geri döndü. Artık merkez sol seçmen ve demokratlar sadece AKP’den şikayet etmiyor, seçim kazanacak bir parti istiyor” diyerek, üstü kapalı ifadelerle ama daha net bir şekilde bu aynı kaygıyı ortaya koyuyor.

Konuşmaların bir diğer ortak yönü ise, hemen hepsinin yeni bir sol çıkış için umutsuz da olsalar CHP’yi ya da CHP’nin de içerisinde olduğu düzenin ipliği pazara çıkmış sol partilerini adres olarak göstermeleridir. Süleyman Çelebi şunları söylüyor: *“Çok kısa bir dönemde yeni bir parti gerçekçi değil. Ama AKP’ye karşı sol bir iktidar alternatifi üreteceksek de bunun bize göre tek bir yolu var: Yeni bir program, yeni bir anlayış, bu program ne tek başına 10 Aralık’ın programı olmalı, ne de DSP’nin, ne CHP’nin, ne de başka partilerin...”*

Fevzi Gümüş ise, Aleviler’in CHP’ye verdikleri desteğin mecburiyetten olduğunu söylerken, yanısıra başka bir tercihleri olmadığını belirterek Alevi halkını CHP’ye mahkûm ediyor. Diğer taraftan Sezgin Tanrıku da “makul yol CHP-DTP işbirliği” diyerek Kürt hareketine hedef olarak CHP’yi gösteriyor. Bunun için de CHP’nin daha cesur davranmasının, DTP’nin ise Ahmet Türk öncülüğünde dönüşümünü tamamlaması gerektiğinin altını çiziyor. Lale Akgün ise, başlığa çıkarılan “CHP’yi tamamen gözden çıkarmak akıllıca değil” ifadesiyle aynı düşüncenin altını kalınca çizmiş oluyor. Fuat Keyman da konuşması boyunca CHP dışında bir seçenek olmadığını öne sürerek, onun yeniden nasıl ayağa kaldırılacağına ilişkin planını açıklıyor.

Röportajların bütününde dikkat çekici bir diğer olgu ise, konuşanların hedef olarak AKP’ye karşı sosyal-demokrat bir seçenek yaratmayı öne sürerken, sınıf ayrımlarına dayalı bir politik eksen reddetmeleridir. Bu bakımdan temsil ettiği kurumdan dolayı da en çarpıcı ifadeler Süleyman Çelebi’ye aittir. Çelebi, kendisine yöneltilen *“Üretim araçlarının mülkiyet hakkının eşit paylaşımı”; bu slogan değil koskoca bir ideoloji ama acaba Türkiye’deki işçi sınıfına Marx’tan doğru gitmenin bir faydası var mı?”* biçimindeki soruya şu yanıtı veriyor:

“Bugünkü koşullarda yok. Sadece Türkiye’de değil, dünyada da yok. (...) İşçi gerçekçi bulmuyor bunu. Kaldı ki gerçekleşme koşulları da olgunlaşmamış durumda. Bu iyi bir şey değildir anlamında söylemiyorum ama durum bu. Devleti sosyal devlet olmaya mecbur etmek; sosyal hak kayıplarını önlemek, yeni sosyal haklar kazanmak ona daha mümkün görünüyor.”

Çelebi böylece durduğu yeri net biçimde ortaya koymuş oluyor. O, düzen solunun artık çürümüş ve siyasal hayattan silinmiş platformundan sosyalizme karşı ideolojik-politik bir saldırının tercümanlığını yapıyor. Dahası, bu düşüncelerini işçilerin ağzından vererek etkisini güçlendirmeye çalışıyor.

Bu tür bayatlamış ifadelerin bugünün dünyasında beş paralık değeri olmasa da, DİSK başkanı sıfatını taşıyan birinin solu tartışmak bahanesiyle bu tür bir saldırının aleti haline gelmesi onu önemli kılıyor. 1 Mayıs’tan 1 Mayıs’a ortaya çıkıp, devrimci işçilerin ve emekçilerin militanlığına dayanarak kahramanlık taslamaktan başka sınıf adına bir pratiği olmayan Çelebi, sermayenin yanında saf tutuyor, sermaye işbirlikçiliği çizgisinde bir solu işçi ve emekçilere pazarlamaya çalışıyor. Öyle ki, röportajının başka bir yerinde sermayeyi eleştirir gibi yapıp bu çizgiyi formüle ediyor:

“Zaten AKP iktidarının bu kadar oksijen almasının en önemli katkısını sermaye vermiştir. Metotlarla ilgili bazen sıkıntıları var ama AKP’nin politikalarına ilişkin bizim baktığımız cepheden bir eleştirileri yok. Oysa şunu çok net söyleyeyim, Türkiye’nin AKP iktidarından kurtulması için herkesin ortak bir noktada buluşması şart.”

Röportajcılardan Fuat Keyman da, CHP ekseninde bir sol toparlanma sağlayabilmek için TUSİAD ve SİAD’ları doğal bir ortak olarak görüyor. Diğer konuşmacılardan PSA başkanı sol çıkışı laiklik ve cumhuriyet ekseninde tanımlarken, Sezgin Tanrıku Kürt-Türk ekseninde CHP-DTP yakınlaşmasını öne sürüyor.

Konuşmasında “sınıfsal bilinç oluşturulmalı” diyerek diğerlerinden ayrılan Hasan Kahraman ise, bu düşüncesini düzen soluna taban yaratmak için bir formül olarak öneriyor. Diğer konuşmacılar da emekçiler ve sorunlarından bahsettikleri her durumda gelip bu noktaya dayanıyorlar: Düzenin sol kulvarını dolduracak bir parti nasıl oluşturulacak? AKP nasıl alaşağı edilecek?

Yerel seçimlerin de yaklaşmasıyla yoğunlaşması beklenen sol tartışmaların bu yeni evresinde, düzenin sol ihtiyacını karşılamak için düşünceler üreten, formüller hazırlayan, fiili girişimlerde bulunan bu sözde solculara itibar edilmemelidir. Sınıf devrimcilerinin ve devrimcilerin yapması gereken, düzene karşı devrim bayrağını yükselterek işçi ve emekçileri bu bayrak altında toplamaktır. Düzenin sol kanadını oluşturmak için yürütülen girişimlere ve bu çerçevede büyütülecek hayallere karşı mücadele bu çerçevede önem taşımaktadır.

Komutan yeni, parola eski:

ABD'ye uşaklık, Kürt halkına düşmanlık!

Ağustos ayında toplanan Yüksek Askeri Şura'da Orgeneral İlker Başbuğ, yeni Genelkurmay Başkanı olarak atanmıştı. Siciline bakıldığında, görev süresinin önemli bir bölümünü NATO karargahlarında geçirmiş, sermaye düzenine bugüne kadar üstün bir çabayla hizmet vermiş, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta kritik görevler üstlenmiş İlker Başbuğ'un tam da düzenin ihtiyaçlarına uygun bir general profili çizdiği kolaylıkla anlaşıyordu.

Hem Genelkurmay Başkanlığı'na Başbuğ gibi NATO'cu ve Amerikancı kimliği son derece güçlü bir generalin getirilmiş olması, hem de kendisinin devir-teslim töreninde yaptığı konuşma, bundan sonraki süreçte yaşanacak kimi muhtemel siyasal gelişmelerle ilgili fikirler vermektedir.

Sınıf devrimcileri Yüksek Askeri Şura toplantısının ardından yaptıkları bir değerlendirmede, İlker Başbuğ'un Genelkurmay Başkanlığı'na getirilmesinin önümüzdeki süreçteki siyasal gelişmelerle ilişkisi üzerine şunları söylemişlerdi:

“Ergenekon operasyonu ile ordunun denetim dışına çıkmış anti-amerikancı ayak bağlarından temizlenmesi, ordunun yeni komuta heyetinin elini kolunu daha da serbestleştirmiş olacaktır. Dolayısıyla yenilik aranacaksa burada aranmalıdır. Bu koşullarda, ordunun yeni komuta kademesi Amerikan emperyalizminin politikaları konusunda çok daha tereddütsüz ve sakinmasız biçimde hareket edecek, gerek içeride ve gerek dışarıda işçilere, emekçilere ve kardeş halklara karşı tam bir NATO ordusu gibi harekete geçirilecektir. Nitekim, İlker Başbuğ ile onun yerini alacağı söylenen Işık Koşaner'in sicilleri durumun tam olarak böyle olduğunu net biçimde ortaya koymakta ve bundan sonra ordunun izleyeceği çizgi hakkında yeterince fikir vermektedir.”

İlker Başbuğ'un devir-teslim töreninde yaptığı konuşma, burada çizilen çerçevenin tamamen doğru olduğunu bir kez daha teyit eder niteliktedir.

ABD emperyalizminin saldırganlık stratejilerine tam destek

İlker Başbuğ, nispeten uzun olan konuşmasının daha başlarında Türkiye'nin tam ortasında bulunduğu coğrafyanın önemine vurgu yapıyor. Napolyon'un *“Bir ülkenin coğrafyası o ülkenin kaderidir”* sözünü hatırlatan Başbuğ hemen peşinden şunları söylüyor: *“Berlin duvarının yıkılışı ve 11 Eylül olayı uluslararası ilişkileri, ittifakları, stratejik düşünceleri, tehdit ve buna bağlı olarak ‘güvenlik’ kavramlarını temelden sarsmıştır. Özellikle terörizmin öne çıkışı ve küreselleşmesi birçok ülke için coğrafi sınırlara dayalı savunmayı öngören stratejik düşünceden, coğrafi sınırlara bağlı olmayan güvenliğe dayalı stratejik düşünceye dönüşümü zorunlu kalmıştır. (...) Küresel anlamda barış ve güvenlik ya her yerde ya da hiçbir yerdedir. (...) Dünyanın herhangi bir yerinde barış ve güvenliğin tehlikeye girmesi, dünyanın o yere en uzak köşesini de tehlike ve riskin içine çeker.”*

Hiç şüphe yok ki bu sözler ABD emperyalizminin saldırganlık politikasına, Irak ve Afganistan'ın işgaline gerekçe yapılan “önleyici savaş doktrini”nin güzellenmesinden, benimsenip onaylandığının kesin bir dille ilan edilmesinden başka bir şey değildir. Amerikancı ordunun komuta kademesi açısından bu çok yeni bir şey değildir. Bir süre önce ABD istediği

için Afganistan'a ve Lübnan'a asker gönderen, Irak'ın işgalinin söz konusu olduğu dönemde 1 Mart tezkeresinin meclisten geçmesinden yana tavır alan generaller zaten bu davranışlarıyla ABD'nin saldırgan politikalarını ve bunun ifade sayılan “önleyici savaş doktrini”ni benimseyip onayladıklarını göstermişlerdi. Yeni olan, Amerikancı ordunun komuta kademesinin en tepesine yerleşen bir generalin bunu tam bir açıklıkla, göğsünü gere gere dile getirmesidir.

ABD'nin saldırganlık ve işgal politikalarına temel oluşturan doktrinlerin ordu adına bu denli açıktan savunulmasının gerisinde, Ergenekon operasyonu sayesinde anti-Amerikancı kimi unsurların susturulmasının sağladığı bir rahatlığın da payı var kuşkusuz. Fakat İlker Başbuğ'a bu sözleri söyleten asıl neden, Türkiye ile ABD ilişkilerinin önümüzdeki yakın gelecekte alacağı biçimdir. Türkiye Ortadoğu'da ve Kafkaslar'da özellikle askeri alanda ABD'ye daha aktif bir hizmete hazırlanmaktadır.

“TSK ile ABD arasındaki ilişkiler mükemmel” diyen, *“Türk Amerikan ilişkileri iki ülkenin ortak değerleri üzerine inşa edilmiştir, köklüdür ve tarihidir. Bugün bu ilişkiler, iki ülke için her zaman olduğundan çok daha önemlidir. Türkiye'nin ABD ile olan ilişkileri, belirli bir konuya bağlanamayacak kadar geniş ve kapsamlıdır”* diyerek Türk-ABD ilişkilerini göklere çıkartan İlker Başbuğ'un konuşmasının sonlarında söylediği **“BM ya da NATO şemsiyesi altında alınabilecek barışı koruma görevlerine hazır olmalıyız”** sözleri, Türkiye'nin Afganistan'a savaşçı birlik göndermeye ve başka kriz alanlarında ABD jandarması olarak görev almaya hazırlandığını anlatmaktadır.

Kürt halkına dönük saldırılara devam!

Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyaseti özellikle son zamanlarda yeniden gözle görülür biçimde yoğunlaşmıştır. Teslimiyetçi Kürt platformunun düzen içinde yer tutmak için verdiği ödünler ve harcadığı çaba sonuçsuz kalmıştır. Kürt halkının meşru ulusal istemlerine dayalı bitmeyen mücadele enerjisinden ve Güney'deki devletleşme çabalarının bu mücadeleyi daha da geliştirmesinden çekinen sermaye devleti, bu nedenle Kürt halkının en meşru taleplerine dahi inkar ve imha siyasetini yoğunlaştırarak, kirli savaş tırmandırarak yanıt verme yolunu tutmuştur. ABD ile belli bir uyumun yakalanmasından bu yana Güney'deki gerilla güçlerine dönük askeri operasyonları adeta aralıksız biçimde sürdüren devlet, kendi sınırları içinde kalan Kürt kentlerinde de askeri operasyonlara aralıksız biçimde devam etmektedir. Yanı sıra Kürt halkının nispi kazanamları, kurumları devletin sistemli baskısı altındadır.

ABD ile kurdukları gerici ortaklığı öve öve bitiremeyen yeni Genelkurmay Başkanı'nın Güney'deki devletleşme çabaları ile Kürt halkının demokratik taleplerine ilişkin söyledikleri, inkar ve imha siyasetinin daha da yoğunlaşarak devam edeceğini göstermektedir.

İlker Başbuğ'un bu konudaki sözleri Kürt sorununa resmi yaklaşımın bir tekrarı niteliğindedir:

“Cumhuriyetimizin Kurucusu Mustafa Kemal ve arkadaşları, ulusu oluşturan bütün unsurların varlığını ve olabilecek farklı alt kimliklerini hiçbir zaman inkâr etmemişlerdir. Farklı kimliklerini

korurken, ortak paydalar üzerinde kendi istekleriyle birleşen ve bir üst kimlik altında yaşamayı kabul edenlere ‘Türk Milleti’ ismini vermişlerdir. Bununla birlikte elbette, ortak paydalara ve üst kimliğe zarar verebilecek faaliyetlere de hiçbir zaman mısamaha göstermemişlerdir. Bu anlayış çerçevesinde; Türkiye'nin bütün vatandaşları ‘Ne Mutlu Türküm’ ve ‘Ben Türk Ulusunun Bir Ferdiyim, Vatandaşım’ demekten çekinmemeli ve onların bu konudaki tereddütleri de giderilmelidir.”

“Tereddütlerin giderilmesi” sözü bir “ikna” ve “uzlaşma-hoşgörü” anlamı da içeriyor kuşkusuz. Fakat diğer bütün söylenenlerden sonra “tereddütlerin giderilmesi” lafı fazlasıyla ikiyüzlü ve diplomatça kalmaktadır. Cumhuriyetin tarihi Kürt halkına “Ne mutlu Türküm diyene” dedirtebilmek için, bu konudaki “tereddütlerinin giderilmesi” için ne tür politikalar izlendiğinin canlı ve kanlı örnekleriyle doludur. Sadece bugün yaşananlar bile yakın gelecekte Kürt halkına dönük ne tür politikaların devreye sokulacağı konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

Bugün ordunun burjuva siyasal yaşam üzerindeki hakimiyeti kağıt üzerinde bir parça sınırlanmış gibi görünmektedir. AKP'nin 27 Nisan bildirisine karşı duruşu ve son olarak da Ergenekon operasyonunda general eskilerinin cezaevine kapatılması vb. gelişmeler, ordunun politik etkisinin sınırlandığı gibi bir yanıltıcı görüntü yaratmaktadır. Ancak özünde ortada değişen bir şey yoktur. Türkiye'deki düzen siyasetinin esas olarak Beyaz Saray'da, Pentagon'da belirlendiği koşullarda değişecek gibi de görünmemektedir. Çünkü AKP uşaklık yarışında kırk takla atmasına rağmen, ABD emperyalizminin Türkiye'deki siyasi ve askeri alandaki temel dayanağı halen de Türk ordusu ve onun tepesindeki generallerdir. Bu gerçekler ışığında bakıldığında, İlker Başbuğ'un sözlerini Türkiye'deki düzen siyasetinin yakın gelecekte izleyeceği yol haritası olarak okumak mümkündür.

Görüldüğü üzere bu yol haritasının her santimi bölge halklarına yeni acılar ve yıkımlar getirecektir. Bu oyunu bozabilecek olan ise işçi sınıfı ve ezilen halkların etkin biçimde mücadeleyi yükseltmelerinden başka bir şey değildir.

Başbuğ: Sermaye ordusunun “entelektüel” katliamcısı!

Genelkurmay Başkanlığı'nı Yaşar Büyükanıt'tan devralan İlker Başbuğ, düzen medyasında sonu gelmeyen övgülere konu oluyor. Başbuğ'un gerek NATO karargâhlarında aldığı eğitim ve yaptığı hizmetler, gerekse ordu içerisinde göstermiş olduğu “başarı grafiği” üzerinden aldığı madalyalar ve ödüller haber konusu yapılıyor. 30 Ağustos “Zafer Bayramı” ve devir teslim törenlerinde yaptığı konuşmalar üzerinden “entelektüel kişiliği”ne işaret ediliyor. Sosyoloji ve felsefe gibi bilimsel konularla ilgilenmesi nedeniyle methiyeler diziliyor. Kısacası düzen medyası, Büyükanıt'tan sonra daha “entelektüel” bir Genelkurmay Başkanı'na kavuşmuş olmanın kıvancıyla yeni başkomutanı karşısında selama duruyor.

Öte yandan, bu ülkede, sermaye devletin faşist ordusunda en üst rütbeye ulaşabilmek her şeyden önce Kürt halkına karşı yıllardır yürütülen kirli savaşta önemli bir deneyimden geçmeyi gerektirmektedir. Nasıl ki Büyükanıt emrindeki “iyi çocuk”larıyla her fırsatta bunu kanıtlama imkânını bulduysa, “entelektüelliği” vb. özellikleriyle öne çıkarılan şimdiki Genelkurmay Başkanı da gerçekleştirmiş olduğu birçok hizmetle sermaye düzenine bu alanda rüşünü ispat etmiştir. Bu yönüyle de sermaye medyasından tam puan almıştır.

İlker Başbuğ da tıpkı selefleri gibi yeminli bir Kürt düşmanıdır. Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin kirli savaş yöntemleriyle boğulmasında aktif görev alan ve doğrudan emir veren bir konumda olmuştur. ‘93 yılında Diyarbakır’ın Lice ilçesinde yaşanan katliamın ardından “Ergenekon”un bir numaralı ismi olarak anılan Hasan Kundağcı ile birlikte İlker Başbuğ’un da adı geçmektedir. PKK’lerin olduğu öne sürülerek giriş-çıkışların yasaklandığı ilçe beş gün boyunca ağır bombardımana tabi tutulmuştur. 38 köylünün öldürüldüğü, 3 bin 700 evin bombalanarak ve yakılarak imha edildiği, binlerce hayvanın telef edildiği kentte sağ kurtulanlarsa kadın-çocuk demeden meydanlarda toplanarak sorguya çekilmiştir. Katliamın boyutlarını gözlerden saklamak için ölen köylüleri ve telef olan hayvanları alelacele kamyonlara yükleyerek kaçırarak sermaye devleti, sadece dokuz köylünün öldüğünü duyurmuştur. Sermaye devleti “Lice katliamı” nedeniyle AİHM tarafından 265 bin Avro tazminat ödemeye mahkûm edilmiştir. Lice, köy ve mezarlardan sonra boşaltılan ilk ilçe olarak tarihe adını kaydetmiştir.

“Lice katliamı”nın baş sorumlularından İlker Başbuğ’un kirli sicilini bununla da sınırlı değildir. 1995 yılında gerçekleşen “Çelik 1” operasyonunun planlayıcıları arasındadır. Kirli savaşta gösterdiği “üstün hizmetlerden” dolayı 1997’de korgeneralliğe yükselen Başbuğ, 2002’de orgeneral olduktan sonra, sırasıyla Kara Kuvvetleri Komutanlığı Kurmay Başkanlığı, Genelkurmay 2. Başkanlığı, 1. Ordu Komutanlığı ve Kara Kuvvetleri Komutanlığı görevlerini üstlenmiştir. Her dönem Kürt halkını hedef alan ve tehdit eden açıklamalarla öne çıkmıştır.

Mardin Kızıltepe’de baba-oğulun katledilmesi ve toplu mezar iddiaları konusunda şunları söylemiştir: “*Bölücü örgüt ve onun paralelinde hareket edenler toplu mezar, yargısız infaz gibi olaylarla güvenlik görevlilerini ismen teşhir ederek yargısız infaz yapmaya devam etmektedirler. Kin ve intikam hırsıyla*

tırmandırılan bu haksız ve tahrik edici kampanyaya karşı bütün kesimleri uyanık olmaya, üzerlerine düşen görevi yapmaya bir defa daha davet ediyoruz.”

Serbest bırakılan eski DEP milletvekillerinin “*bürokrasideki tereddütlerden yararlanarak cezaevinden çıktıklarını*” açıklayarak, DEP’lilerin PKK’ye dönük ateşkes çağrıları ve gerçekleştirdikleri mitingler üzerine yargıyı ve hükümeti göreve çağıran sert açıklamalarda bulunmuştur. Birçok muhalif kurum ve kuruluşu “terörle bağlantılı” olmakla suçlarken, “Kürt aydını” tanımının “bölücülük” anlamına geldiğini söylemiştir.

Yaşar Büyükanıt’ın 2005 Newroz öncesi şovenist saldırganlığın startını veren açıklamasının bir benzerini İlker Başbuğ 2007 Newroz’u öncesinde yapmıştır. Kürt halkını açıkça tehdit ederek şunları söylemiştir: “*Önümüzde ulusça kutlayacağımız Nevruz Bayramı vardır. Halkımızın bu bayramı büyük bir coşku ile kutlaması, ancak ‘bölücü’ amaçlara alet olmaması temel isteğimizdir. Bu vesile ile Terörle Mücadele Kanunu’nun 7. maddesini bir defa daha*

hatırlatmak isterim. ‘Terör örgütünün’ propagandasını yapmak, terör suçudur. ‘Terör örgütünün’ üyesi veya destekçisi olduğunu belli edecek şekilde örgüte ait amblem ve işaretlerin taşınması, slogan atılması veya ses cihazları ile yayın yapılması ya da terör örgütüne ait amblem ve işaretlerin üzerinde bulunduğu üniformanın giyilmesi de bu suç kapsamına girmektedir.”

Aynı dönemde Kürt kurum ve kuruluşlarını hedef alan sistematik açıklamalarını sürdürmüştür. “*PKK’nın dergileri ve günlük gazeteleri yayımlanıyor. Bunlara müsaade edilmemesi gerek*” diyerek, *Gündem* gazetesinin ve diğer yayınların yayın durdurma cezaları ile susturulması sürecinin startını vermiştir.

Sermaye medyasının “entelektüelliği” üzerinden övünç kaynağı ettiği İlker Başbuğ’un sicili tıpkı kendisinden öncekiler gibidir. Tek farkı, diğerlerine göre daha “yontulmuş” olması, gerçekleştirilen katliamları rasyonalize etme başarısı ve diplomasi yeteneğidir. Sermaye medyasını en çok sevindiren de budur.

Kadıköy’de barış mitingi...

Türkiye Barış Meclisi’nin çağrısı ile 31 Ağustos günü “*Türkiye barışı için buluşuyor, Kürt sorununda demokratik çözüm!*” adı altında mitingler düzenlendi.

İstanbul mitingi Kadıköy İskele Meydanı’nda yapıldı. Tepe Nautilus önünde biraraya gelen binlerce kişi Kadıköy İskele meydanına doğru sloganlarla yürüyerek kortejler halinde miting alanına geldi. Birçok kişi ise doğrudan alana gelerek mitinge katıldı.

Yürüyüş kortejinde en önde Barış Anneleri’nin taşıdığı “*Türkiye barışı için buluşuyor. Kürt sorununda demokratik çözüm!/DTP İstanbul İl Başkanlığı*” pankartı yer aldı. Ardında ise Haber-İş, Tekstil-Sen, Limter-İş, TMMOB, TEB 1. Bölge İstanbul Eczacılar Odası, ‘78’liler Girişimi Federasyonu, İHD, ÖDAH, İstanbul ‘78’liler Adalet ve Dayanışma Derneği, PSAKD Kadıköy Şubesi, ÇHD, ESP, EKD, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Karadeniz Gençliği, Yurtsever Demokratik Gençlik İstanbul Meclisi, Kocaeli Barış Meclisi, LOTUS Kültür Sanat Merkezi, DİP, Halkevleri, Genç Umut, Öğrenci Kolektifleri, SODAP, Toplumsal Özgürlük Platformu, Mücadele Birliği, EHP, ÖDP, SDP, Çağrı, KÖZ, EMEP ve İKP mitinge kendi pankartları ile katıldılar.

Mitingde ortak olarak taşınan, “*Türkiye barışı için buluşuyor! Kürt sorununda demokratik çözüm!*” şiarlı Türkçe ve Kürtçe hazırlanmış dövizlerin yanı sıra kurumlara ait döviz ve flamalar da yer aldı.

Mitingin açılış konuşmasını Tertip Komitesi adına İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri yaptı. Bugün insanlığın geleceği için barış taleplerini seslendirmek, savaşlara, militarizme, insan hakları ihlallerine hayır demek için toplandıklarını belirtti. Tüm emekçilerin alınterinin savaş ve şiddet uygulamasına harcandığını, halkın yoksulluk içinde yaşamaya zorlandığını belirterek talepleri sıraladı.

Ardından Aydın Çubukçu Barış Meclisi adına bir konuşma gerçekleştirdi. Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu üçgeninin tam ortasında duran Türkiye’nin bütün sorunların merkezinde olduğu gibi çözümün de merkezinde olduğunu söyledi. Emperyalist saldırıların ve çıkar çatışmalarının yarattığı tüm düğümlerin burada olduğunu belirten Çubukçu, “*Fakat böyle bir yükü kaldırabilmesi için, Türkiye’nin her şeyden önce kendi içinde kalıcı, adil, özgürlükçü ve demokratik bir barışı gerçekleştirmesi gerekiyor*” dedi.

Çubukçu’nun ardından ÖDP Genel Başkanı ve İstanbul Milletvekili Ufuk Uras, AKP’yi eleştiren bir konuşma yaptı. DTP Eşbaşkanı Emine Ayna ise konuşmasında, Türkiye’de Kürt sorununun çözümsüzlüğünün asıl nedeninin PKK değil inkâr ve imha dayatması olduğunu söyledi. KESK Genel Başkanı Sami Evren ise Kürt sorununun tüm emekçilerin sorunu olduğunu, emekçilerin alanlarda birleşerek bu sorunu çözmesi gerektiğini ifade etti.

Miting, Çetin Oraner, Koma Çiya, Vardiya ve İbrahim Rojhilat’ın müzik dinletisinden sonra sona erdi.

Yürüyüş ve miting boyunca ağırlıklı olarak, “Öcalan halktır, halk burada!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Katil Erdoğan!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Eylül Barış Günü eylemlerinden...

“Yaşasın halkların kardeşliği!”

Adana: “Türkiye barışı için buluşuyor!”

Adana’da 31 Ağustos gerçekleştirilen miting, Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde gerçekleşen yürüyüş ile başladı. DTP kitlesi en önde yürüyerek alana ilk giren kitle oldu. Arkasında iki kolda yürüyen kitlenin bir tarafında Türkiye Barış Meclisi Adana Girişimi pankartı açıldı ve sırasıyla DTP, DTP Adana İl Örgütü, Mersin Barış Meclisi, Emek Partisi, ÖDP, SHP, SEH Parti Girişimi, SDP, TÖP, İHD İskenderun Şubesi, DİP-G, EHP, DTP İskenderun İl Örgütü ve Hatay Barış Meclisi yer aldı. Diğer kolda ise en önde Adana Barış Meclisi’nin “Türkiye barışı için buluşuyor! Kürt sorununda demokratik çözüm!” pankartı açıldı ve sırasıyla DİSK Çukurova Bölge, TÜMTİS, KESK Gaziantep Şubeler Platformu, KESK Mersin Şubeler Platformu, KESK Adana Şubeler Platformu, Haber-Sen, Adana Tabip Odası, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, ESP, SDP, DEV-LİS pankartları yer aldı.

Mitingte ortak taşınan, “Türkiye barışı için buluşuyor! Kürt sorununda demokratik çözüm!” şiarlı Türkçe ve Kürtçe dövizlerin yanısıra kurumlara ait döviz ve flamlar da yer aldı. Kitlenin alana girmesi ile miting programı başladı. Saygı duruşunun ardından mitinge katılan kurum ve parti temsilcileri sahneye çağrıldı.

Miting Tertip Komitesi adına Adana Barış Meclisi sözcüsü Güven Boğa basın metnini okudu. Konuşmaların ardından Grup Nidal ve Grup Mezopotamya ezgileriyle yer aldılar.

Miting süresince “Savaşlar olmasın, çocuklar ölmesin!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Biji aşiti!”, “Katil Erdoğan!”, “Sayın Öcalan!”, “PKK halktır, halk burada!” sloganları atıldı. Çoğunluğunu DTP kitlesinin oluşturduğu mitinge 8 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

İstanbul İHD’den insan zinciri!

İHD İstanbul Şubesi, 1 Eylül günü Galatasaray Meydanı’nda basın açıklaması yaparak, insan zinciri oluşturdu. “İHD İstanbul Şubesi” pankartının açıldığı eylemde, İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri bir konuşma yaparak, İHD olarak her zaman barış ortamının oluşturulmasını istediklerini vurguladı.

Eyleme, Galatasaray’den Odakule’ye kadar insan zinciri oluşturan 200’ü aşkın kişi katıldı. Zincir oluşturulduktan sonra halaylar çekildi. Eylemde, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Yaşasın barış!” sloganları atıldı. Barış için Kadın İnisiyatifi’nden kadınlar da eyleme destek verdiler.

Ankara: “Ülkede, bölgede, dünyada BARIŞ!”

Ankara’da biraraya gelen çok sayıda sendika, siyasi parti ve kurum Sakarya Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 17.00’de Yüksel Caddesi’nde buluşarak “Ülkede, bölgede, dünyada BARIŞ!” ve “Kürt sorununda demokratik, barışçıl çözüm!” pankartları açan bileşenler, sloganlarla Sakarya Caddesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Basın açıklamasında, bugüne kadar yaşanan savaş ve iç savaşların bilançosu sunulurken emperyalist politikaların sonuçlarına değinildi. Günümüzde İran,

Suriye ve Kafkasya’da yeni saldırı politikalarının hayata geçirilmeye çalışıldığı belirtildi ve Kürt sorununa çözümsüzlükte ısrar edildiği belirtildi.

KESK Ankara Şubeler Platformu, DİSK Ankara Temsilciliği, İHD Ankara Şube, ‘78’liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Halkevleri, Devrimci ‘78’liler Federasyonu, ESP, DTP Ankara İl, EMEP Ankara İl, ÖDP Ankara İl, SHP Ankara İl, EHP Ankara İl tarafından düzenlenen eyleme 400 kişi katıldı.

İzmir: “İzmir barış istiyor!”

İzmir’de, 1 Eylül günü Türkiye Barış Meclisi İzmir Girişimi’nin çağrısı ile bir eylem gerçekleştirildi. Eski Sümerbank önünde toplanılmasının ardından zincir oluşturularak Cumhuriyet Meydanı’na doğru yürüyüşe geçildi. Eylemde “İzmir barış istiyor!” pankartı açıldı.

Cumhuriyet Meydanı’nda yapılan konuşmaların ardından Türkiye Barış Meclisi adına basın metni okundu. Açıklamada, uğrunda verilen onca mücadeleye rağmen barışın insanlığın temel özlemi olmaya devam ettiğine değinildi. Militarist zihniyetin Kürt sorununda sürekli savaşı körükleyerek barış için ortaya çıkan fırsatları elinin tersiyle ittiği vurgulandı.

Eyleme DP, DTP, SDP, EMEP, İHD, ESP, KESK, TMMOB-İKK, ÇHD, Halk Evleri, Çağdaş Görmeyenler Derneği, EHP, Alevi Bektaşî ve Yöre Dernekleri Platformu, İzmir ‘78’liler Derneği, Mazlum-Der, TÜMTİS, Küresel BAK, DİSK Ege Bölge Temsilciliği katıldı.

Eylemde “Susma haykır, halklar kardeşdir!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Faşizme karşı omuz omuz!”, “Silahlar sussun, halklar konuşsun!”, “İzmir barış istiyor!” vb. sloganlar atıldı. TÜMTİS toplanma noktasına “Yaşasın halkların kardeşliği!” ve “Barış işçilerle gelecek!” sloganlarıyla girdi. Eyleme katılan kurumların pankart, döviz ve flama açmasına izin verilmedi. Eyleme 350 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Eskişehir: “Dünyada ve Türkiye’de savaşa istemiyoruz!”

1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Eskişehir Barış Meclisi tarafından 1 Eylül günü eylem gerçekleştirildi. Adalar Migros önünden “Dünyada ve Türkiye’de savaşa istemiyoruz!” ve “Kürt sorununda demokratik ve barışçıl çözüm!” pankartları açılarak başlayan eylem, Hamam Yolu’nun sonuna kadar yapılan yürüyüş ve burada okunan basın açıklamasıyla sona erdi.

Eylem boyunca çeşitli dillerde barış yazan dövizler taşıyan kitle tarafından “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji bratiya gelan!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganları sıklıkla atıldı. Yol boyunca Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümünü ve barışı vurgulayan konuşmalar gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Halk Cephesi: “Katillerimizle barışmayacağız!”

Halk Cephesi 1 Eylül günü Yüksel Caddesi’nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Katillerimizle

barışmayacağız!” pankartının açıldığı eylemde “Ne ABD, ne AB, bağımsız Türkiye!”, “Halkız, haklıyız, kazanacağız!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı. Basın açıklamasında, barış kavramının emperyalistler tarafından kanlı yüzlerini gizlemek için kullanıldığı vurgulanarak, “hemen şimdi barış” gibi söylemlerin emperyalizm gerçeğini görmemek anlamına geldiği belirtildi.

Ayrıca Ankara Mamak’ta AKA-DER, EMEP, SHP ve DTP tarafından bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşe AKA-DER ve EMEP flamları ile katıldı. SHP ve DTP ise alanda yoktu. Halayların çekildiği eylemde barış talebinin dile getirildiği bir konuşma yapıldı.

BAK: “Biz milyonlarız!”

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, 1 Eylül’de Taksim Tünel’den Galatasaray’a yürüyüş düzenleyerek Ortadoğu’da, Kafkasya’da ve Türkiye’de barış istedi. Eylemde, “Ortadoğu’da barış! / Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu” pankartı ve “Savaşa hayır!”, “Yaşasın Kafkas halklarının kardeşliği!” dövizleri açıldı.

Eylem boyunca “Susma haykır, halklar kardeşdir!”, “Susma haykır, savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!” vb. sloganlar atıldı. Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kadınlardan 1 Eylül eylemi!

Barış İçin Kadın İnisiyatifi 1 Eylül’de Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, “Silahlar sussun, barış hemen şimdi!”, “Kadınlar barış istiyor!”, “Dünya’da, Ortadoğu’da ve Türkiye’de barış!”, “Ateş etme konuş, Kürt halkıyla barış!”, “Savaş değil barış, ölüm değil yaşam!”, “Erkek devlet şiddetine son!” dövizleri ve kadınların kendi şiarlarını yazarak kolektif biçimde oluşturduğu bir pankart açıldı. Yapılan konuşmaların ardından sloganlarla İstiklal Caddesi’nden yürüyen kadınlar, İHD’nin insan zinciri eylemine destek verdiler. Eylem boyunca “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Kadınlar savaş istemiyor!” vb. sloganlar atıldı.

Kamu emekçileri toplu görüşme oyununa karşı alanlara çıktılar...**“Toplu görüşme değil toplu sözleşme!”**

Hükümetle kamu emekçileri sendikaları arasında devam eden toplu görüşmelerin ilk turunda masadan kalkarak çeşitli eylem ve etkinliklerle toplu görüşme sürecini karşılayan KESK, 29 Ağustos günü de Türkiye’nin çeşitli illerinde oturma eylemleri ve basın açıklamaları yaptı. İstanbul, Ankara, Adana, Bursa, Tokat, Kocaeli ve İzmir’de yapılan basın açıklamaları ve oturma eylemlerinde işbirlikçi-uzlaşmacı sendikalar anlayış da hedef alındı.

İstanbul: “Masalar sizin, sokaklar bizim!”

KESK İstanbul Şubeler Platformu, Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdiği oturma eylemi ve basın açıklamasıyla, sefalet zammını kabul etmeyeceğini söyledi.

“Masalar sizin, sokaklar bizim!” dövizleri taşıyan KESK’liler, “Zam, zulüm, işkence işte AKP!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!” sloganlarını attılar. KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Yürütmesi adına yapılan konuşmada şunlar söylendi: “*Günlüğü 1 YTL’ye bile gelmeyen bu zamdan utanç duyuyoruz. Emekçileri bu denli yoksulluğa mahkum eden bir hükümet tarafından yönetilmekten utanç duyuyoruz. 2 milyonu aşkın kamu emekçisini 15 gündür toplu görüşme kandırmacısıyla oyalayan yasalara sahip olmaktan utanç duyuyoruz...*”

Kızıl Bayrak / İstanbul***Ankara: “Toplu görüşme masası çöktü!”***

KESK’e bağlı sendikaların Ankara şubeleri sefalet zammını Başbakanlık’a yürüyerek protesto ettiler. Kızılay YKM önünde buluşan KESK’liler Başbakanlık’a siyah çelenk bıraktılar. Yaklaşık 250 kişilik kitle, eylemlerini Erol Zavar’a Yaşam Hakkı Koordinasyonu’nun hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirdikleri eylemle birleştirdi.

Başbakanlık önünde polis barikatı ile karşılaşan KESK’liler “Çetelere kıyak, emekçiye barikat, bu abluka dağıtılacak!” sloganını attılar. Oturma eyleminin ardından polis barikatı 15-20 metre geriledi ancak barikat açılmadı. Basın açıklaması polis barikatının önünde gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, yapılması gerekenin mücadeleyi sokağa taşımak olduğu belirtilerek sefalet zammının gülünçlüğüne dikkat çekildi. İşbirlikçi sendikalar Kamu-Sen ve Memur-Sen hedef alınarak toplu görüşme masasının bu iki sendikanın üzerine çöktüğü söylendi. 2009 bütçesinin belirlenmesi sürecinde bütçeye karşı kitlesel eylemliliklerle cevap verileceği duyuruldu. Sendika başkanlarının siyah çelengi Başbakanlık binası önüne bırakmalarının ardından, kamu emekçilerinin iradesinin masaya teslim edilmeyeceği vurgusuyla eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara***Adana’da oturma eylemi...***

KESK Adana Şubeler Platformu, toplu görüşmeleri ve sefalet zammını protesto etmek amacı ile İnönü Parkı’nda oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde KESK Adana Şubeler Platformu pankartı açıldı.

SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen yaptığı açıklamada, hükümetle pazarlık masasında oturan

işbirlikçi sendikaların tutumunu teşhir ederek şunları söyledi: “*Bizleri yok sayanları bizler de yok sayacağız! İMF ve Dünya Bankası’nın tüm dediklerini dinlerken, bizlere kulağın tıkayanların çanına ot tıkayacağız!*”

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde *Kamu Emekçileri Bülteni*’nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana***Bursa: “Yaşasın onurlu mücadeleimiz!”***

KESK Bursa Şubeler Platformu, Bursa’da yaptığı eylemle zam oranlarını protesto etti.

Orhangazi Parkı’nda yapılan basın açıklaması ajitasyon konuşmaları ile başladı. AKP hükümetinin tutumu ile devlet güdümlü kamu sendikaları teşhir edildi.

Bursa KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü yaptığı açıklamada, tüm toplum kesimleri ortak mücadeleye çağırdı. Açıklamanın ardından bir süre oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı açıklamada “Toplu görüşme değil toplu sözleşme!”, “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Yaşasın onurlu mücadeleimiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa***İzmir: “Hak verilmez alınır!”***

KESK KESK İzmir Şubeler Platformu gerçekleştirdiği eylemle toplu görüşme oyununu protesto etti. Basmane’deki AKP ilçe binası önünde toplanan kamu emekçileri basın açıklamasının ardından kısa süreli oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Eylemde İzmir Şubeler Platformu ile KESK’in taleplerinin yer aldığı iki ayrı pankart taşındı. Yapılan konuşmada AKP’nin kamu emekçilerine reva gördüğü sefalet zammı teşhir edildi. Devlet güdümlü sendikaların saldırıları meşrulaştıran tutumu eleştirildi. KESK’in bu oyuna ortak olmadığı, masadan kalkarak talepleri doğrultusunda mücadele alanlarında olduğu dile getirildi. Basın açıklamasının ardından 5 dakika süren oturma eylemine geçildi. Oturma eyleminde sloganlar atıldı, talepler dile getirildi. Ardından AKP ilçe binası önüne yüründü. Burada AKP’yi teşhir eden konuşmalar yapıldı, siyah çelenk bırakıldı.

Yaklaşık 100 kamu emekçisinin katıldığı eylemde *Sosyalist Kamu Emekçileri* TİG sürecini ele alan *Kamu Emekçileri Bülteni*’ni dağıttılar.

Kızıl Bayrak / İzmir***Kocaeli: “Sadaka değil toplu sözleşme!”***

Belediye İşhanı önünde bir araya gelen KESK üyeleri ve destekçi kurumlar basın açıklamasının ardından kısa süreli bir oturma eylemi yaptılar. Eylemde konuşan KESK Kocaeli Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Erdal Karakuş, KESK’in olmadığı masada dayatma olduğunu, son sözü Başbakan Erdoğan’ın söylediğini dile getirdi. Basın açıklamasına EMEP, ÖDP, Halkevleri, SDP, Emekli-Sen ve Öğrenci Kolektifleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul***Tokat: “Direne direne kazanacağız!”***

Tokat Eğitim-Sen üyeleri Tokat Cumhuriyet Meydanı’nda oturma eylemi yaptılar. Saat 12.00-13.00 arasında gerçekleştirilen eylem Eğitim-Sen Şube Başkanı Ertan Uysal’ın okuduğu basın açıklaması ile başladı. Ardından sloganlar eşliğinde oturma eylemine geçildi. “İşte sendika işte KESK!”, “Sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarının atıldığı eyleme 50 kişi katıldı.

SES: “Saldırmaktan vazgeçin!”

KESK’in toplu görüşmelerden çekildiği masada devam eden görüşmelerin 4. Tur’unda, 28 Ağustos günü SES Aksaray Şubesi, Çapa Tıp Fakültesi bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde kamu emekçilerinin taleplerini içeren dövizler taşındı.

SES adına yapılan açıklamada, Başbakanın görüşme masasından çekilen KESK’e yönelik suçlamalarına yanıt verildi. Başta üniversite hastaneleri olmak üzere sağlık kurumlarında, özellikle uzman doktor, öğretim üyeleri ile diğer çalışanlar arasında, döner sermaye dağıtımı ile yaratılan ücret uçurumu ve adaletsizliğin devam edeceği dile getirildi. Hükümete “saldırmaktan vazgeçin” uyarısı yapılarak, hakların mücadele ile elde edileceği vurgulandı.

Direnışteki Çapa Çağ Temizlik işçilerinin de destek verdiği eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Toplu görüşme süreci ve devrimci sorumluluk!

Görüşmelerin başlangıcında “insanca yaşayabilecek ücret” ve “büyümeden pay istiyoruz” diyerek masaya oturan Türk-Kamu-Sen ve Memur-Sen, sermaye hükümetinin, birinci altı ayda yüzde 4, ikinci altı ayda yüzde 4,5 zam içeren teklifini kabul ettiler. Bir kez daha kamu emekçilerini insanca yaşayabilecekleri ücretten mahrum bırakarak ihanetçi kimliklerini sergilediler.

“Sefalet zamlarıyla uzlaşmanın mümkün olmadığını”, “yoksulluk” dayatmasıyla ve IMF bütçesiyle uzlaşmayacaklarını” belirten KESK yönetimi ise masadan kalkmayı politik planda tamamlayacak, sermaye hükümetini zorlayacak bir eylem anlayışını ortaya koyamadı.

Sorun, toplu görüşme masasına oturmamakla, gülünç zam oranlarını protesto etmekle, toplu görüşme sürecini gayrimeşru ilan etmekle, oturma eylemleri yapmakla çözülüyor. Toplumsal mücadeleler tarihi, toplusözleşmeli-grevli sendika hakkının büyük mücadeleler ve bedellerle kazanıldığının tanığıdır. KESK’in merkezi yönetimi, masadan kalkışı tamamlayacak bir eylem hattı düşüncesine yabancılaştığını bir kez daha ortaya koymuştur.

Toplu görüşme süreci sona erdikten sonra, KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek’in dile getirdiği, “Adalet ve Kalkınma Partisi’nin karşısına bütün ezilenleri kapsayan bir programla çıkacağız. Kasım-Aralık aylarında grev çağrısını yükselteceğiz” vb. sözlerin kamu emekçilerinin KESK’e yönelik güvensizliğini kırmaması mümkün değildir. Zira kamu emekçileri, KESK’in yağmasa da güremeye yönelik tutumuna fazlasıyla aşınadır. Emirali Şimşek bir yandan grevden bahsederken, öte yandan “grev hakkı için AİHM’e başvuracağız” diyerek, “grev hakkı grev yapılarak elde edilir” düşüncesine KESK yönetiminin ne denli uzak olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

KESK’i zayıflatan, fiili-meşru militan mücadeleden kopmasıdır!

Emirali Şimşek’in sözlerinin kamu emekçileri tarafından inandırıcı bulunması, pratikte buna uygun bir tutumun sergilenmesiyle mümkün olabilir. Zira, KESK sekreterinin, bir yandan grev derken diğer yandan AİHM kapısını çözümün adresi olarak göstermesi, kamu emekçilerinde her geçen gün daha fazla büyüyen güven kaybını engelleyemez.

Her saldırı karşısında KESK yönetimi tarafından ileri sürülen “eylem paket”leri inandırıcılık yitimini hızlandırmıştır. KESK’in yıllardır adeta politika haline getirdiği “eylem paketleri” birbirinin tekrarı olduğu içindir ki, kamu emekçilerinde bıkkınlığa yol açmıştır. Eylem takvimlerinde sonuç alamayacağı baştan belli olan eylemler öne çıkarılmış, eylemler çoğu zaman “uyarı” olarak adlandırılmış, eğer sermaye hükümetleri bu uyarıları dikkate almazsa daha büyük eylemler yapılacağı döne döne dile getirilmiş, fakat arkası getirilmemiştir.

“Kitle hazır değil”, “tabanımız bunu kabul etmez” türü gerekçeler, KESK yönetiminin sık sık sarıldığı bahanelerdir. Oysa, önderlik boşluğuna rağmen, kamu emekçileri bir çok kez, reformist yöneticilerin bu gerekçelerini pratikte boşa çıkarmışlar, reformizmin icazetçi çizgisini aşan direnişler gerçekleştirebilmişlerdir.

KESK’i yeniden varedecek olan fiili-meşru mücadele hattıdır!

Kamu emekçileri 1980’lerin sonlarında “hak verilmez alınır” anlayışıyla yola çıktılar. Fiili-meşru mücadeleyi temel aldılar. Yasallık tuzağına düşmeden sendikalarını sokakta kurdular. Sendikaların kapılarına vurulan mühürü söküp attılar. Militan bir mücadele hattıyla, sendika ve grev hakkı mücadelesine kitlesel bir karakter kazandırdılar.

Reformistlerin kamu emekçileri sendikalarının yönetimlerine yerleşmeleri uzun sürmedi. Bu gelişme fiili-meşru militan mücadeleden uzaklaşmaya yol açtı. Kuruldukları dönemde 20 Aralık iş bırakma eylemine üye sayısının iki katını katmayı başaran kamu emekçileri sendikaları hızlı bir erime sürecine girdi.

Son dört-beş yıllık süre içinde BES yüzde 19, SES yüzde 12, Tüm Bel-Sen yüzde 21, Haber-Sen yüzde 39, Kültür Sanat-Sen yüzde 2, Yapı Yol-Sen yüzde 31, BTS yüzde 13, Tarım Orkam-Sen yüzde 42 ve ESM yüzde 46 oranında üye kaybetti. Aynı süreçte Memur-Sen üye sayısını yüzde 80 oranında artırdı. Yıllarca birkaç onbini aşamayan Kamu-Sen’in üye sayısı da yüzbinlerle ifade edilmeye başlandı. Bu sonucu tek başına MHP ya da AKP ile açıklamak gerçeklere gözünü kapatmaktır.

Elbette sermaye hükümetleri devlet sendikacılığını

cepheden desteklediler. MHP Kamu-Sen’in, AKP Memur-Sen’in gelişmesi için özel çaba gösterdi. Zorla üyelikler, naylon üye yazmalar, tehditler, bu sendikaların üyelerine terfi, KESK üyelerine sürgün gibi yöntemlerin tümü uygulandı. Ama yaşanan tıkanmayı bunlarla açıklamak kendini aldatmaktır.

KESK, sermaye hükümetlerine rağmen yüzbinlerce üyeye ulaştı. Devlet güdümlü sendikalar, sermaye hükümetlerinin tüm desteğine rağmen uzun süre niceliksel olarak istedikleri gelişmeyi sağlayamadılar. Asıl neden, KESK’in fiili-meşru mücadele alanını terketmesiyle ortaya çıkan büyük boşluktur. Eğer KESK kamu emekçileri nezdinde çekim merkezi olma özelliğini, inandırıcılığını kaybetmeseydi, bu tablo bu boyutlarıyla ortaya çıkmazdı.

KESK sekreterinin AİHM’den çözüm beklemeyi içeren sözleri teşhir edilirken, Kasım-Aralık aylarında grev yapılması ile ilgili iddianın ise takipçisi olunmalıdır. Sosyalist Kamu Emekçileri, Emirali Şimşek’in Kasım-Aralık grev çağrısını ete-kemiğe büründürecek bir pratik içine girmeli, ilerici ve devrimci kamu emekçileri ile birlikte ortak bir çalışmanın örülmesi doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

“Grev hakkı grev yapılarak elde edilir” anlayışıyla mücadele bayrağını yükseltmek için görev başına!

H. Yağmur

Sefalet ücreti belirlendi!

Hükümet ile kamu sendikaları arasında süren toplu görüşme sürecinde sefalet ücreti, işbirlikçi-ihanetçi sendikaların da onayıyla belirlendi. Yapılan anlaşmaya göre, kamu emekçilerinin maaşlarına gelecek yılın birinci altı ayında yüzde 4, ikinci altı ayında yüzde 4,5 zam yapılacak. Daha önce, sendika aidatı olarak sendika üyesi kamu emekçilerine verilen 5 YTL, “Toplu Görüşme Primi” adı altında 10 YTL’ye çıkarılacak. Artış oranlarının enflasyonun altında kalması halinde emekçilere enflasyon farkı ödenecek.

Anlaşmanın ardından Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu, Memur-Sen Başkanı Ahmet Gündoğdu ve Kamu Sen Başkanı Bircan Akyıldız, basın karşısına çıkarak açıklama yaptılar. Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu yapılan anlaşmanın “herkese hayırlı olmasını” dilerken, Türkiye Kamu Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız ise kamu emekçileriyle dalga geçercesine bu sözleşme ile “açlık sınırını geçtiklerini” söyledi.

Memur Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu ise yapılan anlaşmanın mevcut yasayla alınabilecek en iyi sonuç olduğunu söyledi. Ayrıca 4/B’lilerin eş tayini, becayiş hakkı, askerlik dönüşü işlerine dönebilmeleri gibi konuları imza altına aldıklarını söyledi.

Gerçekleşen oturumların ve ardından yapılan anlaşmanın kendisi toplu görüşmenin bir oyundan ibaret olduğunu bir kez daha somut olarak gösterdi. Bir gün önce hükümetin önerdiği % 3.5’luk zam, başbakanın “lütfü” ile % 4.5’a çıkarıldı. Önden belirlenmiş oranlar, kontra sendikaların da figüranlığı eşliğinde onaylandı.

7. toplu görüşme süreci bir kez daha, sermayeye karşı genel grev hedefiyle dişe diş bir mücadelenin gerekliliğinin yanısıra işbirlikçi-kontra sendikalara karşı kararlı bir mücadele gerekliliğinin ihtiyacını da gösterdi.

Metal sektöründe mücadele dinamikleri ve görevlerimiz

Metal işçileri iki yıllık bir aradan sonra yeni bir toplu sözleşme sürecine girdiler. Ağustos ayında resmen başlayan TİS süreci, ilgili sendikaların MESS’le yaptığı ilk görüşmelerin ardından tekliflerini sunmalarıyla işlemeye başlamış bulunuyor. Birleşik Metal-İş dışındaki sendikalar tekliflerini kamuoyuyla henüz paylaşmış değiller.

Özellikle Türk Metal, işçileri sürece dahil etmemek için hem sözleşmeyi hem de TİS sürecinin bilgilerini işçilerden gizliyor. İşçilerin sözleşmeyle ilgili gelişmeleri öğrenmek konusundaki ısrarları karşısında ya üstü kapalı tehditler savuruyorlar ya da istenilen zam oranını ifade etmek zorunda kalıyorlar.

Görüşmelerden önce sendikaların izledikleri çizgi, görüşme sürecinde nasıl bir yol izleyeceklerinin de ipuçlarını veriyor. Üç işyeri ve sınırlı sayıda işçiye temsilen MESS’le TİS görüşmelerine katılan Çelik-İş Sendikası’nı burada özel olarak değerlendirmeye konu etmek gerekmiyor. Hem nicel zayıflıkları hem de işbirlikçi tutumlarından dolayı MESS ve diğer sendikalar tarafından ciddiye bile alınmıyorlar. Asıl değerlendirilmesi gereken, metal işçilerinin geleceğini belirleyen Türk Metal Sendikası ile şimdiye kadar Türk Metal’in ihanetlerini aşma başarısı gösteremeyen Birleşik Metal-İş Sendikası’dır. Değerlendirmeyi bu iki sendika ve elbette MESS üzerinden yapmak gerekiyor

Metal işçilerinin durumu

Elbette sürecin en önemli bileşeni işçilerdir. Metal işçisi kendi tutumunu ifade edebildiği ölçüde sürecin asıl belirleyicisi konumundadır. Mücadeleden uzak geçen uzun yıllar ve sermayenin örgütsüzleştirmeye yönelik yoğun saldırıları, sınıfın toplamını olduğu gibi metal işçilerini de olumsuz etkilemiştir.

Bu örgütsüzleştirme saldırısında öncelikli hedef metal işçileri oldular. Özellikle ‘97-98 grev ve direnişleri ile Türk Metal’den istifa rüzgarından sonra öncü ve mücadeleci işçi kuşağının tırpanlandığı bir dönem yaşandı. Mücadele açısından durgun geçen sonraki yıllarda eski mücadele deneyimi ve birikimini taşıyan işçi kuşağından deyim yerindeyse eser kalmamıştı. Bu hem kapitalistlerin en ufak bir mücadele girişimine işten atma saldırısıyla cevap vermesinden, hem de parçalı ve dağınık çabaların büyük ölçüde sonuçsuz kalmasından kaynaklıydı.

Nihayetinde bugün sendikalı işçilerin bile doğrudan kendilerini ifade edebilecekleri bir zemin bulunmuyor. Ancak sınırlı bir demokratik işleyişe sahip olan Birleşik Metal Sendikası’nda bu mümkün olmaktadır. O da işçilerin bilinç, dolayısıyla sendikadan da bağımsız tutum geliştirebilme kapasitesine bağlı olarak... Mücadeleden uzaklık ise işçilerin bağımsız tutum geliştirebilmelerini olanaksız hale getirmektedir.

Fakat son 2-3 yıldır bu olumsuz tabloda değişimler yaşanmaktadır. ‘98’de Rusya krizinin yolaçtığı sarsıntı, 2001’de etkisini Türkiye’de daha sarsıcı bir biçimde gösterdi. Kapitalistlerin önemli bir bölümü beyaz bayrağı çekerken, ayakta kalmayı başaranlar son üç-dört yılda muazzam bir gelişme yaşadılar. Bu gelişim öncelikli Türkiye kapitalizminin belkemiği olan metal sektöründe yaşandı. Kimi

işletmelerde yüzde yüze varan üretim artışları gerçekleşti. Örneğin, Vestel (Zorlu Grubu) bu dönem içerisinde Avrupa pazarında önemli bir paya sahip oldu.

Elbette bu metal işçilerinin sömürsünde muazzam bir artış sayesinde mümkün olabildi. Bunun en yalın ifadesi, sektörde yaşanan üretim patlamasına rağmen gerçek ücretlerin gerilemesidir. Bu, işçiler açısından yoğun bir sömürüyü anlatmaktadır. Bu yoğun sömürü metal işçilerini yoksullaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda fiziki açıdan büyük bir yıpranmaya yolaçmaktadır. Sektörün kendine özgü ağırlığı ve işin yoğunluğu nedeniyle işçi sağlığı ve ağır işkolu yönetmeliği önlemlerinin görece uygulandığı sendikalı fabrikalarda bile iş kazalarında ve meslek hastalıklarında dikkate değer bir artış gözlemlenmektedir. Ağır çalışma koşulları uzun çalışma saatlerini anlatmaktadır, bir başka deyişle esnek üretimi... Metal sektöründeki gelişim içinde bulunduğumuz dönemde de sürmektedir.

Sınıf bilincinden yoksun metal işçileri bu dönemde sermayenin yoğun sömürsüne içgüdüleriyle cevap vermiş ve yüzünü sendikalara dönmüştür. Geride bıraktığımız üç-dört yıl içerisinde yaşanan sendikalaşma girişimleri bunu anlatmaktadır. Sınıfın tüm bölüklerini kesen ve genel bir eğilim görünümü sergileyen sendikalaşma mücadelesinde metal işçileri belirgin bir ağırlık taşımaktadırlar.

Bu mücadelelerin bir kısmı başarıyla, önemli bir kısmı ise yenilgiyle sonuçlanmıştır. Bu sendikalaşma deneyimlerinin küçük bir bölümünde doğrudan sendikaların ve siyasal güçlerin etki ve yönlendirmesi söz konusuysa, ağırlıklı bir bölümü işçilerin kendiliğinden girişimleriyle yaşanmıştır. Metal işçileri arasında öncü ve mücadeleci işçi kuşağını temsil edenler, büyük ölçüde bu mücadele içinde şekillenen genç işçilerdir. Geçmiş dönemin birikimini taşıyan çok az işçi bulunmaktadır, ki bunların mücadele

süreçlerine bir etkisi yoktur.

Sendikalı işyerleri de bu dönemde kendine düşen payı almıştır. Birçok fabrikada fazla mesai uygulaması, taşeronlaştırma ve sözleşmeli işçilik yaygın bir görünüm kazanmıştır. Son yılların ağırlaşan çalışma koşulları ve ücretlerde gerilemeler sendikalı fabrikalar için de geçerlidir. Türk Metal’in daha yasa çıkmadan esneklik hükümlerini sözleşmede kabul etmesi ise en büyük ihanet olmuştur. Çünkü Türk Metal’in esnek çalışmayı kabul ederek TİS kapsamına alınmasını sağlaması sadece metal işçilerine değil bir bütün olarak sınıfı etkilemektedir. Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalarda esneklik hükümlerini yaygınlaştırarak uygulamasıyla, kapitalistlerin önu açılmıştır. Esnek üretim, metal işçilerinin bugünkü korkunç sömürü ve sefalet koşullarının adıdır.

Türk Metal çetesi...

Kuşkusuz bir şeyin değişmeden kalması diyalektiğe aykırıdır. Türk Metal çetesi de yıllardır ilk defa o çelik zırhında gedik açılmasına seyirci kalmak zorunda kalıyor. Bu hem tabanın yıllara dayalı ihanete ve yok sayılmaya artık tahammül göstermemesi, hem de Mustafa Özbek denen tescilli kontrgerilla elemanın siyasal muarızları tarafından köşeye sıkıştırılmasından dolayıdır. Ancak aslolan, tabanın kendisinin, henüz ilk işaretleri olmakla birlikte, bu zincirleri kırma çabasına girişmiş olmasıdır. Tabanın bu rahatsızlığı ve parçalı tepkilerini ifade etmeye başlaması, geçtiğimiz TİS dönemini işaretliyor. Türk Metal’in geçtiğimiz toplu sözleşmede fazladan aldığı 50 kuruşluk ek zammın, büyük fabrikalarda aldığı ücretten memnun olmayan ve tepkisini açıkça ortaya koyan işçileri susturmak için yapıldığı artık gizlenemiyor. Bu tepki bu sene, geçtiğimiz yılı da aşan ve fiili eylemlere dönen bir hal almış bulunuyor. Kimi işyerinde işçiye patronluk taslayan ve sorunlarına duyarsız davranan

temsilcilerin dövülmesi, kimi fabrikalarda yeni esneklik uygulamalarına iş bırakarak anında yanıt verilmesi, kimi yerlerde işçilerin genel merkeze toplu dilekçeler yazarak ücretler ve çalışma koşullarında iyileştirme talep etmesi vb... Bunlara daha başkaları da eklenebilir kuşkusuz ve muhtemelen bilgisine ulaşamadığımız başka tepki ve tutumlar da sözkonusudur.

Türk Metal içinde yaşanan en dikkate değer gelişme ise, son bir yıl içerisinde sistemli bir biçimde sendika şube yöneticilerinin tasfiye edilmesidir. Tasfiye edilen faşist kimlikli yöneticiler yerlerini, uysal ve denetimden çıkmayacak sosyal demokratlara -bizzat MESS tarafından atanan- bırakmaktadır. Bu açıdan İzmir’de geçen hafta yaşanan yönetici tasfiyesine dikkatle bakmak gerekir.

MESS’i geçtiğimiz yıl Türk Metal’de örgütlü işçilere daha fazla ücret vermeye zorlayan koşullar, bu yıl geçen yılı da aşan bir yoğunluktadır. BMİS’in %50 büyüdüğünü ifade ettiği bir dönemde, daha fazlası Türk Metal’e gelmiştir ve bu işçiler genç işçilerdir. Bunlar henüz sendikanın denetim altına alamadığı ve kolay kolay alamayacağı işçilerdir. Sendikayı sorgulayan bu işçilerin ikna edilmeleri gerekmektedir. Türk Metal ve MESS’in bu basıncı daha ne kadar kaldıracabileceği tartışmalıdır. İrade MESS olduğuna göre, bu konuda binbir sinsi hesabın yapıldığını kabul etmeliyiz. Öyle ki, daha Mayıs ayında Türk Metal’in işyerlerine taslak ilettiği ve işçilerin tepkisini yokladığı belirtilmektedir. Bu açıdan bakıldığında MESS’in, bu sürece sendikalardan daha fazla hazırlıklı olduğunu belirtmeliyiz. Ama her zaman evdeki hesap çarşıya uymayabilir. Tabanında bu kadar yabancılaşmış ve kopmuş bir sınıf “örgütü”nün tabanını ne kadar daha denetim altında tutabileceği tartışmalıdır.

Birleşik Metal...

Adnan Serdaroğlu, Ocak ayında yapılan BMİS Genel Kurulu’nda yaptığı konuşmada “bu yılın MESS’le mücadele yılı olacağını” ilan etmişti. Ocak ayında başlanacağı ifade edilen TİS hazırlıklarına Mart ayında başlandı. BMİS Genel Temsilciler Kurulu’ndan Şube Temsilciler Kurulu’na ve işyeri komitelerine kadar herkesin gündeminde TİS vardı.

Bugün sendika yayınlarında bu konu ele alınıyor, özel TİS bültenleri yayınlıyor, bir dizi toplantı, seminer, eğitim toplantısı düzenliyor. Dahası işyerlerinde TİS komiteleri kuruluyor, “süreci tabandan işletme” iddiası ortaya konuluyor. İlk tur görüşmelerinden önce bütün işyerlerinde TİS bilgilendirmesi ve taslak çalışmaları yapıldı. İkinci turda ise (Ağustos başında) MESS’e verilecek TİS taslağı önce işçilere ilan edildi. Bu, son altı aydır yapılan içe dönük hazırlığın bir sonucu olarak MESS’e dolaylı bir mesaj niteliği taşıyor. Bir başka mesaj ise, geçtiğimiz dönem TİS’in imzalanması için merkeze basınç yapan temsilcilere haber verilmeden fabrikalara gidilmesi ve bunun için Gebze bölgesinin seçilmesi idi.

Bu tabloya bakıldığında kuşkusuz Birleşik Metal’in tutumu umut verici görünmektedir. Fakat ortada geçtiğimiz yılların deneyimleri var. Ziya Yılmaz’ın başını çektiği yönetimle kıyaslandığında daha ileri ve mücadelecı bir çizgiyi ifade etse de, mevcut yönetimin geride bıraktığı iki TİS dönemi var. Özellikle geçtiğimiz dönem Türk Metal çetesine karşı tutum almanın maddi koşulları varken bunun alınmaması var.

Bugün BMİS’in daha gerçekçi davrandığı ve ayaklarının bir parça yere bastığı gözlenmektedir. Bu, hem işçiler arasındaki ücret makasının yarattığı sorunların kavranması üzerinden ortaya konan tutumda, hem de bunu çözmeye yönelik içe dönük çalışma ve sözleşmedeki ücret maddelerinde

görülüyor.

Türk Metal’i zorlayan dinamik bir başka cepheden BMİS’i de zorluyor. Fakat BMİS, aldığı tutumla, bu dinamiği MESS’e karşı bir mücadele dinamiği olarak da harekete geçirme isteğini ortaya koymuş bulunuyor.

BMİS’e ilişkin söylenmesi gereken birkaç nokta daha var. BMİS kamuoyunda yarattığı ilerici intibaya karşın bunun hakkını vermemektedir. Hem bir metal sendikası olmanın kuvvetiyle davranmamaktadır, hem de sınıfın parçalı da olsa bir biçimde kendini ısrarla dışavuran genel mücadele süreçlerine oldukça uzaktır. Basın açıklamaları, akademik araştırmalar ve daha çok “sol”a seslenen çalışmalarla anılan BMİS, artık bu kabuğu kırmak zorundadır. Zira bu yolla ulaşabileceği sınıra yaklaşmaktadır. BMİS açısından bu kabuğun kırılması, kendi sınırlılıklarını aşması açısından da bir zorunluluktur.

Bunun yolu ise, MESS’i hedefleyen tutarlı ve istikrarlı bir mücadele hattı izlemekten geçmektedir. Ancak bu temelde BMİS tüm metal işçilerinin gerçek temsilcisi olma imkanlarını yaratabilir. ‘98 istifa rüzgarı karşısındaki korkak tutumun yarattığı güvensizliği kırabilir. Bu ise BMİS’in toplam gövdesini ilgilendiren köklü bir yönelim anlamına gelmektedir. Sendikal mücadelenin her kademesinde yer alan kadroların böylesi bir yönelimin içine sokulmasıyla bu başarılabilir. Geleneksel tutumlarla hesaplaşarak ve gerekirse bu tutum sahiplerini sürecin gerisinde bırakarak bu yol yürünmelidir. Bu, “sosyal diyalogcu çağdaş sendikacılık” anlayışından “sınıf sendikacılığı”na geçiş demek olacaktır. BMİS ya tabanda yeni yeni şekillenen dinamiği sınıf sendikacılığını yerleştirmenin olanakları olarak değerlendirecek ya da yönetimde bir dönem daha kalmanın dolgu malzemesi yapmaktan kurtulamayacaktır.

MESS’in artan kaygıları...

MESS, uzun yıllardan sonra belki de ilk kez böylesi karışık bir TİS dönemi geçirecek. Geçtiğimiz TİS, sektörde büyümenin yaşandığı bir dönemde gerçekleşmişti. Ne var ki sendikaların ihanetçi ve uzlaşmacı tutumları nedeniyle MESS açısından başarılı bir dönem oldu. Fakat bu dönem bu kadar kolay olmayacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Son 4-5 yılda üretimdeki artıştan çok pay alan kesiminin MESS olduğunu belirtmeye gerek yok. Bu palazlanma işçilerin sömürsündeki korkunç artış sayesinde başarılabilmektedir. Palazlanmanın bugün için yarattığı iki ayrı sorun bulunmaktadır. Birincisi

istihdamdaki yüksek artıştır. Bu özellikle tekellerde yaşanmıştır. İkincisi ise aşırı üretimin kapitalist ekonomide yarattığı devresel krizdir. Bu kriz döngüsünü ABD ve dünyada zaman zaman sarsıntılara yol açan krizler tetiklemektedir. Buna, Türkiye’nin kendi iç dinamiklerinin ürünü siyasal istikrarsızlık eklenebilir. Bütün bunlar MESS’i kaygılandırmaktadır.

Bu TİS dönemi, bütün taraflar açısından yılların oturmuş tutum ve dengelerinin bozulacağı ya da bunun başlangıç adımlarının atılacağı bir dönem olmaya adaydır. Her iki temel sendikanın tabanında, ücretlerin ve çalışma koşullarının daha iyi bir düzeye çekilmesini talep eden bir genç dinamik kuşak bulunmaktadır. Sınıf devrimcileri ve komünist metal işçileri açısından metal işçilerinin mücadeleye sevk edilmesi çabasının birinci dinamiği budur. İkincisi, metal TİS’leri sınıf mücadelesi açısından hareketli bir döneme denk gelmiştir ve bu hareketlilik devam etmektedir. Üçüncüsü ise, kuşkusuz kendi öznel dinamiğimiz, yani sınıfın partisini özellikle metal işçileri içerisinde büyütme iddiamızdır.

Bu üç temel dinamik sınıf hareketinin toplam seyriyle birlikte ele alındığında, hiç de küçümsenemeyecek imkanlara sahip olunduğunu göstermektedir.

“Sözleşmene sahip çık, esnek üretime geçit verme!”

Bakırçay Havzası’ndan demir-çelik işçileri olarak, Metal TİS Grup Sözleşmesi’nin yaklaşmasıyla beraber, bu sürece müdahale etmek amacıyla çalışmaya başladık. Demir-çelik işçilerini görüşmeleri devam eden grup sözleşmeleri ve temel maddelerinden biri olan esnek üretim biçimleri hakkında bilgilendirmek amaçlı çeşitli araçları kullanıyoruz. Değişik materyalleri işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı semtlerde ve servis güzargahlarında kullanıyoruz. “Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri” imzalı A3 afişleri ve ozalitleri Asarlık, Mezarlık, Son direk, Üst geçit, Hıdırtape ve Garaj güzargahlarında kullandık.

Toplu sözleşme görüşmeleri kapalı kapılar ardında gerçekleşiyor. Mesai ücretleri düşürülmeye, ikramiye hakkı gaspedilmeye çalışılıyor, daha fazla esnek üretim dayatılıyor. Sendika bürokratları ise bizleri uyutma çabasında. Bu saldırılara karşı “Sözleşmene sahip çık! Esnek üretime geçit verme!” şiarıyla çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Sınıf mücadelesinin gün geçtikçe keskinleştiği, her türden demokratik hak ve talebin azgınca bastırıldığı günümüzde, yürüttüğümüz faaliyet devletin kolluk güçlerinin ilgisini çekmiş olacak ki, ilk gün yaptığımız ozalitler daha kurumadan söküldü. Bizler de sökülmüş olan tüm yerleri yeniden ozalit ve afişlerimizle donattık.

TİS sürecine müdahalemiz farklı araç ve yöntemlerle devam edecek.

Bakırçay Havzası’ndan sınıf bilinçli demir-çelik işçileri

Metal TİS'lerine müdahale sorumluluğu

Metal sektöründe 100 bin işçiyi kapsayan MESS grup TİS görüşmelerinin 2. turu tamamlanmış durumda. BMİS'in yaptığı açıklamalara göre ilk iki turda TİS taslağının iki maddesinin sorunsuz geçtiği biliniyor. Bu maddeler ise sendika temsilcilerinin görev ve yetkilerini kapsıyor. Sözleşmenin esasını oluşturan ücret ve esneklik maddeleri önümüzdeki turlarda ele alınacak. Süreci belirleyecek olan bu maddelerle satış ya da kazanım ortaya çıkacak, TİS bağtlanacak.

Yapılan görüşmelerde tarafların tutumu az-çok belli olmuştur. Her iki taraf da sektörün büyüdüğü, istihdamın arttığı, büyümenin aynı oranda örgütlülüğe de yansıdığı konusunda hemfikir. Patron tarafı MESS, geçtiğimiz dönemlerin aksine bu kez, “sektör zor durumda, kriz var, batırız, işten çıkarmalar zorunlu hale gelir” vb. klasik argümanlar yerine, işçilerle bir sorunlarının olmadığı, sorunun rejimin istikrar tablosu içinde aranması gerektiği vb. açıklamalar yapmıştır. Geline yerde tablo patronlar açısından toz pembedir. İşçiler açısından ise hiç de iç açıcı değildir. Kârlılık ve büyümeye karşın işçilerin hakları gaspedilmiş, çalışma koşulları çekilmez hale gelmiş, sömürü ağırlaşmıştır.

Metal işçileri MESS patronlarının yıkıcı saldırıları ile özellikle Türk Metal çetesinin kuşatması altındadır. Sorunlar daha da artmıştır. Düşük ücretle birlikte çalışma saatleri uzamış, fiilen uygulamada olan esneklik sonucunda kuralızsız çalışma kural haline getirilmiştir. İşletmelerin tümünde istisnasız taşeron uygulaması vardır. Güvencesiz, geleceksiz çalışma baş sorunlar arasındadır.

Sektörde sendikasılaştırma, büyümeye bağlı sendikalaşmayla aynı orandadır. MESS kapsamındaki 130 bin işçinin 100 bine düşmesini, MESS'e bağlı sendikalarda örgütlü işletme sayılarındaki düşüş, tek başına işletmelerin kapanması ya da MESS üyeliğinden ayrılması ile izah edilemez. Bu düşüşün gerisinde aynı zamanda, örgütlü sendikaların işten çıkarmalar, taşeronlaştırma saldırıları karşısında izlediği sınıf uzlaşmacı çizgi vardır.

Türk Metal çetesi her sözleşme döneminde olduğu gibi MESS patronlarıyla kolkoladır. Bu dönem MESS patronlarını dahi şaşırtacak açıklamalarla esnekliğe itiraz etmeyeceğini, göstermelik ücret pazarlığı üzerinden TİS'leri yürüteceğini erken bir tarihte açıklamış bulunmaktadır.

BMİS cephesinde anlamlı adımlar atılmış olmakla birlikte, onun da süreci nasıl sonuçlandıracağı merak ve tartışma konusudur. TİS komitelerinin önden kurulması, taslağın tabana sunulması, esneklik konusunda bilgilendirmeler ile “esnekliğe geçit vermeyeceğiz” söylemleri BMİS açısından olumlu ve ileri girişimler olmakla birlikte, daha şimdiden Türk Metal'in açıktan ihaneti karşısında süreci tek başına karşılayacak takatlarının olmadığı yönünde belirtiler mevcuttur. Görünen o ki, tabandaki anlamlı tepki eyleme dönüşemediği takdirde TİS'in akıbeti geçen dönemlerden farklı olmayacaktır.

Metal işçileri sendikalarda örgütlü olmasına rağmen deyim uygunsu örgütsüzdür. Türk Metal tabanı tüm gelişmelerden habersiz, sessiz bir bekleyiş içerisinde. İşçilerde öfke ve tepki birikmiş olsa da, şovenizmle zehirlenmiş, bilinç ve örgütlülük düzeyi dumura uğratılmıştır. TİS döneminde tüm dikkatler

bilinçli bir biçimde ücret artışlarına çevrilmiştir. Sosyal kazanımlar, varolanı koruma tartışılmamaktadır bile. Bu durumdan MESS fazlasıyla memnundur ki, daha şimdiden 7 bin Ford işçisinin ücretleri düşük olduğu için seyyanen zam önerisine sıcak bakılmaktadır. Böylece temel işletmelerdeki işçilerin öfke ve tepkisinin önüne geçilmek istenmektedir. İşçileri bölmeyi, ücret makaslarını açmayı hedefleyen böl-yönet politikası izlenmektedir.

BMİS tabanında da, genel temsilciler kurulunda olsun, tabandaki işçiler arasında olsun, TİS süreci daha çok ücretler sorunu üzerinden değerlendirilmektedir.

Özetle, bugünkü sendikal hareketin TİS döneminde MESS patronlarının saldırılarına yanıt verme misyonunu yerine getirmesi son derece güçtür. Saldırılarına yanıtı anca örgütlü bir taban hareketi verebilir. '90'ların sonundaki öncü, mücadeleci işçi kuşağının durumu ile bugünkü deneyimsiz genç işçi kuşağı arasında temelli farklılıklar söz konusudur. Devrimci, öncü birikim her iki taraf eliyle biçilmiş durumdadır. Bu nedenle, sektörde ilerici konumda olan BMİS'in son genel kurulunda ortaya koyduğu iddia ve misyona uygun davranmasını zora sokmaktadır.

Bu durum sınıf devrimcilerinin görev ve sorumluluklarını daha da ağırlaştırmaktadır. Bu bilinçle hareket ediyor, güç ve imkanlarımız ölçüsünde sürece müdahale etmeye çalışıyoruz.

Bölgemizde, “İnisiyatif TİS komitelerine, söz-yetki-karar tabana!” başlıklı broşürümüzün dağıtımına TİS görüşmeleri öncesinde başladık. Broşürün işçiler tarafından ilgiyle karşılandığını ve sahiplenildiğini söyleyebiliriz.

Bölgemizde BMİS'te örgütlü olan PAKSAN işletmesi dışındaki işletmelerde çalışan işçiler, broşürün dağıtımıyla birlikte TİS sürecini bizden öğrendiklerini belirttiler. Türk Metal'da örgütlü Özköseoglu işletmesindeki işçilerle dağıtım esnasında TİS süreci üzerine sohbet ettik. Türk Metal'de örgütlü olan fakat MESS kapsamında olmayan İÇTAŞ işletmesine de dağıtım yaptık. Ayrıca, sektör gözetmeksizin, bölgedeki ileri ve duyarlı işçilere de broşürümüzü ulaştırıyoruz.

Önümüzdeki hafta, “MESS patronlarının saltanatını yıkacağız!”, “MESS grup sözleşmelerinde inisiyatif TİS komitelerine, söz-yetki-karar tabana!”,

“Bu kez satış sözleşmesine izin vermeyelim!”, “TİS’de yeni satışlara hayır! TİS komitelerini kur, hakların için mücadeleyi yükselt!”, “MESS ve patronların kölelik dayatmalarına boyun eğme, mücadeleyi yükselt!” şiarlarının yazılı olduğu 100’e yakın adet ozaliti işletmelerin çevresine ve yol güzergahlarına asacağız. Yanısıra, MESS kapsamı dışında bulunan örgütlü-örgütsüz metal işletmelerine dönük hazırladığımız, işçileri sürece müdahaleye ve mücadeleye çağıran bildirilerimizi dağıtacağız. Önümüzdeki hafta sonu ise metal sektöründeki güçlerimizle bir toplantı gerçekleştireceğiz. Bu toplantımızın ardından özellikle MESS kapsamındaki işletmelerde çalışan işçilerle toplantılar düzenlemeyi hedefliyoruz.

Küçükçekmece’den metal işçileri

Barış sosyalizmle gelecek!

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde, “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” başlıklı bir seminer gerçekleştirdik.

Kapitalizmde barışın mümkün olmayacağını, çünkü kapitalistlerin kâr hırslarının halkların kardeşliğini dinamitlediği tarihsel örneklerle açıklanarak seminere başlandı. 1. ve 2. Dünya savaşlarının emperyalistlerin yeni pazar paylaşımları sonucu ortaya çıktığı vurgulandı. Savaşın politikanın şiddet aracıyla sürdürülmesi olgusundan hareketle, her iki emperyalist savaş gerçekliği gözler önüne serildi. Kapitalist-emperyalist sistem var oldukça savaşların kaçınılmaz olduğu belirtildi. Yugoslavya’da ve eski Sovyetler Birliği’nde onyıllar boyunca kardeşçe bir arada yaşayan halkların, bu toplumların kapitalizme yeniden dönüşünün ardından savaş ve çatışmalarla yıkıma uğratıldıkları ifade edildi.

Son olarak Kafkaslar’da yaşanan savaşın kapitalizmin savaş demek olduğu gerçeğini bir kez daha gösterdiği vurgulandı. Savaş ve barış sorununa sınıfsal bakış açısının altı çizilerek seminer bitirildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Canovate'deki saldırıya gereken yanıt verildi...

“İşçiye kalkan eller kırılacak!”

Asalak patronlar sınıfı saltanatlarını işçi kanı dökerek ve alinterini sömürerek sürdürüyorlar. İşçi sınıfını köle durumuna düşüren bu düzene itiraz ederek mücadelenin yolunu tutan işçi ve emekçileri ise, zor aygıtlarını devreye sokarak susturmaya çalışıyorlar. Ancak bu çabaları boşunadır! Zira haklı bir davayı zorbalıkla durdurmak, sefalet, yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe karşı mücadele bayrağını yükselten sınıf devrimcilerini ve öncü işçileri teslim almak mümkün değildir.

Eline işçi kanı bulaşan asalaklardan biri olan Canovate patronu da, işçi kanı dökerek ve alinterini gaspederek saltanatını sürdürüyor. Ümraniye’de OSB-İMES İşçileri Derneği üyeleri 29 Ağustos günü saldırıya uğradılar, ancak saldıranlara anladıkları dilden yanıtlarını verdiler.

OSB-İMES Derneği’nin yaptığı yazılı açıklamada saldırıya ilişkin şunlar söylendi:

“Kamuoyuna daha önce de duyurduğumuz üzere, Canovate asalağının onurlu öncü işçilere ilk saldırısı 22 Ağustos günü yaşandı. Havzada dağıtımı yapılan ‘OSB-İMES İşçi Bülteni’nin ‘Canovate’nin mazlum patronu’ başlıklı yazısını da içeren Ağustos sayısının dağıtımı sırasında iki arkadaşımız saldırıya uğramıştı. Bülten dağıtımını engellemeye

çalışan bekçi köpekleri ve fabrika müdürü İsmail Şirin bir arkadaşımızı kelepçeleyerek fabrika içine sürüklemiş, hakaretlerle birlikte saldırmışlardı.

Bu saldırıya yanıt olarak 27 Ağustos tarihinde yapmayı planladığımız basın açıklaması ise işçi servislerinin farklı bir saatte fabrikadan ayrılması nedeniyle gerçekleştirilememiştir.

Ancak üyelerimizin uğradığı ilk saldırının ardından söylediğimiz gibi, derneğimiz Canovate asalağının bu pervasız saldırısı karşısında mücadele etmeye ve Canovate işçilerinin örgütlü birliğini yaratma çalışmasına devam ediyor/edecektir.

İşte bugün de gerçekleştirilen saldırı karşısında boyun eğmeyeceğimizi, mücadeleye tüm gücümüzle devam edeceğimizi haykırmak için üyelerimiz bir kez daha Canovate A.Ş. önündeydi. Gerçekleştirilen saldırıya karşı hazırlanan bildirimizi dağıtmak için fabrika önüne gitmemiz bir kez daha Canovate asalağının bekçi köpeklerinin hazımsızlığına neden oldu.

Arkadaşlarımızı görür görmez ‘Yine mi bunlar geldi? Başımı belaya sokmadan gidin buradan!’ diyerek havlayan bekçi köpeği Muharrem, hızla giriş kapılarını kapatıp işçilerin giriş-çıkışlarını da engelleyerek bildiri dağıtımına bir kez daha engel

olmaya çalıştı. Arkadaşlarımızın bu sefer fabrika kapısından bildiriye sesli olarak içerideki işçilere okuması üzerine bu bekçi köpeği biber gazı ile arkadaşlarımıza saldırdı. Fabrika Müdürü İsmail Şirin ise hakaretlerle birlikte fabrikadaki yalaka işçilere talimat vererek bu işçileri arkadaşlarımızın üzerine saldırttı. Yaklaşık 15 kişilik bu saldırıya üyelerimiz kendilerini savunarak gereken cevabı verdiler. Bu arada 22 Ağustos’ta olduğu gibi bir üyemiz zorla fabrika içerisine sürüklenerek burada saldırıya uğradı.

Arbedenin ardından olay yerine gelen jandarma, bekçi görevlilerin şikayeti üzerine 8 arkadaşımızı gözaltına aldı. Bu saldırı sırasında fabrikanın bekçi köpeklerinin içerideki arkadaşımızı vermemekte direktmesi üzerine dışarıdaki arkadaşlarımız arkadaşları gelmeden hiçbir yere gitmeyeceklerini söyleyerek sloganlarla durumu protesto ettiler. Bu olayın ardından 8 arkadaşımız gözaltına alındı ve jandarma otosunda da saldırıya uğradılar.”

OSB-İMES İşçileri Derneği, açıklamanın sonunda, bu saldırılara karşı yılmadan mücadele edeceklerini, eline işçi kanı bulaşmış bu asalaklardan işçi sınıfının mutlaka hesap soracağını vurguladı.

Canovate terörüne karşı dayanışma!

Ümraniye’de OSİM-DER üyeleri OSB-İMES İşçi Bülteni’nin Ağustos sayısının dağıtımını yaparken, 22 Ağustos günü Canovate patronunun saldırısına uğradılar. OSİM-DER’li işçiler 29 Ağustos günü, yaşadıkları saldırıyı teşhir eden bildirilerin dağıtımı sırasında, patron talimatıyla yönlendirilen jandarmanın gözaltına terörüne maruz kaldılar.

Tuzla tersaneler havzasında kölelik koşullarına karşı mücadele yürüten Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), yaptığı yazılı açıklamayla, OSİM-DER’li sınıf kardeşlerinin yanında olduğunu duyurdu. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Hak arama mücadelesi içerisindeki işçiler sermayenin böylesine pervasız saldırılarıyla elbetteki ilk defa karşılaşmıyor. Tuzla tersanelerine bakanlar bunu görecekler, Marport Liman işçilerine bakanlar bunu görecekler, nereye bakarsanız bakın bu tip saldırılarla karşılaşabilmek mümkün. Tarih bu saldırılara sayısız kez tanıklık etmiştir. Ancak tarihin kendisi işçi sınıfının hesap sorma gücüne de tanıklık etmiştir. Canovate patronunun tarih bilgisi zayıf olacak ki, bu kadar pervasız bir şekilde saldırma gücünü kendisinde bulabiliyor. Saldırı açık ve net bir şekilde insanca çalışma koşullarınadır. Saldırı tamamen Canovate ve türevlerinin kanlı saltanatının sürmesi içindir. Saldırı iş cinayetlerine, kuralsız çalışmaya karşı mücadele edenlere, bizlere de gerçekleşmiştir. Bu yüzden saldırı, her gün iş cinayetine kurban gitme tehlikesi altında çalışan biz işçileredir. O halde OSİM-DER’li işçilerin mücadelesinin yanındayız. Canovate patronuna karşı açacakları savaşta OSİM-DER’le birlikte olacağız.”

OSİM-DER: “Mücadele sürecektir!”

OSİM-DER üyeleri Canovate A.Ş. önünde karşı karşıya kaldıkları patron-jandarma terörüne karşı 2 Eylül günü İHD İstanbul Şubesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

OSB-İMES İşçileri Derneği üyeleri 22 Ağustos günü Canovate’de gerçekleştirdikleri bülten dağıtımı sırasında fabrika müdürü İsmail Şirin’in talimatıyla saldırıya uğradılar. Fabrikanın güvenlik görevlisi Muharrem Öztürk’ün aktif biçimde yer aldığı saldırıda bir dernek üyesi işçi kelepçelenerek zorla fabrika içerisine sürüklenmek istendi.

Bu, Canovate’deki son saldırı olmadı. 29 Ağustos günü, 22 Ağustos’taki bülten dağıtımı sırasında yaşadıkları baskı ve terörü Canovate işçilerine duyurmak isteyen dernek üyesi 8 işçi patronun talimatıyla işyerine gelen jandarma tarafından darp edilerek gözaltına alındılar. Biber gazıyla gerçekleştirilen saldırıda Korel Öztürk’ün sağ el orta parmağı, Ergin Altay’ın ise burnu kırıldı.

Basın açıklamasını okuyan OSİM-DER Başkanı Mehmet Ali Karabulut, Canovate patronunun saldırılarının ardında yatan gerçekleri açıkladı. 2007 Ekim’inde Canovate’de sendikal örgütlenme çalışması başladığını belirten Karabulut, bu süreçte fabrikada iş cinayeti yaşandığı, fabrikanın üç kez mühürlenilen arıtma bölümünde çalışan Muhsin Yılmaz’ın burada çıkan gazdan zehirlenerek yaşamını yitirdiği, Canovate patronunun iş cinayeti haberini duyuran gazetemiz Kızıl Bayrak’a yazı gönderdiği bilgisini verdi.

Gazetemize Canovate patronu tarafından gönderilen yazıda, google aramasında iş cinayeti haberinin çıkmasından duyulan rahatsızlık dile getiriliyor, hatta “yanlış anlamayı” düzeltmek için fabrikaya davet ediliyorduk.

Basın metni şu cümlelerle son buldu:

“Ancak buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki, bu çabaların hepsi nafile çabalardır. Canovate A.Ş’nin orman kanunlarından yana olan asalak patronuna, mafyavari yöntemlerle mücadeleyi bitirmeyi düşünen akılsız kapitalistlere karşı mücadele yılmadan ve kesintisiz bir biçimde devam edecektir. Biz OSB-İMES İşçileri Derneği olarak bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesinin yanında, içinde olacağız. Sadece Canovate patronuna karşı değil işçi sınıfını zapturapt altına almaya çalışan tüm sermayedarlara karşı mücadelemizi sürdürecektir, işçi sınıfının örgütlü gücü ile birlikte tüm saldırılara hakettiği cevabı mutlaka vereceğiz.”

Basın açıklaması, gözaltına terörüne maruz kalan Altay ve Öztürk’ün saldırıya ilişkin yaptıkları bilgilendirmeye devam etti. Canovate patronunun gözü dönmüş sınıf düşmanı tavrı protesto edilerek, Ümraniye bölgesinde yürütülen mücadelenin büyüyeceği ifade edildi.

Toplantıda son sözü Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu adına açıklamaya katılan Engin Bodur aldı. Sermayenin saldırılarına karşı tek çözümün birleşik mücadele olduğunu, sermayenin hemen her alanda baskı ve zoru örgütlediğini vurguladı.

Basın açıklamasına Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) de destek verdi. Basın açıklamasında toplantı salonunda “Baskılar bizi yıldıramaz!” ozaliti asıldı.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Federal Mogul'da 90 işçi atıldı...

Metal patronları 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşme görüşmeleri döneminde işçilere çeşitli bahanelerle kapıyı gösteriyorlar. Esnek çalışma maddelerini hayata geçirmek için saldıran metal patronları, kimi yerde ücretsiz izin uygulaması kimi yerde ise “talep daralması” vb. gerekçelerle işçi çıkarma yoluna başvuruyorlar.

İzmit, MESS sürecinde metal patronlarının çeşitli denemeler yapacakları bir pilot bölge konumunda. İzmit'teki büyük metal fabrikalarında işten atma saldırıları hız kazanıyor.

Geçtiğimiz günlerde bu saldırılardan biri, metal patronlarıyla kolkola giren işbirlikçi Türk metal çetesinin örgütlü olduğu Federal Mogul Fabrikası'nda yaşandı. Federal Mogul'un yaklaşık bin işçinin çalıştığı İzmit Plajyolu'nda kurulu fabrikasından iki gün içinde 90 işçi çıkartıldı. Otomotiv yan sanayinin önde gelen kuruluşlarından biri olan Federal Mogul, işçi çıkartmasına, otomotiv sektöründeki sözde kriz ve talep daralmasını gerekçe gösterdi.

Üretim hacmi ve pazar payı her geçen büyüyen metal sektöründeki patronların yalanlarını Türk Metal çetesi de sahipleniyor. Türk Metal Sendikası'nın İzmit Şube Başkanı Yakup Yıldız, işten çıkarmalara ilişkin demeç verdiği yerel basında, Federal Mogul yöneticileriyle yaptıkları görüşmelerde çıkarılacak işçi sayısının 135'ten 90'a düştüğünü, bunlar içinde 52'sinin emeklilik zamanlarının geldiğini, 38 kişinin ise kendi isteğiyle tazminatlı çıkış aldığını söyledi.

İşten çıkarmalar çalışan işçiler arasında tedirginlik yaratırken, yeni işten çıkarmaların yaşanacağı belirtiliyor.

İşçilerin birliği DESA patronunu yenecek!

Sefaköy ve Düzce'de kurulu olan DESA'da sendikalaştıkları için işten atılan işçiler ile dayanışma büyüyor. Kısa bir süre önce sınıf dayanışmasını yükseltmek amacıyla Desa Direnişiyle Dayanışma Platformu kuruldu.

Platforma çeşitli demokratik kitle örgütleri katılıyor. Platformun amacı fabrika içinde ve dışında direnişi büyütmek ve yaygınlaştırmak. Bu çerçevede

platform önüne bir eylem ve etkinlik programı koymuş bulunuyor. Platform öncelikle olarak İnönü, Söğütlüçeşme mahalleleri, Sefaköy merkez ve fabrikalar yolu civarında oturan işçi ve emekçilere, bu direnişi sahiplenmeleri ve sınıf dayanışmasını yükseltmeleri çağrısı yapan çeşitli metaryallerle seslenmeyi önüne koydu. İlk olarak bir bildiriyle emekçilere seslendi.

27 Ağustos günü toplu bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. “Desa işçisiyle dayanışmayı büyütelim!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” şiarlarının yazılı olduğu önlüklerle Söğütlüçeşme Mahallesi'nde bildiri dağıtımı yapıldı.

Dağıtım sırasında birçok işçi ve emekçinin DESA direnişi hakkında bilgi sahibi olduğunu gözlemledik. Dağıtım anında birçok işçi ve emekçiyle tanıştık ve konuşma imkanı yakaladık.

Ayrıca Halkalı fabrikalar yolundaki işletmelere de dağıtım yaptık. İşçiler bildiri dağıtımına büyük bir ilgi gösterdiler. DESA direnişiyle dayanışmayı büyütme amacıyla çeşitli eylem ve etkinliklerimiz devam edecek.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Büyükşehir'de sözleşme imzalandı!

Belediye İş Sendikası ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve bağlı şirketlerinden İSTON, İSFALT, BELBİM ve KÜLTÜR A.Ş ile Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Üsküdar, Bayrampaşa ve Ümraniye ilçe belediyelerinde, 2008-2010 dönemini kapsayan Toplu İş Sözleşmesi 27 Ağustos tarihinde imzalandı.

Zeytinburnu Belediyesi'nde greve çıkış tarihi olan 28 Ağustos'tan bir gün önce imzalanan sözleşme hakkında Belediye İş Sendikası İstanbul Şubeleri adına 2 No'lu şube başkanı Hasan Gülüm tarafından açıklama yapıldı.

Yapılan anlaşmaya göre, Belediye İş Sendikası üyelerinin birinci yıl %17.5, ikinci yıl enflasyon oranında zam almaları kararlaştırıldı. Bu zam oranlarının tüm sosyal haklara da yansıtacağı ifade edildi.

Liman'dan Çapa'ya ziyaret...

Ambarlı Limanı'ndaki Liman-İş Temsilciliği'nde direnişlerini sürdüren Arser işçileri, 28 Ağustos günü Çapa Çağ Temizlik işçilerine destek ziyaretinde

Tuzla'da tersane kapatma oyunu!

Tuzla tersanelerindeki tersane açma-kapatma oyunu devam ediyor. Çeksan Tersanesi gibi bir ay süreyle faaliyetlerinin durdurulmasına karar verilen Koç Grubu'nun sahibi olduğu RMK Marine Tersanesi Bakanlık'a yapılan itirazlar sonucu tekrar açılmıştı.

Son olarak kapatılan GİSBİR Başkanı Murat Bayrak'ın tersanesi Çeksan ise 2 Eylül günü tekrar faaliyete başladı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişlerinin yaptığı incelemeler sonucunda tespit edilen 20'den fazla eksik nedeniyle 20 gün süreyle kapatılmasına karar verilen Çeksan en fazla 5 gün kapalı kalabildi.

Kırıkkale'de iş cinayeti!

Kırıkkale'de bulunan Makine Kimya Enstitüsü'ne (MKE) ait barut fabrikasında 29 Ağustos günü iki patlama meydana geldi. 3 kişi yaşamını yitirirken 27 kişi yaralandı. Patlama çay molasına denk geldiği için ölü ve yaralı sayısı artmadı.

3 bin 200 işçinin çalıştığı Kırıkkale MKE tesislerindeki patlama fabrikanın “son atım” denilen kurutma bölümünde 150 işçinin çalıştığı sırada meydana geldi. Barut karışımının yapıldığı binada yaklaşık 2-3 ton barut bulunuyordu.

Patlamada, boya işlerini yapan müteahhit Musa Pehlivanlı ile yanında çalışan işçiler Yaşar Tonbak ve oğlu Nazım Tonbak yaşamını yitirdi. MKE'de örgütlü olan Petrol-İş Sendikası, işçi sağlığı ve iş güvenliği açısından alınması gereken önlemlerin takipçisi olacağını duyurdu.

Barut fabrikasında yaşanan patlama kuralı dışı çalışma düzeninin sadece Tuzla tersaneler havzasında olmadığını, üretimin olduğu tüm alanlarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığını bir kez daha gösterdi.

Patlamalar ilk değil... MKE'deki ilk patlama 18 Haziran 1986 yılında meydana gelmiş, 19 kişi yaralanmıştı. Aynı işletmedeki ikinci patlama iki ay sonra gerçekleşti. 350 kişinin çalıştığı atölyede çıkan yangın, 2,5 ton TNT bulunan binada patlamaya neden oldu. Yangını söndürmek isteyen 7 itfaiye eri yaşamını yitirdi. 2 Şubat 1988 yılındaki üçüncü patlama ise ilk patlamanın yaşandığı mühimmat fabrikasında meydana geldi. Patlamada can kaybı yaşanmadı. Aynı işletmede son patlama 3 Temmuz '97'de yaşandı, 3 kişi hayatını kaybetti.

bulundular.

Belediye-İş Sendikası üyesi işçileri ziyaret eden liman işçileri adına konuşan Liman-İş üyesi Ferhat Terzi, Çapa’da direnen işçi kardeşlerinin yanında olduklarını söyledi.

Direnisteki Çağ Temizlik işçilerinden Erhan Taş da, Arkas Liman işçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını belirterek sınıf dayanışmasına vurgu yaptı. Bir araya gelen işçiler birbirlerine mücadele süreçlerini anlatarak sohbet ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DTP milletvekillerinden liman ziyareti...

Ambarlı’daki Liman-İş Sendikası Temsilciliği’nde bekleyişlerini sürdüren Liman-İş üyesi Marport işçilerini 30 Ağustos günü DTP milletvekilleri ziyaret etti.

DTP Milletvekilleri Sebahat Tuncel, Sırrı Sakık ve Pervin Buldan, liman işçilerine gerçekleştirdikleri destek ziyaretinde işçilerle dayanışma içinde olduklarını dile getirdiler. Mecliste yer alıp işçilerin sorunlarına sahip çıkmayan eski sendikacıları eleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Birleşik Metal’den TİS bülteni...

Metal sektöründe TİS sürecinin başlamasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası, TİS hazırlıkları kapsamında bülten çıkarmaya başladı.

MESS ile ilk görüşmenin kamuoyuna aktarıldığı bültenin ilk sayısında TİS gündemleri aktarılırken, MESS Genel Sekreteri İsmet Sipahi’nin görüşlerine yer veriliyor. Birleşik Metal İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş’ın da görüşmede söylediği sözler de bültende yer alıyor. Metal işçilerinin ortak taleplerini dile getirmek amacıyla toplu sözleşmeye hazırlandığını söyleyen BMİS, bu doğrultuda Türk Metal’de yaşanan gelişmelere de yer veriyor ve Türk Metal çetesini teşhir ediyor.

BMİS 4 No’lu TİS bülteni, 25 Ağustos 2008 tarihinde yapılan 2. toplantıda 13 maddenin görüşüldüğünün ve bu maddelerden 11’inin BMİS’in teklifindeki gibi kabul edildiğinin bilgisini veriyor ve kabul edilen maddeleri sıralıyor.

5 No’lu bülten ise Ford’daki gelişmeleri değerlendiriyor. Ford’un 2007 karının Ford işçilerine 4 yıl yettiği söylenirken, Ford’da “ücretsiz izin ve geçici işten çıkarma” uygulamalarının neden yapıldığı ele alınıyor. Ford işçisi toplu sözleşme sürecinde gerek Türk Metal’in yapacağı anlaşma gerekse de esneklik uygulamasının sonuçları konusunda uyarılıyor.

AD Demirel’de TİS imzalandı!

Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi’ne bağlı AD Demirel işyerinde toplu sözleşme görüşmeleri 21 Ağustos 2008 tarihinde sağlanan anlaşmayla sonuçlandı.

Anlaşma sonucuna göre, saat ücretlerinde 1 Ağustos 2008 tarihi itibarıyla 74 kuruş zam sağlanırken bu artış toplam ücrete ikramiyeleri de içine alarak 160 YTL’lik zam olarak yansıyacak.

Ücret zammının üç grup halinde uygulanacağı AD Demirel’de; 8,13 YTL ve üzerinde olan işçilerin saat ücretlerine 0,60 YTL zam, 6,14 YTL ile 7,78 arasında olan işçilere 0,80 YTL, 4,36 YTL ile 6,03 arasında olan işçilere ise 0,85 YTL ücret zammı yapılacak.

Bayram ödenekleri ve izin parası 95,00’er YTL, yakacak ödeneği ise 40,00 YTL’ye yükseldi. Diğer sosyal ödemelerde ise ortalama yüzde 12 oranında artış sağlandı.

Kamu emekçisiyle dalga geçiyorlar!

İşbirlikçi-ihanetçi sendikacılığın temsilcileri olan Memur-Sen ve Kamu-Sen ile hükümet arasında gerçekleştirilen toplu görüşmeler, 29 Ağustos günü gerçekleştirilen 5. tur ile birlikte sonuçlandı ve kamu emekçileri bir kez daha sefalet ücretine mahkûm edildi.

Hükümet yetkililerinin baştan beri önerdiği %3-3.5’luk zam kamuoyu tarafından hükümetin memurlar ile dalga geçtiği şeklinde yorumlanmıştı. Bahsedilen “dalga geçme”nin sadece zamlar ve orta oyununu andıran görüşmelerden ibaret olmadığı, Hürriyet gazetesi yazarı Şükrü Kızılot’un köşesinde aktardığı bir anekdot ile ortaya çıktı.

Devlet Bakanı Murat Başesgioğlu, Memur-Sen Başkanı Ahmet Gündoğdu ve Kamu Sen Başkanı Bircan Akyıldız arasında gerçekleştirilen görüşmelerin anlaşma sağlanan 5. Turunda, Başesgioğlu’nun sendikacılara aşağıdaki fıkrayı anlattığı iddia edildi:

“Amerikan, İngiliz ve Türk Maliye Bakanları bir araya gelmiş. ABD Maliye Bakanı demiş ki; ‘Biz memura ortalama 1400 dolar veriyoruz, onlara lazım olan 1000 dolar, kalan 400 dolarla ne yapıyorlar, bilmiyorum.’ İngiliz söze karışmış; ‘Biz de 1500 paunt veriyoruz, lazım olan 1000 paunt, 500’ü ne yapıyorlar, bilmiyoruz.’ Sonra Türk Bakan konuşmuş; ‘Biz ortalama 500 YTL veriyoruz, lazım olan 1000 YTL. Geri kalan 500’ü nereden buluyorlar, bilmiyoruz.’” (Hürriyet, 31 Ağustos 2008, Şükrü Kızılot)

Anlatılan fıkraya sendikacıların ne tepki verdiği yazıda aktarılmamış olsa da, %4 zam ve 5 YTL sadakaya razı olan sendikal korucular çetesinin fazlasıyla eğlendiğini tahmin etmek zor değil.

KESK, toplu görüşmelerin uzlaşma ile sonuçlanmasının ardından yazılı bir açıklama yaparak gülünç zamları protesto etti. *“Sefalet zammıyla uzlaşmamız mümkün değil!”* başlıklı açıklamada, konfederasyonların insanca yaşanacak ücretin çok altında oranlara imza attığı, *“insanca yaşayacak bir ücret, büyümeden pay, 4/B-4/C ve tüm sözleşmelilerin kadroya alınması, demokratik bir çalışma yaşamı”* gibi taleplerin görüşmelerde yer almadığı belirtilerek, KESK’in uzlaşmayı kabul etmediği ifade edildi.

Aydınlardan eylem!

1 Eylül Dünya Barış Günü’nde Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan şair, yazar ve sanatçılar 1 Mayıs 2009 Taksim hedefini bir kez daha ilan ettiler.

PEN, Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS) ve Edebiyatçılar Derneği (ED) üyelerinin ortak gerçekleştirdiği ve “Yaşasın 1 Eylül Dünya Barış Günü, Yaşasın 1 Mayıs İşçi Bayramı”, “Türkiye’nin yazarları işçilerin yanında!” pankartlarının açıldığı basın açıklamasında son iki 1 Mayıs’ta estirilen devlet terörü yaşanan olaylarla anlatıldı. 2009 1 Mayıs’na kadar kitle örgütleri ve sendikalarla beraber eylemler düzenleneceği duyuruldu.

Nazım Hikmet, Behçet Necatigil, İlhan Berk, Aziz Nesin, Asım Bezirci, Haldun Taner, Edip Cansever’le beraber birçok yazar ve şairin fotoğraflarının taşındığı açıklamada 2008 Taksim 1 Mayıs’nda sergilenen devlet terörünü anlatan fotoğraflar da yer aldı.

Açıklamaya Tersane İşçileri Birliği Derneği de (TİB-DER) katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK 13 Eylül’e hazırlanıyor!

DİSK 13 Eylül’de İzmir Gündoğdu Meydanı’nda gerçekleştireceği 12 Eylül mitinginin hazırlıklarını sürdürüyor. DİSK, 29 Ağustos günü Fuar Gençlik Tiyatrosu’nda Genişletilmiş Temsilciler Kurulu toplantısı yaptı. Toplantı salonuna “12 Eylül zincirlerini kıralım! Kıdem tazminatına dokunulamaz!”, “İMF-AKP ev kadınının tenceresinden, emeklinin cebinden, çiftçinin alınterinden, işçinin asgari ücretinden, Türkiye’nin aydınlık geleceğinden elini çek!” yazılı pankartlar asıldı.

Toplantı sloganlar ve DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün’ün salondakileri selamlayan konuşmasıyla başladı. Ardından saygı duruşuna geçildi.

Toplantıda iki sinevizyon gösterimi yapıldı. 2008 1 Mayıs’ı ve DİSK’in eylem görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimlerinin ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi açılış konuşmasını yaptı. Çelebi Türkiye’nin iyiye gitmediğini, Ortadoğu ve Kafkasya’da savaşa sürüklenmeye, içerde ise kardeş halkların arasında kin ve nefret tohumlarının ekilmeye çalışıldığını söyledi.

Kıdem tazminatının gaspına karşı sonuna kadar mücadele edeceklerini ilan eden Çelebi, AKP’nin en İMF’ci, en sermayeci, en Amerikancı hükümet olduğunu, sermayeye ve emperyalistlere hizmette kusur etmediğini dile getirdi.

12 Eylül’ün işçi sınıfının kazanımlarına yönelik bir darbe olduğunu vurguladı.

Ardından 13 Eylül günü İzmir’de merkezi olarak gerçekleştirecekleri miting hakkında bilgi verdi. 13 Eylül mitingiyile İzmir’den bir başlangıç yaptıklarını, mücadeleyi buradan büyüteceklerini dile getirdi.

Konuşma, temsilcilerin coşkulu sloganlarıyla son buldu. 200 yönetici ve temsilcinin katıldığı toplantının ardından toplu olarak mitinge çağrı yapan bildiriler halka dağıtıldı.

3 Eylül günü DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB İKK tarafından DİSK Genel İş Sendikası binasında 13 Eylül mitingiyile ilgili ortak basın toplantısı gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk sözü DİSK genel sekreteri Tayfun Görgün aldı. Ardından Türk-İş Ege bölge başkanı Mustafa Kundakçı konuştu. Kundakçı miting desteklediklerini, eşleri, çocukları ve üyeleri ile katılacaklarını ifade etti. KESK dönem sözcüsü Ramis Sağlam ve TMMOB İKK sözcüsü Ferda Çiftçi de söz alarak böylesi bir dönemde böyle bir mitingin ihtiyaç olduğunu ve DİSK’in bu ihtiyaca yanıt verdiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

12 Eylül fa işçi ve em

Türkiye’de 12 Eylül askeri faşist rejiminin işçi ve emekçi hareketi ile devrimci harekette yarattığı tahribatın izleri hala sürüyor. Bunda 12 Eylül’ün hesabının hala sorulamamış olması önemli bir rol oynuyor.

Elbette burada kritik sorun, bu hesabı kimin soracağı ve bu hesabın kimden ve nasıl sorulacağıdır. Bu soruya verilecek doğru yanıtın önkoşulunun ise, bilimsel bir teoriye dayalı program ve perspektif olduğu açıktır. Ne yazık ki bu, 12 Eylül faşizminden hesap sorma iddiasında olanların da en zayıf yanlarıdır. Mevcut tabloyu değiştirmede işçi sınıfına dayalı bir devrimciliği temel alanların da işinin pek kolay olduğu söylenemez. Zira, sorunun daha birinci halkasında karşımıza sınıf hareketinin yıllara dayalı sorunları, işçi sınıfının devrimci bilinç ve örgütlülük düzeyindeki geriliği çıkmaktadır.

Evet, 12 Eylül faşizminin hesabı mutlaka sorulmalı, darbeci generallerinin boyunlarına suçlu yaftası mutlaka asılmalıdır. Ama bunun için, sınıf hareketinin politik düzeyinin yükseltilmesinin zorunlu koşul olduğu da asla unutulmamalıdır.

12 Eylül faşizminin hesabını sorma iddiası taşıyanların açıklığa kavuşturması gereken hususlardan birisi de, bu hesabın kimlerden sorulacağıdır. Suçlular, 12 Eylül faşizminin simgesi haline gelmiş, onca insanın katledilip sakat bırakılmasından doğrudan sorumlu olan generallerden mi ibarettir? Elbette, sanık sandalyesine öncelikle oturtulması gerekenler bu generallerdir. Fakat suçlular bunlarla sınırlı değildir. Hayli kabarık olan suçlular listesinin gerisindeki asıl suç odağı, faşizmi yaratan sermaye düzeni ve devletidir. Dolayısıyla, esas hedefe konulması ve hesap sorulması gereken odur. Hesabını gerçekten sormaya kararlı bir işçi sınıfı, mücadelesini sermaye düzenini sorgulamaya yöneltmeksizin hesap defterini kapatamaz.

12 Eylül faşizmiyle gerçekten hesaplaşabilmek için, onun ne anlama geldiğini ve bu çerçevede neler olup bittiğini bir kez daha hatırlamak gerekiyor. Zira, dünya kapitalizminin ekonomik krizinin daha da derinleşeceği, savaşlarla birlikte sınıf mücadelesinin de yükseleceği önümüzdeki dönemde işçi sınıfı kitlelerinin ihtiyacı, sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleriyle donanmış bilinçli devrimci bir örgütlülüktür. Tarih bilincini kazanamayan bir işçi sınıfı, gerçek anlamda bir sınıf bilincini de kazanamaz. Bu açıdan, tarih ve sınıf bilincinin yitirilmesinde önemli bir dönemeç olan ve sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir kırılma noktasını ifade eden 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün ortaya çıkış koşullarını ve sonuçlarını ele almak önem taşımaktadır.

Burjuvazinin önündeki engel

‘70’li yılların ikinci yarısında sürekli bir iktisadi krizin pençesinde kıvranan Türkiye kapitalizmi, 1980 başında tıkanma noktasına gelmişti. 24 Ocak Kararları tıkanıklığı gidermenin, ekonomiyi yeni temeller üzerinde sözde yeniden kurmanın, büyümeyi ihracata dayamanın reçetesi olarak gündeme getirildi. Sermaye

sözcüleri bu politikayı “ekonomik istikrar tedbirleri” olarak nitelediler. Serbestçe uygulanabilmesi ise “siyasi istikrar”a bağlıydı, 12 Eylül faşist askeri darbesi bunun koşullarını yaratmayı amaçlıyordu. Bunun için de darbenin koşullarının hazırlanması gerekiyordu.

En büyük engel, ‘70’li yılların ikinci yarısında ivme kazanan devrimci yükselişti. İşçi hareketini ve devrimci hareketi pasifize etmek, yığınları milliyetçilik-mezhepçilik temelinde bölüp birbirine düşürmek için faşist terör devreye sokuldu. Devrimci hareket ve işçi sınıfı üzerinde estirilen terörün, sendika, dernek vb. kurumlara yönelik saldırıların, aydınlar ve öğrencilerle cinayetlerin amacı kitleleri korkutmak, pasifleştirmek, güvensizleştirmek, başta küçük burjuvazi olmak üzere geniş kitleleri orduya bel bağlar hale getirmektir.

Bunun için önce “sağ-sol” kavgası demogojisine zemin hazırlayan faşist saldırılar birbirini izledi. Faşist beslemeler tetikçi olarak kullanılarak devrimcilere yönelik iğrenç cinayetler gerçekleştirildi. Bununla da yetinilmedi, büyük provokasyonlar tezgahlandı. İlk olarak 500 bini aşkın işçi, emekçi ve devrimcinin katıldığı ‘77 1 Mayıs’ı’nı, CIA destekli bir kontr-gerilla operasyonu ile kana buladılar. 16 Mart 1978’de faşistler İstanbul Üniversitesi’ne saldırdı ve 7 öğrenci öldürüldü. Bu olaya karşı DİSK’in önderliğinde büyük bir tepki örgütlendi. 20 Mart’ta 2 saatlik üretimi durdurma eylemine 1 milyon işçi ve emekçi katıldı. Bundan sonra saldırıların boyutu genişleyerek devam etti. Önde gelen aydınlar faşistler tarafından katledildi. Artan saldırılar Anadolu şehirlerine de kaydırıldı ve mezhep çatışmaları kışkırtıldı. Kahramanmaraş’ta 19 Aralık 1978’de başlayan saldırılar tam anlamıyla bir katliama dönüştü. 25 Aralık’a kadar süren çatışmalarda 100’ün üzerinde insan faşistler tarafından hunharca katledildi ve yüzlercesi yaralandı. Alevi kökenliler şehri terketmek zorunda kaldılar. Kahramanmaraş katliamı, DİSK önderliğinde ve çeşitli meslek ve öğrenci örgütlerinin de katılımıyla, 500 bin işçinin kısa süreli iş bırakmasıyla protesto edildi.

Faşist terör sermayenin planlarını uygulamak için somut zemini hazırlamıştı. 1979’da sıkıyönetim ilan edildi. Ancak darbenin zemini hâlâ hazırlanmış değildi. Grevler, yürüyüşler, işgaller devam ediyordu. Olaylar sıkıyönetim altında daha da tırmandırıldı. Maraş benzeri bir saldırı 1980 Temmuz’unda Çorum’da gerçekleştirildi. 22 Temmuz’da ise Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler katledildi. Türkler’in cenaze törenine yüzbinlerce işçi ve devrimci katıldı. 1 milyona yakın işçi üretimi durdurdu. Ancak sendikal bürokrasinin ve revizyonizmin dizginlemesiyle tepkiler yatıştırıldı.

Ocak 1980’de bu kez doğrudan işçi sınıfı hareketine dönük saldırılar yaşandı. İzmir’de Tarış işletmesinde çalışan işçiler işten atılıp yerine faşistler alınmak istendi. Bu planlı bir saldırıydı, işçilerin fabrikaya sahip çıkacağı biliniyordu. Jandarmalar eşliğinde panzerlerle fabrika kuşatıldı. Silahlı saldırı sonucunda 50 işçi yaralandı, 200 işçi gözaltına alındı...

faşizminden hesabı emekçiler soracak!

12 Eylül askeri darbesinin sonuçları

Katliamlarla ve provokasyonlarla bir darbenin zemini hazırlanmıştı. 12 Eylül 1980’de sokaklar tanklarla, eli silahlı askerlerle kuşatılmıştı. Darbeyi yöneten beşli cuntanın başındaki Kenan Evren, sabah radyo ve televizyonlardan halka seslenirken, Türkiye’yi bir uçurumun kıyısından döndürdüklerini söylüyordu.

Devlet, 12 Eylül’le birlikte sermayenin ihtiyaçları temelinde yeniden yapılandırıldı. Askeri faşist cunta her şeyi yeniden düzenledi. Meclis dağıtıldı, tüm yetki Milli Güvenlik Konseyi’nin elinde toplandı. MGK bir yıl dolmadan tam 268 kararname çıkardı ve devleti baştan aşağı yeniden inşa etti. Belediye başkanlarından ilçe kaymakamlarına kadar herkes görevlerinden alındı ve yerlerine askeri atamalar yapıldı.

Askeri cunta ilk olarak, grevde olan binlerce işçinin grev çadırlarını dağıttı. Tüm sendikal faaliyetler durduruldu, grevler yasaklandı, ücretler donduruldu. Türk-İş hariç tüm sendika ve dernekler kapatıldı. DİSK’in bütün malvarlığına el konuldu. Tüm siyasi partiler kapatıldı. Devrimci örgütler ve devrimciler üzerinde yoğun bir terör dalgası estirildi. Onbinlerce devrimci, işçi ve sendika yöneticisi tutuklanarak cezaevlerine tıkıldı, işkencelerden geçirildi.

Faşist askeri cunta, işçi sınıfına adeta savaş açtı, onu büyük ölçüde sindirmeyi başardı. 1963 ile 1980 arasındaki tüm kazanımlar bir çırpıda askeri cunta tarafından yok edildi. Artık grevler yoktu ve ücretleri Yüksek Hakem Kurulu belirleyecekti. Darbeyle birlikte binlerce işçi işten atıldı ve kara listeler oluşturuldu. SSK Kanunu’nda değişikliğe gidildi. Sendikalar Kanunu ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu yeniden düzenlendi. Sendikalaşmanın önüne muazzam engeller dikildi, kıdem ve ihbar tazminatları kırıldı, yıllık izinler düşürüldü, ikramiyelere son verildi. 1979’da gelir dağılımında işçilerin aldığı pay yüzde 32,8 iken, 1988’e gelindiğinde bu pay yüzde 14’e düşürülmüştü.

Böylece hem uluslararası burjuvazi hem de Türk burjuvazisi askeri cuntayla birlikte “siyasal istikrar”ı yakalamış oluyor, saldırı politikalarını rahatlıkla hayata geçiriyordu.

Askeri faşist diktatörlüğün aldığı kararlar ve uygulamaları her türlü yargı denetiminden muaf tutuldu. Daha sonra bizzat askeri rejim tarafından hazırlanan Anayasa’ya göre, cuntanın uygulamalarına ve cuntacılar karşı herhangi bir yasal işlem yapılamayacaktı. Askeri cunta siyasal alan üzerinde tam egemenliğini kurmuştu. 12 Eylül Anayasası’yla 1960 Anayasasıyla tanınan pekçok hak ortadan kaldırıldı. Antidemokratik yasalar emekçi kitlelerin karşısına her adımda çıkacak ve onları boğacak şekilde düzenlendi. Sendikalaşmanın ve örgütlenmenin önüne devasa engeller kondu, grev yapmak alabildiğine zorlaştırıldı. İşçi ve emekçiler sindirildi, örgütlülükleri dağıtıldı.

1982’de, askeri cuntanın hazırlattığı anayasa

halkoyuna sunuldu ve %90’ın üzerinde oyla kabul edildi ve Genelkurmay Başkanı Kenan Evren resmen cumhurbaşkanı seçildi. Hazırlanan Anayasa 1983’ten itibaren parlamenter sisteme geçmeyi öngörüyordu, ama bu 12 Eylül rejiminin kalıcı hale getirildiği bir parlamenter sistem olacaktı. Ordunun sarsılmaz ağırlığı yıllar boyunca tüm siyasi yaşama damgasını vururken, 12 Eylül faşizmi ardında antidemokratik yasalar, kurumlar ve örgütlü mücadeleye derin bir korku besleyen bir işçi sınıfı bıraktı.

1983’te yapılan seçimlere ancak askeri diktatörlüğün izin verdiği ve sayılarının 2-3’ü aşmasına dahi tahammül edilmeyen burjuva partiler katılabilirdiler. Cunta şefi Kenan Evren burjuvazinin özlemi olan istikrarı sağlayacak en fazla iki yeni parti olması gerektiğini dile getiriyordu. Bunlardan birisi sözde solu temsil ettiği iddiasıyla ortaya sürülen Halkçı Parti iken, diğeri sözümona sağcı liberal politikayı temsil edecek olan Milliyetçi Demokrasi Partisi’ydi. Fakat, MGK’nın istemine uygun düşmeyen gelişmeler olmuş, başka partiler de kurulmuştu. MGK bu partileri seçimlere sokmamak için kurucu üyelerini veto etti. Veto edilen kurucu üye sayısı bine çıkmıştı. Sonuçta seçimlere sadece cuntanın onayladığı MDP, HP ve 24 Ocak Kararları’nın hazırlayıcısı ve askeri faşist diktatörlüğün başbakan yardımcısı olan Özal’ın ANAP’ı katıldı ve kazanan ANAP oldu. Ardından 24 Ocak Kararları parlamenter sistem örtüsü altında ama özünde askeri faşist diktatörlüğün estirdiği gericilik dalgası içinde sorunsuz uygulanmaya devam edildi.

Bugün 12 Eylül rejiminin işçi sınıfına giydirdiği deli gömleği hâlâ parçalanmış değildir. İşçi ve emekçiler üzerindeki baskılar devam ediyor, sendikalaşma, örgütlenme ve hatta grevler fiilen engelleniyor. Ekonomi krizlerle sarsılıyor ve krizlerin faturası her zamanki gibi işçi ve emekçilere

çıkartılıyor. Siyasal baskılar, yasaklar ve yasaklamalar devam ediyor. Devrimciler katlediliyor, hücrelere tıkılıyor. Kürt ulusuna karşı inkâr ve imha politikaları uygulanmaya devam ediliyor

İMF’nin sosyal yıkım politikalarını uygulayan ve savunanların 12 Eylül karşıtlığı tam bir ikiyüzlülüktür!

Cuntayla grevler yasaklandı, sendikalar kapatıldı, artık patronların gülme dönemi başlamıştı. Cunta zulmün, IMF ekonominin yönetimine geçmişti. Bu “düzenleme” bugün aynen sürüyor. 12 Eylül’den bu yana geçen 28 yıl boyunca bu ülkede IMF kararları devlet politikası olarak uygulandı ve uygulanmaya devam ediyor. IMF kararlarının uygulanması için, “istikrar” adına her türlü zulmü, baskı ve yasağı uygulayan 12 Eylül generalleriyle, bugün sermaye devletinin başında bulunan generaller ve hükümet arasında hiçbir fark yoktur. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin çıkarları için yüzbinlerce işçi sokaklara atılarak işsiz bırakıldı. Zamlar kesintisiz sürdürüldü.

Bugün AKP hükümeti, dış politikada ABD’nin, ekonomide IMF’nin, siyasette MGK’nın kurmaylığında, önüne konulan yeni sömürü programını harfiyen uygulayarak emekçileri cunta yıllarından çok daha derin bir sefalete, açlığa, işsizliğe sürüklüyor. 12 Eylül, IMF reçeteleriyle, tekellerin vurgunlarıyla, yolsuzluklarla sürüyor.

12 Eylül kurumlarıyla içiçe olanların 12 Eylül karşıtlığı tam bir sahtekârlıktır!

12 Eylül bugün MGK’sı, Anayasası ve YÖK, YHK gibi kurumlarıyla sürmektedir... 12 Eylül rejimi, kışla nizamını üniversitelere taşımak için YÖK’ü kurdu.

Uygulamalar sonucu yıllarca sessiz kalan öğretim üyelerini bile isyan ettiren YÖK, üniversitelerde 12 Eylül'ü sürdürüyor.

12 Eylül sabahı yönetimde kendilerini Milli Güvenlik Konseyi olarak adlandıran generaller cuntası vardı. Bugün de sermaye devletin başında sayısal ve siyasal ağırlığını generallerin oluşturduğu bir kurum, yani Milli Güvenlik Kurulu var. 12 Eylül, iplerin tümüyle generallerin eline geçmesinden başka bir şey değildi. MGK bugün tüm temel karar ve politikaların belirlendiği mercidir.

12 Eylül kontrgerilla örgütlenmeleri ile sürüyor!

12 Eylül, öncesi ve sonrasıyla tam bir kontrgerilla operasyonudur. Kontrgerilla devleti 12 Eylül ile birlikte daha da tahkim edilmiş, kontrgerilla faaliyetlerinin kapsamı genişletilmiştir. Yeni bir devrimci gelişmenin önüne geçmek, Kürt halkının yükselttiği mücadeleyi boğmak için en kirli yol ve yöntemler kullanılmış, “devlet hizmetine alınan” katillerin ve mafyacıların sayısı arttırılmıştır. Bugün Susurluk, Şemdinli ve Ergenekon’la ortaya çıkanlar, buzdağının sadece görünen yüzüdür.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin 12 Eylül karşıtlığı tam bir ikiyüzlülüktür!

ABD’nin 12 Eylül cuntasındaki rolü artık bir sır değildir. Evren şefliğindeki cunta yönetime el koyduğunda nasıl sevindikleri, cuntacılar “bizim oğlanlar” diye sözettikleri biliniyor. 12 Eylül cuntasının geliş nedenlerinden belirleyici olanı, ülke içinde devrimci mücadelenin gelişmesidir. Bir diğer neden ise, İran devrimi ve Afganistan’daki gelişmeler sonucunda emperyalizmin Ortadoğu’daki durumunun sarsılmış olmasıdır. ABD emperyalizmi daha “istikrarlı”, yani muhalefeti sindirmiş bir Türkiye’ye ihtiyaç duymaktadır. Nitekim, 12 Eylül’le birlikte Türkiye daha açık bir biçimde emperyalizmin hizmetine girmiştir

ABD emperyalizmi dünya halklarını boyunduruk altına almak, gelişen devrimci mücadeleleri bastırmak için cuntalara başvurmuştur. Binlerce ilerici-devrimcinin katledilmesi pahasına emperyalizmin sömürü düzeni korumaya alınmıştır. Latin Amerika ülkelerinden Türkiye’ye kadar onlarca ülkede gerçekleştirilen cuntaların temel nedeni budur. Ve bu cuntaları tezgahlayan bizzat CIA’dır. Cuntacılar CIA’nın kontrgerilla okullarında yetiştirilmiştir.

ABD bugün Türkiye açısından 12 Eylül’de yürürlüğe koyduğu planı uygulamaya devam ediyor. ABD’nin 12 Eylül planının özü, bir daha cuntaya başvurma gereği duyulmayacak bir baskı ve terör rejimini kurumlaştırmak olmuştur. Çünkü ABD’nin bölgedeki çıkarlarına taşeronluk yapabilmesi için, Türkiye’de “bir ılımlı sol”un gelişmesine bile izin verilmemelidir! Kısacası ABD, 12 Eylül cuntası boyunca, sonrasında ve bugün, ülkemizde dökülen her damla kandan sorumludur.

Sonuç olarak, 12 Eylül bir sınıfın çözümüdür. Türkiye burjuvazisi ve uluslararası burjuvazinin açmazına çözüm olarak gündeme gelmiştir. Dolayısıyla o, İMF-TÜSİAD sosyal yıkım politikalarından, kontrgerilla operasyonlarından, başta ABD olmak üzere emperyalizmin çıkarlarından ayrı düşünülemez.

Tüm bu sayılan hedeflere karşı mücadele bayrağının gerçek ve samimi taşıyıcısının ise devrimci işçi sınıfı olduğu tartışmasız bir gerçektir. O halde, 12 Eylül faşizminden hesap sormak isteyen bu bayrak altında saf tutmalıdır.

Amerikancı 12 Eylül rejimi sürüyor!..

Kontrgerilla düzenine karşı emekçilerin birleşik örgütlü direnişi!

12 Eylül 1980’de CIA ile işbirliği içinde tezgahlanan faşist askeri darbenin üzerinden 28 yıl geçti.

İlerici-devrimci hareketi, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan faşist darbe Washington’a “*bizim oğlanlar başardı*” sevinciyle iletilirken, savaş aygıtı NATO’nun Brüksel’deki karargahında da özel kutlamalara vesile oldu.

Emperyalizmin ülke içindeki temel dayanağı olan işbirlikçi burjuvazi ise, “*şimdiye kadar işçilerin yüzü gülüyordu, artık sıra bizde!*” diyerek darbeye anında alkış tuttu.

İşçi, emekçi kardeşler!

12 Eylül cuntasının esas amacı, devrimci yükselişin önünü keserek, azgın ve dizginsiz bir sömürüyü gerektiren 24 Ocak Kararları’nı hayata geçirmektir. Böylece ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya dönük karanlık planları da daha kolay hayata geçirilebilecekti.

Faşist askeri darbe, öncesi ve sonrası ile tam bir kontrgerilla operasyonu olarak tezgahlandı. Operasyonun gerisinde, işbirlikçi burjuvazi, onun kontralaşmış devleti ve ABD emperyalizmi duruyordu. İşçi ve emekçi düşmanı bu güçler kontrgerillanın beynini oluştururken, kirli işler de tetikçilik rolünü üstlenen çeteler eliyle yerine getirildi.

Faşist cunta işçi sınıfı ve emekçilerden yana olan her şeye saldırdı. Devrimciler, ilericiler, öncü işçiler, işçi sınıfının çıkarlarını savunan sendikacılar, emekçilerden yana aydın, sanatçı ve akademisyenler, dizginsiz bir baskı ve terörün hedefi haline getirildi.

Emekçi kardeşler!

Aradan geçen bu 28 yıl içinde, ülkeyi işbirlikçi burjuvazi ve emperyalistler adına yönetenler, anayasayı çöpe atarak tam bir terör rejimi kuran eli kanlı generallere dokunulmasına izin vermediler. Latin Amerika ülkelerinde kimi cuntacılar yargılanabilirken, bu ülkede faşist generaller her zaman “saygın” yerlerini korudular. Cunta döneminde öne çıkan asker-polis işkenceci katiller terfi ettirilerek, devletin önemli mevkilerine yerleştirilerek ödüllendirildiler.

Yargılamak zorunda kaldıkları az sayıdaki işkenceci katile ise, rejimin cüppeli hizmetkârları siper oldu. Faşist rejimin mahkemeleri elikanlı katilleri “aklama” işini yerine getirdi.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Bugün artık hem ABD hem de generallerin onayı ile gerçekleştiği açıklığa kavuşan “Ergenekon operasyonu” ile işçi ve emekçilerin bilinci bulandırılmaya çalışılıyor. ABD’ye karşı bazı konularda çıkardığı çatlak seslerden dolayı, kontrgerilla devleti için de bir yük haline gelen birkaç çeteci emekli generalin tutuklanması, devletin çetelerden temizlenmesi, darbecilerden hesap sorulması olarak yutturulmak isteniyor.

Oysa bu ülkede dizginsiz bir faşist terör estiren darbeci generaller halen el üstünde tutuluyor. Bugün hala 12 Eylül ile tahkim edilen faşist rejim hüküm sürüyor. Kendi halkına karşı bir cinayet şebekesine dönüşmüş bulunan bu devlet, ilerici-devrimci

muhalefetin gelişmesinin önünü kesmek, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemlerini boğmak için 12 Eylül’den bu yana sayısız kirli ve kanlı icraata imza atmıştır. “Ergenekon soruşturması”nın konusu olan general eskileri de kuşkusuz bu sayısız kirli icraatın bir bölümünü yerine getirmişlerdir. Ama onlar bu kirli icraatlarından dolayı yargılanmıyorlar.

Açık ki “Ergenekon operasyonu”, kontrgerillayı hedeflemek bir yana, özellikle ABD karşısında amerikancı generalleri zor durumda bırakan bazı general eskilerinin temizlenerek, kontrgerilla devletini tahkim etme operasyonudur.

Dolayısıyla, AKP hükümetinin çeteleşmeye karşı çıktığı, Ergenekon operasyonu ile çeteleri temizlediği iddiası boş bir safsatadır. AKP hem büyük sermayenin bir kesiminin temsilcisidir hem de emperyalist güçlerle çok yönlü bir işbirliği içindedir. Gerisinde işbirlikçi burjuvazi ile ABD’nin durduğu kontrgerilla düzenine karşı tutum almak bir yana, ABD uşaklığını en ileri noktalara taşımıştır. O her bakımdan, çürümüş ve kokuşmuş burjuva düzeninin organik bir parçasıdır. Çeteleşmiş devlet de, bu çürüme ve kokuşmanın ürünüdür. Derin bir yapısal kriz içinde debelenen Türkiye kapitalizmini ayakta tutabilmek ancak kontralaşmış bir devlet eliyle mümkün olabilmektedir. AKP hükümetinin temsil ettiği ve bir parçası olduğu asalak burjuvazinin çıkarları, çeteleşmiş sermaye devletin daha da tahkim edilmesini gerektirmektedir. AKP’nin işbaşına geldiğinden bu yana yaptığı da budur.

İşçi, emekçi kardeşler!

Sermaye devletin tepeden tırnağa çeteleşmesi, bu ülkenin ilerici, devrimci güçlerine, işçi ve emekçilerine, kardeş Kürt halkına karşı bir cinayet örgütüne dönüşmesi, sömürü ve kölelik düzenindeki çürüme ve kokuşmadan bağımsız değildir. Onun kanlı sicili daha kuruluş yıllarına dayansa da, özellikle 12 Eylül ve sonrası süreçte yeni bir boyut kazanmıştır.

1 Mayıs 1977 katliamı, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi katliamları, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğmak için yıllarca en iğrenç yol ve yöntemlerle yürütülen kirli savaş, 26 Eylül 1999 Ulucanlar, 19 Aralık 2000 cezaevleri katliamları...

İlk akla gelen tüm bu ağır suçlar, sermaye devletin nasıl kontralaşmış bir aygıtla dönüştüğünün somut göstergeleridir.

Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap sormak işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilenlerin görevi ve sorumluluğudur.

Çeteleşen devletle hesaplaşmak, her bakımdan çürümüş ve kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazinin sınıf egemenliği ile hesaplaşmak demektir. Ancak baskı, sömürü ve köleliğin kaynağı olan burjuva düzeni hedef alan devrimci bir mücadele sermayenin çeteleşmiş devletini geriletebilir ve nihayet kokuşmuş düzeni ile birlikte tarihe gömebilir.

Kontrgerilla düzeninden hesap sormak için örgütlü-birleşik direnişi yükseltelim!

Sömürüden, kölelikten, cuntalardan, çetelerden arınmış bir dünya için sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
(BDSP)

DİSK/Birleşik Metal İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile 2008-2010 Metal Grup Toplu Sözleşmeleri üzerine konuştuk...

“Metal işçilerinin ortak taleplerini dile getirmeye çalışıyoruz!” / 2

- Metal işçilerinin kendi sorunlarına dair duyarlılıklarının arttığını, son dönemde bir örgütlenme ve mücadele eğilimine girdiğini görüyoruz. Ancak sınıfın toplam mücadele süreçlerinde metal işçisi kendisini çok fazla hissettiremiyor. Bunu neye bağlayabiliriz?

- Bir genç işçi kuşağı ile karşı karşıyayız. Ve bunlar sendikal alana yönelik bilgilerini, yaklaşımlarını sendikaların dışındaki kaynaklardan alarak işyerlerine geliyorlar. Yeni örgütlendiğimiz işyerlerinde biz bu sorunu yaşamıyoruz. Buralarda işçilerle iletişimimizin çok daha iyi olduğu ortada. Çünkü orada bir mücadele sürecinden geçiyorsun. O süre içerisinde 40 kere toplantı yapıyorsun. Eylem yapıyorsun. Birbirini tanıyorsun. Ama gruptaki işyerlerinde, özellikle eskiden beri örgütlü olduğumuz işyerlerinde yeni gelen dediğimiz, bu sözleşme döneminin de merkezine oturan genç işçi kuşağı sendikal yaklaşımını sendikalara yönelik karşıt önyargılardan alarak geliyor. Bunun değişmesi, bunun ortak bir sendikal bilinç haline dönüşmesi, bu sendikanın kimi olumlu gelenekleriyle buluşabilmeleri, o önyargıların kırılabilmesi tabii ki zaman alıyor.

Bu genç işçi kuşağının çok önemli bir farklılığı var. Bu arkadaşlarımız, belki tabir tam oturmaz ama anarkosendikalist eğilimler taşıyorlar. Anarkosendikalizmin ne olduğunu bilmeden... Sermayeye mücadeleyi bir anda ve kesin bir sonuçla yürütme eğiliminde oluyorlar. Diyelim ki ücreti düşük; bu sözleşme döneminde bu bitecek kardeşim, yoksa yok! Dolayısıyla bunun bir tarafını, işverenden fazla olan tarafını sen alıyorsun. Sendika olarak eleştirisinin payı sana düşüyor. Oysa sendikal mücadelede genelde evrimci, disiplini, sabrı ve örgütlülüğü sürekli arttırmayı gerektiren bir durum var.

Bir taraftan eleştirir gibi gözüküyorum ama ben bunun çok önemli bir olanak olduğunu düşünüyorum. Bu genç işçi kuşağının bu tepkiselliği ve sermaye ile olan ilişkisini bir an içerisinde bitirmeyi düşünmesi önemli bir dinamizm. Ama bu tek başına kendisini yakan bir süreç. Çünkü sendikal mücadeleyle sen sermaye egemenliğini ortadan kaldıramıyorsun. Bunu yapabilmen için işçiler olarak başka bir şey yapman gerekiyor.

Burada bu dinamizmin kaybedilmemesi gerekiyor. Yani kavga ediyorsak yenilmek her zaman mümkün. Bugünkü koşullarda yenilgi çok daha fazla mümkün. İşçi sınıfı açısından söylüyorum bunu, sadece Birleşik Metal açısından söylemiyorum. Aslında tarihe baktığımız zaman, çok ajitatif konuşmaların dışında işçi sınıfının tarihi zaferler değil yenilgiler tarihidir. Biz yenilgilerimizden öğrenerek, yenilgilerimizden güçlenerek yürüyen bir sınıftır. Bu da kaçınılmaz. Dolayısıyla önemli olan yenmek-yenilmek meselesi değil. Önemli olan yeniliyorken bile bunu bilerek yaşamak. Yani bir dağılma sürecine girmeden yaşayabilmek bunu.

- Son dönemde sınıfa güven aşılayan olumlu direniş örnekleri de var. Özellikle farklı sektörlerde. Ve bunlar toplumda geniş yankı da buluyorlar. Oysa metal sektörü hem stratejik önemi, hem etkileme potansiyeli, hem de niceliksel ağırlığı bakımından

çok daha önemli bir yerde duruyor...

- Bugünü konuşurken tarihten kopuk konuşursak, bugünkü özneler üzerine çok fazla yük yükleriz. Evet, bu grup toplu sözleşmesinin, metalin bir etkileme özelliği var. Sadece bu ülkede değil, başka ülkelerde de... Bırak sözleşmesini genel olarak metaldeki işçilerin, metaldeki işçi hareketinin etkileyiciliği mesela kömür madeni işçilerine göre çok daha fazla. Kömür madeni yöresel kalır, metal siyasal sonuçlar doğurmuştur her zaman için. Çalışma sürelerinin kısıtlanmasını maden işçileri değil metal işçileri sağlamıştır örneğin. Hem daha kentlidir, hem daha yaygın ilişkiler ağına sahiptir, hem daha modernidir, hem daha disiplinlidir. Sanayinin getirmiş olduğu kendiliğinden bir disiplin söz konusudur. Daha örgütlüdür, vb.

Ama burjuvazi için de önemli metal işkolu. Burjuvazi de metal işkolundaki işçi hareketini denetim altına alabilmek için çok ciddi bir mücadele verdi bugüne kadar. Ve 1980'le bu mücadeleyi kazandı. Türk Metal '80 öncesinde işkolunun küçük sendikalarından biriydi, esamesi okunmuyordu. Maden-İş'ti en büyük sendika. Onun dışında metal işçileri içerisinde başka siyasal grupların örgütlenmeleri vardı.

12 Eylül'ün tüm sendikalara ve tüm işçilere yönelik bir hareket olduğu kesin. Ama şunu ayırmak gerekiyor. 12 Eylül'le birlikte yapılmak istenen ve yapılan da esas itibarıyla metal işkolunu denetim altına alabilmektir. Büyük sermaye açısından metal işkolunun denetim altına alınması önemliydi. '77'de metal işçileri grevdeler, '79'da metal işçileri grevdeler ve '80 darbesi yapıldığında da metal işçileri grevdeler... 3 yıl boyunca sendikal faaliyetler donduruluyor. Örgütlenme ve toplu sözleşme yapılmıyor. Bu süre içerisinde sadece MGK'nın ve yüksek hakem kurulunun yaptığı sözleşmeler var. Sendikalar taraf olarak bulunmuyorlar. DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar kapatılıyor.

'83'te çıkartılan yasayla sendikalar yeniden faaliyete geçiyorlar. Yasa bugünküyle aynı yasa. Noter kanalıyla üyelik, %10 barajı, %50 +1 yine var. Ama Türk Metal bir gün içerisinde hiçbir örgütlülüğü olmayan işyerlerinin yetkili sendikası haline geliyor. Yasaya bir ek madde koyuyorlar. Sendikalar noter kanalıyla geçirmeyecek, işyerlerinde ilan edecekler üyelerini. İtiraz olmazsa bakanlık onun üzerinden yetki verecek. MESS bütün üyelerine talimat verdi o dönemde, göturdüler işyerlerinde isim listelerini o işyerinde örgütlü olmayan Türk Metal Sendikası'na verdiler. Türk Metal o sayede bu işkolunun turnak içinde en büyük sendikası haline geldi. Türk Metal'i MESS 1983 yılında kendi elleriyle kurdu. Önceki Türk Metal değil o artık. Ve bütün tekellerin işyerlerini ve ona bağlı tedarikçi işyerlerini Türk Metal'e altın tepsi içerisinde sundular.

Şimdi bizim işçi arkadaşlarımız diyorlar ki, "MESS niye önce Türk Metal'le imzalıyor. Önce bizimle imzalasın." Niye imzalasın bizimle? Bizi o kurmadı ki, bizi kapattı. Onu kendisi kurduğu için, o gidip onunla imzalıyor. Büyük olduğu için imzalamıyor. Kendi denetimi altında olduğu için ve kendisi kurdurduğu için.

Bu, sınıf mücadelesine yapılmış çok ciddi bir müdahaledir. Ve bu grup toplu sözleşmesini belirliyor. Metal işkolunu belirliyor. Burjuvazi önlemini almış durumda. Bugünkü koşullarda hareket gelişmez. Bu egemenlik, bu işbirliği devam ettiği müddetçe burada metal işçilerin adım atabilmeleri mümkün değil. Harekete geçebilmek açısından da bu işbirliğinin yıkılabilmesi, çatlatılabilmesi, uygun koşullarının yaratılabilmesi gerekiyor. Birleşik Metal son birkaç dönemdir bunu bilinçli olarak yapmaya çalışıyor. Bu tabloyu değiştirmeye çalışıyor. Biz "Türk Metal imzaladı ne yapalım, yapacak bir şeyimiz yok!" demiyoruz. Türk Metal'in niye imzaladığını anlatmaya çalışıyoruz. Niye Türk Metal'le imzalandığını ve bunun değişmesinin yolunun ne olduğunu anlatmaya

çalışıyoruz.

Burada ne yapılabilir? Birleşik Metal’in yapabilecekleri üzerinden düşünmek ve konuşmak lazım. Ayakları yere basarak kurgulamak lazım. Birinci olarak bizim görevimiz, bu tablonun değiştirilebilmesi için metal işçilerinin bir bütün olarak hareketlendirilebilmesidir. Bunun koşullarını sağlayabilmek, bunu yaratmak meselesidir. Bu kolay bir şey değil. Bu işçiler senden uzakta. Denetim altında, fabrikaya kapatılmış vaziyette ve sen buna ulaşamıyorsun.

Biz geçtiğimiz hafta içerisinde gizli bildiri dağıttık, sızabildiğimiz Türk Metal fabrikaları içerisinde. Şubelerin basıldığı haberleri geliyor. O bildirilerin üzerinden şube ziyaretlerinin ve baskınlarının olduğu bilgileri geliyor. İşyerlerinde protestoların olduğu bilgileri geliyor. Ne kadar doğrudur, ne kadar yanlışır bilmiyoruz. Ama şöyle bir şey olamaz. Bir örgütün %80’i ile konuşuyorsun, adam diyor ki: *“Ben burada sesimi çıkartmam. Sesimi çıkartırsam beni kapının önüne koyarlar.”* Bunu diyebilen bir yapının devam edebilmesini anlamak benim mantığım açısından mümkün değil. Ama bu yapı devam ediyor.

Bu süreci tersine çevirmek o kadar da kolay değil. 12 Eylül’ü silahla, tankla yaptılar çünkü. Yani birdenbire tersine dönebilecek bir şey değil. Ama bu olmazsa bu ülkede bir şey olmaz. Metal işkolundaki şu yapı sarsılmadan bu ülkede bir şey olmaz. Sen şimdi Erdemir’i tutamayacaksın, otomotivi tutamayacaksın, beyaz eşyayı tutamayacaksın, elektroniği tutamayacaksın, buraları tutamadıktan sonra sen sermaye iktidarını hangi hareketle sıkıştıracaksın. Buraları tutman da bu iktidarı yıkacağın anlamına gelmiyor ama bu çok önemli. Bunun için kontrol ediyorlar burayı.

- **Peki nasıl yıkılacak bu yapı?**

- Yıkılabilmesinin yolu bunun için çalışmaktan geçiyor. Bunun yolu, onların işyerlerindeki işçilerin hareketlenmesinden geçiyor. İlla bizim orada örgütlenmemiz de gerekmiyor. İşyerlerinde bugünkü koşullar içerisinde metal işçilerinin satılmasına izin vermeyen bir toplu sözleşmeyi ortaya çıkartabilmek mümkün. Bunu Türk Metal imzalasın, bizim derdimiz biz imzalayalım değil. Bunu gitsin Türk Metal imzalamak zorunda kalsın. Bu oldu çünkü. ‘98’de anlaşma tutanaklarını yırttılar ve tekrar gidip imza attılar. İşçilerin basıncı olduğu zaman bu gerçekleşebilir bir şey. Kalıcı mı? Değil! Kalıcı olması, bu işbirliğinin tümüyle yıkılmasıyla mümkün. Bu yapı iki koşulda yıkılır. Bir, metal işçilerinin bilinçli hareketiyle, bunu yıkmaya dönük bilinçli hareketiyle ve örgütlü mücadelesiyle. İkincisi, konjonktürel olarak o desteğin sermayenin ve devletin kendi içindeki iç kapışmaları nedeniyle azalması ve çekilmesi sonucunda yıkılabilir.

Somut örnek, Ergenekon süreci Mustafa Özbek’i etkilerse, onu da kapsamına alırsa çok ciddi darbe yer burası. Soruşturma kapsamında şu an gözüküyor ama gözaltına alınan herkese onu soruyorlar. Devletin yeniden yapılandırma sürecinde eski safralarını (bu da safrası çünkü) atarlarsa (Veli Küçük vb. gibi), o zaman metal işçilerinin önünü açacak bir alan doğmuş olur. Buna bakacağız, bunları değerlendirmek gerekiyor. Bunlar fırsatlar sonuçta.

- **Yol olarak, Birleşik Metal’in Türk Metal işçisini sarsacak bir düzeyde mücadele yolunu tutması, metal işçileri içerisinde mücadelecilik kimliğiyle odak haline gelmesi sayılabilir mi?**

- Etkileme yöntemlerinden biri bu elbette ki. Bu tartışmasız. Az isen Fransız sendikaları gibi hareketli olacaksın. Güçsüz değilsindir aslında. Hareketli olacaksın, sınıfın çeşitli kesimleriyle bağ kuracaksın. Militan olacaksın. Seçeneğin yok çünkü. Bugün bu ülkede %5-6’dır sendikal örgütlülük. Sen ne adına konuşacaksın. Eğer %5-6 kendi ayrıcalığını korumak adına mücadele ederse zaten yenilmiş demektir. Sahip

olduğun hakların bir kısmını kaybetmek pahasına sınıfın bütününe haklarını savunabiliyorsan, sınıf o zaman sana bakar.

- **Birleşik Metal-İş bunu yapabilecek bir durumda mı?**

- İşçilerden önce bu sendikanın kadroları açısından bu meselenin olabilirliği yönünde bir irade oluşabilmesi gerekiyor. Yani farklı bir şey yapılabilir noktasında bir irade olması gerekiyor. Bunun için sadece bizim bu yapılabilir dememiz yetmiyor. Bu yapılamayabilir de... Sonuç olarak kavga edersin ve yenilirsin. Ama yapılabilirlik üzerinden kurgulanır bu. Yapamayacağım diye kavgaya girmezsin, yapacağım diye girersin. Kaybedersin, o ayrı mesele. Burada kritik olan nokta şu, bir daha altını çizerek söylüyorum. Bu dönem benim ölçüm Ahmet’in, Mehmet’in ne söylediği değildir. Benim ölçüm daha ölçülebilir şeylerdir.

Bu kapsamdaki işyerlerinin büyük çoğunluğu geçtiğimiz dönem toplu sözleşme zammından memnundu. Razi olmak anlamında değil. Şöyle düşünüyordu insanlar. %10 zam çıktı, arttırma şansımız yok. Yüzdeli olarak uygulanması da bizim açımızdan iyidir. 3 ya da 4 işyerimiz o konuda rahatsızlık yaşadı. Ama bu örgüt 1,5 ay zorlandı. O 3-4 işyerinin talebi üzerinden zorlandı. Ben Türk Metal imzaladığı için imzaladık demiyorum, tam tersini yaptık ve bizim üyelerimiz ortaya çıkan sözleşmeye sempatiyle baktığı halde biz ona karşı durmaya çalıştık. Bu bir adımdı, bir şeyin zorlanmasıydı.

Ama geçtiğimiz dönem 3 işyeri varsa bugün 15 işyeri var. Demek ki bu örgüt karar aşamasında toplandığı zaman, geçtiğimiz dönem 1 saat tartıştıysa bu dönem 5 saat tartışacak. Buradan çıkacak karar ve sayı itibariyle, işyeri sayısı hiç önemli değil, örgütün %65’idir. Bu bahsettiğim sorunu yaşayan, kararlılığı, tansiyonu yüksek olan işyerlerimizin oranı toplam üyemizin %65’idir. O yüzden bu dönem kimse kalkıp da tersinden bir şeyi yapamayacaktır. Bu işyerleri belirleyicidir. Bu işyerleri ortak bir talep noktasında birleştikleri anda bu sendikanın politikasını da belirlerler. “Biz bunu yapacağız” dedikleri zaman bu örgüt yapmak zorundadır.

Bugün grup toplu sözleşmesinde 150 işyeri var. 150 işyeri ya tek başına aynı anda aynı günde greve çıkar, ki başarının yolu oradan geçiyor. Ya da parçalı ve uzun soluklu dayanabilen götürür bu işi. Üçüncü yol yok. Biz Türk Metal’in olduğu işyerlerinde hareketlilik sağlamayı mümkün olduğu kadar zorlamalıyız. Hepimizin hedefi o olmak zorunda. Bu stratejiyi anlatarak geliyoruz biz buraya. Bunun tesadüf olmadığını, bu işin olması için çabaladığımızı anlata anlata geldiğimiz için bunun sonucunda işçiler de diyecekler ki; *“Kısmen başarı. Bir şey yapıldı. Ya da bir tehlike durduruldu.”* En azından bunların gösterilebilmesi gerekiyor. Grevle biter grevsiz biter. Bu sözleşme döneminden sonra *“en başında bize söylenen bir şey vardı. O süreç takip edildi ve şöyle bir noktaya geldi. Bunun içinde bir tutarlılık var. Ve burada söylenen şeyler haklı”* desinler. Biz bunu aldık demesinler.

- **Son dönemde sınıf hareketinin yoğunlaşan mücadele tablosunun metal sözleşmesi üzerinde bir etkisi olabilir mi?**

- İşçi sınıfının içinde bulunduğu duruma karşı tepkisel olduğu, bu durumu değiştirmek üzere bir kıpırdanma içerisinde olduğu doğru. Metal işçileri açısından da bu böyle. Hatta daha belirgin. Burada daha güçlü bir şekilde koşullara karşı tepkisini ifade etme iradesi ortaya çıkmış vaziyette. Önemli olan, bu dönem içerisinde bu iradeyi, bu dinamizmi umutsuzluğa çevirmemek. Yani bir mücadele veririz ve yeniliriz, ama bu sürecin sonucunda yaşanan yenilgi bile olsa (ki yenileceğiz diye düşünmüyoruz elbette) umutsuzluk yaymamalı. Önemli olan nokta burası. Biz bunu becermek zorundayız.

İnsanlar koşullara karşı tepkisini gösterirken “tepki var, hadi bunla bir yüklenelim” deyip geri de çekilmemek gerekiyor. Böyle bir hataya da düşmemek gerekiyor. Akıllı, sabırlı ve bilinçli bir yönelimle belki bu tepkiyi bir sonraki dönemde çok daha büyük ve örgütlü bir tepki haline getirebilecek noktaya taşıyabilmek gerekiyor. İnsanların umutlarını, inançlarını kırmamak gerekiyor. Ama gözüken şu ki, işçiler kendilerini daha fazla ifade edebilecekleri araçları arıyorlar. Bu gözüküyor. İçinde bulunan koşullardan çok ciddi bir rahatsızlık var ama bu rahatsızlık topluma bir türlü yayılmış durumda değil. Bu süreç, üretim süreci içerisinde devam eden bu çatışma insanların gözünden kaçan bir şey. Yayılmayabilir sokağa ama çok anlamlı bir yerde bir mücadele sürüyor. Biz o mücadeleyi örebilmek durumundayız. Bu ilk anda illa ki sokak çatışması biçimine dönüşmeyebilir. Ama gördüğümüz kadarıyla sermaye egemenliğine karşı, sömürüye karşı çok ciddi bir tepki oluşmuş vaziyette. Bu birikimin bir toplu sözleşme döneminde sınıf egemenliğinin bütün aygıtlarıyla hesaplaşabilmesi mümkün değil. Hele bu kuşağın 2008 toplu sözleşme döneminde... Çünkü metal sözleşmesinde tablonun değişmesi 12 Eylül rejiminin yıkılması demektir. Bu değişmediği sürece metaldeki endüstriyel ilişkiler, sendikal ilişkiler sistemi yıkılmadığı sürece 12 Eylül rejiminin yıkıldığını kimse iddia edemez.

- **Toparlamak gerekirse, 2008-2010**

toplusözleşmesine dair söyleyecekleriniz nelerdir?

Gerçekten sermaye açısından da, işçi sınıfı, ücretli emek açısından da ciddi bir sürece girdik. Metal işkolu bunun önemli bir halkasını oluşturacak. Daha önceden başlamış bir sürece, farklı işyerlerinde, farklı işkollarında başlamış bir sürece yeni bir halka eklenecek.

Zor geçecek diyoruz. Zor geçmesinin nedenlerini söyledim. İşçi sınıfının görece yoksullaşmasının ve ciddi bir gerilemenin yaşandığı bir dönemdeyiz. Bu gerileme tepkilerin artmasına neden oluyor.

Bugün ekonomik kriz dinamikleri başlamıştır esas itibariyle. Ekonomik krize gireceğiz anlamında söylemiyorum. Krizin dinamiklerinin harekete geçmesi anlamında... Bunun iki somut örneği var. Bir, son 2-3 yıl içerisinde büyümenin çok aşırı olması. İki, bununla bağlantılı olarak kâr oranlarının düştüğünü görüyoruz. Bizim sözleşme yapacağımız işyerlerinde de bu açık biçimde gözüküyor. Özellikle son bir yıl

içerisinde aşağıya doğru evrilen bir eğri söz konusu.

İşçiler bir taraftan bugün içinde bulundukları koşullar nedeniyle hareketlenmiş ve tepkilerini ortaya koyma niyetindeler. Bunu görüyoruz. Ama öbür taraftan sermayenin bugünkü koşullar içerisinde bunu rahat rahat verebilecek bir durumu yok. Dolayısıyla almak için daha kararlı bir mücadele gerekiyor. Karşı tarafın rahatlıkla verebileceği bir dönemde olsaydık belki çok fazla mücadele etmeden bunlar alınabilirdi. Ekonomik anlamda söylüyorum. Ama bugünkü koşullar onu göstermiyor. O yüzden de zor ve çatışmalı geçecek.

Bu çatışmayı yumuşatan formüller de var. Hükümetin son çıkardığı “İstihdam Paketi” ve Ekim ayından itibaren başlayacak olan sigorta primlerinde işverenler için %5’ lik indirim... Bu, %5 oranında tasarruf anlamına geliyor. Bizim yaptığımız hesaplamalara göre, grup toplu sözleşmeleri ortalamasında işçi başına yaklaşık 70 YTL’lik bir net tasarruf anlamına geliyor işverenler açısından. Bu devletin sermayeye yapmış olduğu bir kaynak transferi aslında. Sermayenin maliyetleri indirmesine yarayacak. Toplu sözleşme döneminde bu yumuşatıcı bir faktör olabilir. Kâr oranlarının düşmesi sertleştiriyor ortamı ama bu biraz daha yumuşatabilir. Onun dışında Ekim ayında metal işkolundaki işverenleri destekleyen ithalat kısıtlamaları olacağı söylentisi var. Biraz daha iç pazarı genişletecek bir yönelim içerisine girebilir beklentiler var. Dolayısıyla hem maliyetleri düşüren hem de iç pazardaki satışı kolaylaştırabilecek kimi önlemler gelebilir, deniyor.

Ama bu bile çatışmaya giden durumu çok fazla hafifletemeyebilir. Bunu önümüzdeki birkaç ay içerisinde göreceğiz. Kriz çok sert olabilir, bir anda sert bir biçimde vurabilir, bunun sonucunda çatışma daha da sertleşebilir. Ya da birlikler dağınık, savaş alanında kimse kalmaz, herkes bir tarafa dağınık. Böyle bir durumla karşılaşabiliriz. Düşük bir ihtimal ama olabilir.

Sonuç itibarıyla, bugün sert geçecek koşullar oluşmuş vaziyette. Bunun kimi yumuşatıcıları var, bunlar kullanılabilir süreç içerisinde. Ama bu sözleşme sürecinde sonuç alabilmek ve metal işçilerinin bir takım taleplerini karşılayabilmek açısından öncelikle Birleşik Metal üyelerinin çok dinamik ve hareketli olması gerekiyor. Sendikanın kendisi değil, bu hep böyle anlaşıyor. Biz ne kadar hareketli olacağız. Kadroların hareketinden ziyade üyelerinin hareketli olması lazım. Ama bu da yeterli değil. Özellikle Türk Metal’in işyerlerindeki metal işçilerinin bu hazırlamış olduğumuz taslak çerçevesinde mücadele etmeleri gerekiyor. Kendi sendikalarını, şubelerini, temsilcilerini bu taslaktaki talepler çerçevesinde sıkıştırmaları gerekiyor. O taslağın çok temel bir talebi var; düşük ücretli işçilere iyileştirme. Ondan sonra dengeli bir toplu sözleşme zammı ve esnekliğe karşı duruş. Dolayısıyla bu hedefler çerçevesinde birleşebilirsek, hareketlenebilirsek ve süreci sürdürebilirsek metal işçilerinin bugün ortaya koyduğumuz talepleri almamaları için herhangi bir neden yok. Gerçekleştirilemeyecek talepler sunmadık çünkü. Tümü de gerçekleştirilebilir.

Biz bunun için sendika olarak önce kendi üyelerimiz arasında ciddi bir faaliyet yürüttük, çok sayıda işçiye ulaştık. İki tur içerisinde %15’leri aşan bir oranda üyelerimizle buluştuk, konuştuk. Bundan sonraki süreçte bu sayı daha da artacak. Faaliyetin özü, birincisi kendi üyelerimize, ikincisi bütün metal işçilerine ulaşabilmek. Özellikle Türk Metal’in işyerlerine ulaşabilecek biçimler düşünüyoruz. Bilgilendirme işini en düzenli şekilde yapmaya devam edeceğiz. Onun ötesinde işçilere daha doğrudan ulaşacak yöntemler geliştirmeye çalışacağız.

Herkesin bilmesi gerekiyor ki, bu sadece Birleşik Metal’in mücadelesi değil, bütün metal işçilerinin mücadelesi. Ne kadar çok metal işçisini bu işin içerisine çekebilirsek bu süreçten o kadar güçlü çıkacağımızı düşünüyoruz. Açıkta bir çatışma ve ezme dönemi yaşamayacağız bu dönem. Avantajlarımızdan biri de bu. “Bunlara bir tane çakalım, geçelim” demeyecekler. Tam tersine, bir yükselmenin karşılığında daha fazla yumuşatarak bu süreci mümkün olduğu kadar dengeli götürmeye çalışacaklar. Yani karşı taraftan açık bir savaş ilanı beklemiyoruz. O da bizim mücadelemizi, sertliğimizi arttırmamız anlamına geliyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Memlekette sendika(cılık) var mı ?..

Yüksel Akkaya

En zor sorular aslında en basit sorulardır. Zira genelde bu basit sorulara, “herkes” kolay yanıt verir. Misal, biz basitçe diyelim ki “memlekette sendika var mı”? Yanıt, “helbet”, hem de “tonla” olacak... Genel kanıyı da yansıtan bu cevaba biz “gariban”ın yanıtı da, modanın argo diline uygun olarak “halt etmişsiniz” olacak!.. Doğal olarak, bu memlekette resmi veriler ile de desteklenmiş şunca sendika, bunca sendika üyesi varsa, çıkıp böyle “dangalakça” bir iddiada bulunmak akıl kârı olmasa gerek!

Diyelim ki öyledir!.

Ama bu davet bizim, buyurun, “konuşalım”.

Soru bir: Sendika nedir?

Alingirli olmayan, mevzuattan beslenen gerilikleri içeren basit bir cevap: Sendika üyelerinin ekonomik ve sosyal çıkar ve haklarını koruyan, geliştiren örgüttür. Güzel... Tabii, bu işi yasa metninde düzenleyenler sendikanın toplu pazarlık ve grev hakkını da ayrı maddeler halinde düzenlerler. Biz, işi kolaylaştırmak için, mevcut mevzuata uygun olarak, maddeleri birleştirerek yeni bir tanım yapıp, düşünme babında işi kolaylaştıralım.

Yukarıdaki “geri” sendika tanımı, mevzuat içi bir düşünüşle şöyle yeniden “anamlı” olarak tanımlanabilir: Sendika, üyelerinin ekonomik ve sosyal çıkar ve haklarını koruyup, geliştirmek için onlar adına toplu sözleşme yapan, bu toplu sözleşme sürecini grev gibi önemli bir araç ile besleyen örgüttür. Şimdi “devrimciliğin” alemi yok! Yok, çünkü, bu memlekette bu kadar basit tanımlı bir işi yapan örgüt yokken, bir de işe başka boyutu koymamışın itirazı abesle iştigaldir. Öyle olduğu için de en geriden başlayacağız!

Sendika olmak için:

Bir: Toplu pazarlık yapıp, onlar adına bireysel iş sözleşmesinden daha ileri haklar koparmak gerekiyor.

İki: Daha ileri haklar koparmakta sorun varsa bunu çatışmacı bir “araç” olan grev ile çözmek gerekiyor.

Evet, sendika olmak için bu kadar “basit” iki şey yapmak gerekiyor. Bunlar sendikacılığın varlık nedenidir, olmazsa olmazlarıdır.

Şimdi bu iki temel veri üzerinden son yıllarda memlekette sendika(cılık) olup olmadığını tartışalım.

Önce sorular:

Bu memlekette kaç “işçi”/çalışan var?

Resmi veriler: 6 milyon kadar sigortalı, 2 milyon kadar memur, 6 milyon kadar “kayıt dışı” işçi!

Toplam: 14 milyon! Güzel... Toplu iş sözleşmesinden yararlananlar? 600 bin “işçi”, 2 milyon “memur”! Memurun takımının yasal toplu görüşme hakkı hikaye olunca, onları yasa dışı ilan edip toplamdan çıkarınca geriye 600 bin “işçi kalıyor!

Şimdi gayri resmi değerlendirmeler: 14 milyon çalışandan 600 bini çıkardığımızda geriye ne kalır? Oran ne olur? Bu kadar sendika hakkından yoksun insan varken, 600 bin kişi adına “sözde” toplu pazarlık yapan “sendikalar” varken, bu ülkede sendikacılıktan söz edilebilir mi? Velev ki 20’şer bin üyesi olan “radikal”, “solcu” sendika olsun! Ne değişir?

Uluslararası ILO/UÇÖ, BM sözleşmelerine göre, İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi kararlarına göre bu ülkede sendika(cılık) yoktur!.. Zira, kendisine sendika diyen kurumlar sıradan bir bülbül severler derneğine dönüşmüş, sendika olmayı gerektiren süreçlerin, eylemlerin dışına düşmüştür.

İtham ediyorum:

Bir: İmza attığınız toplu iş sözleşmesi ne kadar sizin, sendika olarak sizin sözleşmenizdir? İşverenin dikte ettiği bir metne imza atmışsanız, sorun yok, itiraf ediyorsunuz!.. Bana yüzbinler değil, yüzbin işçiyi içeren, sendikaca işverenin tüm çabalarına rağmen onun aleyhine olmuş, esaslı, işverence de kabul edilmiş bir tek toplu iş sözleşmesi örneği gösterin.

Gösteremiyor musunuz? O zaman bana bunu kabul ettirmek için etkili, sendikaca başlatılmış bir grev gösterin? Yok mu?

Eeee be kardeşim, adı sendika olan bir örgüt, varlık nedeni olan toplu pazarlık yapıp, sözleşme bağtlayamıyorsa, bu acizliğini grev ile destekleyemiyorsa, biz size niye sendika diyelim ki? Ha “işçi” “sendikası”, ha “memur” “sendikası”..

Kandırmayın bizi, kandırmayın... Almayın mazlumun ahını, yemeyin aidatlarını...

Sendika olun, sendika...

“Annadın sen onu”!

Annamadınsa, derdimiz olsun, anlatırız.. Ne de olsa işimiz bu! Sakın kızmayın. Budur meslek ahlakımız, ne yapalım, mecburen diyeceğiz. Siz de “meslek” ahlakının gereğini yapın, “yiğit ciğerimi”... Eh, dönemin argo söylemine devam etmek lazım, ıstıkrar budur, nitekim!.. Buyurun, hesaplaşalım... Bir-iki sendika ve sendikacı hariç, iddiada bulunan varsa ben bire bir milyon korum; meseleyi de İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi’nde çözerim: Mevcut “sendika” sıfatlı örgütlerin sendika olmadığını çok açıkça gösteririm; işin kötüsü bir de bunun için mahkemelik olurum.

Hodri meydan! Var mı, sendika olduğunu iddia eden, sendikacı olduğunu iddia eden, benim istisna dışı tuttuğum” birkaç şey hariç? Var mı?

Yokkkk...

Olamaz da...

Zira onlar da ne “halt” ettiklerini biliyorlar...

Bize düşen de bir de bu alanda bu zalim orta oyununu bozmak...

İşimiz zor mu? Hayır! Çok kolay...

Kapitalizmin “güçlü” kadını değil, sosyalizmin özgür kadını!

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Geçtiğimiz günlerde ABD’nin önemli dergilerinden olan *Forbes* tarafından “Dünyanın en güçlü kadınları” seçildi. Çoğunluğu üst düzey yönetici, iş kadını, siyasetçi ve çeşitli medya grubu yöneticilerinin de bulunduğu listede birincisi sıraya Almanya Başbakanı Angela Merkel yerleşti. Listeye giren tek Türk kadını olarak Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı ise 75. sırada yer alıyor. Başta Ortadoğu halkları olmak üzere elleri dünya ezilen halklarının kanına bulaşmış ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice ise 7. sırada... Kapitalizmin yönetici elitinden kadınlar sermayeye hizmetteki başarı derecelerine göre bu listede kendilerine yer buluyor.

“Güçlü kadın” ifadesinde tanımlanan “güçlü” sıfatı, sermaye sınıfının kasalarını doldurmak için işçi ve emekçi sınıflara ve ezilen halklara yönelik sürdürülen sömürü, baskı ve yıkım politikalarını uygulamadaki beceri ile ölçülüyor. Listede yer alan bu kadınlar, dünya ölçeğinde giderek sertleşen siyasal süreçlere uygun nitelikteki burjuvazinin temsilcileridir. Merkel, Rice gibi kadınlar pratikleriyle bu anlamda isabetli örneklerdir.

Tabii ki burada iki ayrı sınıf, iki ayrı bakış söz konusudur. Egemen sınıfın “güç” anlayışı ve tanımlaması sömürüye ve zorbalığa dayanır. Onların dünyasında bu güç, insanlığa yönelik olarak kullanılmaktadır. Savaş, yıkım ve katliam demektir. Emperyalist-kapitalist sistemin efendileri çıplak zoru kullanarak işçi-emekçi sınıflara ve ezilen halklara tüm saldırganlığıyla “güç” gösterisi yaparken, toplumların zihninde ise dünyadaki her şeyin kendilerinin kontrolü ve iradesine bağlı olduğunu empoze etmeyi amaçlar. Böylelikle bireylerin zihninde ezilenlerin sınıfsal kurtuluş bilinci değil de, bireysel kurutuluş hayalleri öne çıkartılmak istenir. Yani kapitalist dünyada ayakta kalmak için bir başkasının emeğini sömürmek ve onu ezmek gerekir. Çünkü bu sistemde böyle güç olunur ve tabii ki güçlü olan kazanır!

Konumuz açısından bakarsak, sistem tarafından çizilen “güçlü kadın” imajı da emekçi kadınların belleğinde sınıfsal kurutuluş bilincini değil, bireysel kurtuluş özlemini yaratmak için gereklidir. Çünkü burada söz konusu olan, erkekler dünyasında başarılı olan kadınlardan öte, kapitalist dünyada sisteme hizmette gösterilen başarıdır ki, bu başarı bir diğerinin sömürüsü ve ezilmesiyle mümkündür. Sistemin güçlü kadından anladığı bundan ibarettir ve emekçi kadınlara gösterdiği çıkış yolu da budur. Emekçi kadınlardan milyonlarca insanı açlığa, yoksulluğa ve zulme sebebiyet veren bu kadınları örnek almaları beklenmektedir. Böylelikle de kendi durumlarını meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların cephesinden bakan bizler içinse “güç” tanımı geçmişten bugüne sürdürülen haklı davamızda anlamını bulmaktadır. Güçlü kadın da bu mücadele içinde kendi gerçek anlamını bulur. Emekçi kadın ancak bu mücadele içinde çifte baskı ve sömürüden kurtulacak gücü bulabilir. Emekçi kadının mücadele tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Bu gücün örnekleri Paris Komünü’nde barikat savaşçısı kadınlarda, Ekim Devrimi’nde en önde yürüyen kadınlarda, “Faşizme geçit yok!” diyen özgürlük tutkunu kadınlarda aranmalıdır. Bu gücü görebilmek için, “yaşamın olduğu her yerde savaşmak istiyorum” diyen Clara Zetkin’e ya da özgürlük mücadelesinde “Vardım, varım, var olacağım!” diye haykıran Rosa Luxemburg’a bakılmalıdır. Ödedikleri bedellerle

emekçi kadınlara 8 Martlar’ı miras bırakan işçi kadınların kararlılığında da bu güç kendini göstermektedir. Tarihsel örnekler çoğaltılabilir. Günümüzde ise sisteme karşı verilen mücadelede nice devrimci kadının gösterdiği destansı direniş örnekleri gerçekte kimin güçlü olduğunu egemenlere göstermektedir. İşkencelerde, zindan direnişlerinde ve ölüm oruçlarında devrimci kadın tutsakların pratiğine bakmak yeterlidir.

Emekçi kadının mücadele içinde güç bulduğunu yakın tarihimizde gösteren bir diğer örnek de grevleri 448 gün süren Novamed’li kadın işçilerdir.

Emperyalist-siyonist saldırganlığa ve işgale karşı direnen Filistinli, Afganlı, Iraklı kadınlar ise bir başka önemli örnektir.

Bugün egemenlerin gücü, işçi ve emekçiler ve ezilenlerin, özelde bu sınıfa mensup kadınların, kökleri geçmişe dayanan bu güç sayesinde yenilecektir. Bu güç sayesinde ki, yeni bir dünyayı yaratmak mümkün olacaktır. Ancak o zaman dünya, egemenlerin güç gösterisi adı altında yürüttükleri savaş ve katliamlarla değil eşitlik, özgürlük ve kardeşlikle anılacaktır. Bugün önemli olan bu gücü açığa çıkartmak ve örgütlü güce dönüştürmektir.

Sİ-DER kampanyası sona erdi...

Sanayi İşçileri Derneği olarak Ağustos ayı başından bu yana “*Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!*” şiarıyla sürdürdüğümüz kampanya çalışmamız sona erdi.

Bugüne kadar yerel ve merkezi bildirilerden afişlere ve bültenlere kadar birçok materyali kullandığımız kampanyamızda son olarak *Sanayi İşçileri Bülteni*’nin Ağustos sayısı ile sesimizi işçilere ulaştırdık. Bültenimizin kapağında “*Sanayi işçisi zamlara karşı son sözünü söylemelidir!*” çağrısı yer alıyordu.

Bültenimizi 29 Ağustos günü Şakirpaşa Metal Sanayi’nde çalışan işçilere ulaştırdık. Sabah işçilerin işe giriş saatlerinde yaptığımız dağıtımda, son zam furyasının ele alındığı bültenin son sayısı işçiler tarafından belirgin bir ilgiye konu oldu.

Dağıtım sırasında sanayi yolunu ve sanayi içindeki durakları etkinlik afişlerimizle süsledik. Dağıtımın ardından etkinlik el ilanlarımızı semtte bulunan emekçilere ulaştırdık. İşçi ve emekçilerle yüzyüze gelerek onlara kampanyamızdan bahsettik, etkinliğimize çağırdık.

30 Ağustos günü, bu kez bültenimizi Karşıyaka sanayiinde çalışan işçilere ulaştırdık. Sanayinin iki girişinde gerçekleştirdiğimiz dağıtımda yüzlerce işçiye ulaşmış olduk.

Kampanyamız 31 Ağustos akşamı gerçekleştirilen “Karanlıkta uyananlar” adlı film gösterimiyle sona erdi. Gösterim Uçak Mahallesi Muhtarlığı yanındaki boş arazide saat 19.30’da başladı. Etkinliğin yapıldığı alana, “*Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!*”, “*İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!*” ve “*Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz! / Sİ-DER*” yazılı pankartlar asıldı.

Sanayi İşçileri Derneği adına gerçekleştirilen açılış konuşmasında, son dönemde ardarda gerçekleştirilen zamlara dikkat çekildi, Temmuz ayı sefalet zamlarının işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını katlanılmaz hale getirdiği belirtildi. Sİ-DER temsilcisinin, işçi ve emekçilerin biriken öfkesini örgütlü bir güce dönüştürmenin ihtiyacına vurgu yaptığı konuşmasının ardından film gösterimi gerçekleştirildi.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

GOP’ta “Seyirci kalmayacağız!” etkinliği...

GOP İşçi Platformu, yaklaşık iki ay önce başlattığı “*Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe seyirci kalmayacağız!*” şiarlı kampanyasını açık alan etkinliği ile tamamladı.

Platformun yaklaşık iki ay süren çalışması ağırlıklı olarak metal, kot taşıma ve zamlar üzerinden gerçekleşti. Bu çerçevede birçok aracı kullanan platform, zamlarla ilgili topladığı imzaları İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne bir basın açıklaması gerçekleştirerek teslim etti. Ardından “*Metal işçileri çözümü tartışıyor!*” başlığıyla bir panel gerçekleştirdi. Final etkinliğinden bir hafta önce ise kot taşıma ve yıkama işçilerine yönelik etkinlikle çalışmanın ilk aşamasını tamamladı.

30 Ağustos günü de Karadeniz Mahallesi Mehmet Akif Parkı’nda “*Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya seyirci kalmayacağız!*” başlığıyla kampanya final etkinliğini gerçekleştirdi. Platform üyeleri Elmabahçesi başta olmak üzere GOP’un birçok yerine 700 çağrı afişi yaparak ve 7 bin adet bildiri dağıtarak etkinlik çağrısı yaptılar.

Final etkinliği kısa bir açılış konuşmasıyla saat 18.00’de başladı. Seyit Kasım Tokgöz’ün Kürtçe, Türkçe ve Zazaca türkülerden oluşan programının ardından GOP İşçi Platformu temsilcisi bir konuşma yaptı. Programa katılanları “İnsanca bir yaşam, özgür bir gelecek için taraf olma”ya çağırdı.

Ardından Grup İklim, türkü ve marşlardan oluşan programını sundu. Daha sonra Topkapı İşçi Derneği adına dernek başkanı, GOP İşçi Platformu’nun çalışmalarını ve programını selamlayan konuşmasını gerçekleştirdi. Grup Kotan’ın programından sonra halaya duruldu. Son olarak kapanış konuşması yapıldı. “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganıyla program bitirildi. Etkinliğe BDSP ve Ekim Gençliği mesaj gönderdi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlikte GOP İşçi Platformu imzalı üç pankart alana asıldı. Etkinlikte, işçi direnişleri ve savaş resimlerinin yer aldığı resim sergisi açıldı. Etkinliğe katılanların sergiye yoğun ilgi gösterdiği gözlemlendi. Alanda ayrıca GOP İşçi Bülteni ve Kızıl Bayrak stantları da açıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Gerici savaşlar halkların birleşik direnişiyle yanıtlanmalıdır!

Kafkaslar'da patlak veren kısa süreli savaşın ardından mevzilerini güçlendirmeye devam eden taraflar, şimdilik diplomasiye ağırlık vermiş görünüyorlar. Fakat bu süreç yine de savaş aygıtlarının tahkim edilmesini kapsıyor. Silahlanma yarışının körüklenmesi anlamına da gelen bu ara dönem, yeni savaş ve yıkımlara hazırlığı da içermektedir.

Petrol ve doğalgaz yönünden zengin rezervler barındıran Kafkaslar bölgesi, hem Rusya hem ABD ile diğer Batılı emperyalistler açısından özel bir önem taşımaktadır. Bölgenin temel gücü olan Rusya'nın kuşatılma ve aşağılanmalara tahammül etme dönemini geride bırakmış olması, Batılı emperyalistleri güçlü bir rakiple karşı karşıya getirirken, bu yeni gelişmeyi gözetmek durumunda kalan ABD ile Batılı müttefikleri, bölgedeki işbirlikçi rejimlere dayanarak bölgeye dönük müdahalelerini meşrulaştırmaya çalışıyor.

ABD ve AB'de histeri sürüyor!

Rusya'nın Güney Osetya ile Abhazya'nın bağımsızlığını anında tanınması, dahası olası bir saldırının gündeme gelmesi durumunda her iki bölgeyi askeri güç kullanarak koruyacağını ilan etmesi, hem NATO hem AB üyeliği için sırada bekleyen Gürcistan'ın "toprak bütünlüğü"nü fiilen ortadan kaldırdı. Rusya'nın bu adımına tahammül edemeyen, ancak somut bir saldırı yapma olanağından da yoksun olan Batılı emperyalistler, şimdilik bir takım tehditlerle yetinmek zorunda kalıyorlar.

Diplomatik atağa geçen Washington'daki savaş kundakçıları, başkan yardımcısı ve neofaşist çetenin azgın şeflerinden Dick Cheney'i bölgeye gönderdi. Gürcistan, Azerbaycan ve Ukrayna'daki gerici rejimlerin şefleriyle buluşan Dick Cheney, bu ülkelerdeki kukla yönetimlere destek vaadinde bulundu.

Kafkaslar'daki hegemonya savaşında bölgedeki gerici rejimleri Rusya'ya karşı kullanan ABD, bu ziyaret ile "Rusya'dan korkmayın, arkanızdayız!" mesajı vermeye çalıştı. Gustav kasırgasına rağmen bölge gezisini ertelemeyen Dick Cheney, "Rusya'nın yaptığının karşılıksız kalmaması gerektiğini" savunan azgın saldırganların başını çekiyor. Cheney'in bölge ziyareti, aynı zamanda Moskova'ya dönük bir mesaj olarak da değerlendiriliyor.

Bu arada Brüksel'de olağanüstü toplanan Avrupa Birliği şefleri de, Rusya'yı, ilişkilerin bir yol ayrımına geldiği ve gelecekteki ilişkilerin, Gürcistan'daki Rus birliklerini tamamen çekmesine bağlı olduğu yolunda uyarıyı kararlaştırdı.

Rusya'nın Güney Osetya ile Abhazya'yı tanınmasını kınayan karar tasarısına rağmen AB şefleri Brüksel zirvesinde parçalı bir görünüm sergiledi.

Zirvede, Doğu Avrupalı ABD işbirlikçilerinin desteğini alan İngiltere, Moskova ile yeni bir ortaklık anlaşması konusunda yapılacak müzakerelerin durdurulması ve Avrupa Birliği'nin Rusya ile ilişkilerini temelden gözden geçirmesi çağrısında bulundu. Ancak Fransa ile Almanya bu önerileri desteklemediler.

Zirvede konuşan Fransa Başbakanı Francois Fillon, Avrupa'nın yeni bir Soğuk Savaş başlatmak istemediğini ve Rusya ile ilişkilerin geleceğine yaptırımlar değil, müzakereler yoluyla karar verilmesi

gerektiğini söyledi. Benzer bir görüşü savunan Almanya Başbakanı Angela Merkel de Avrupa Birliği'nin Rusya ile diyaloga son vermemesi gerektiğini vurguladı.

Moskova'nın AB zirvesiyle ilgili değerlendirmelerini yayınlayan Rus İnterfaks ajansı, Rusya Dışişleri Bakanlığı'ndan bir yetkilinin, "Eğer müzakereler gerçekten ertelendiye, yapılacak tek şey üzüntü dile getirmektir" dediğini duyurdu.

Rusya'nın AB Daimi Temsilcisi Vladimir Çizhov ise karardan hayal kırıklığı duyduğunu söyledi. Çizhov, "Biz bu müzakerelere ya da yeni anlaşmaya AB'den daha fazla muhtaç değiliz. Bu daha ziyade AB için kendi kendini cezalandırmadır, çünkü bu (karar) AB'nin bir ticari ortak olarak güvenilirliğini artırmıyor" yorumunu yaptığı belirtildi.

Doğalgaz konusunda Rusya'ya bağımlılık, AB'nin Rusya'ya karşı fiili bir yaptırıma gitme gücünü önemli ölçüde sınırlıyor. ABD'den bağımsız hareket etme noktasındaki zorlanmaya rağmen, AB'nin Rusya ile ilişkilerini riske atması beklenmiyor.

Rusya yeni dış politikasının ana hatlarını ilan etti!

Geri adım atmak bir yana tutumunu daha da netleştiren Rusya, hem diplomatik girişimlerini sürdürüyor hem "kırmızı çizgileri"ni netleştiriyor.

AB şefleri Brüksel'de toplanmışken, Dick Cheney Kafkaslar'da dolaşırken, Rusya Federasyonu Başbakanı Vladimir Putin de bir çalışma ziyareti için Özbekistan'ın başkenti Taşkent'teydi.

Taşkent Havaalanı'nda Cumhurbaşkanı İslam Kerimov tarafından karşılanan Putin, havalimanında Kerimov ile bir görüşme yaptı. Ardından Kerimov'la çalışma kahvaltısı yapan Putin'in, görüşmede, iki ülke arasındaki ilişkilerin durumu ve perspektifleriyle ilgili konuları ele aldığı bildirildi.

Putin'le Özbek yetkililer arasında yapılan görüşmelerin ardından iki ülke arasındaki işbirliğinin geliştirilmesini öngören ikili anlaşmaların imzalanacağı bildirildi.

Aynı günlerde Moskova'nın yeni dış politikasını ilan eden Rusya Devlet Başkanı Dimitri Medvedev, Batılı emperyalistlerin kınama, yaptırım, tehdit gibi karşı ataklarından pek etkilenmiş görünmüyordu.

Medvedev, Rus dış politikasının ana prensiplerini beş maddede topladı: 1- Uluslararası hukuka saygı, 2- ABD'nin tek kutuplu dünyadaki hâkimiyetine karşı çıkma, 3- Diğer ülkelerle dostluk ilişkilerini geliştirme, 4- Dışarıdaki Rus vatandaşlarını ve Rusya'nın ekonomik çıkarlarını koruma, 5- Dünyanın belirli bölgelerinde kendi ilgi alanlarını oluşturma...

Rusya, küresel çapta etkili bir güç olmaya karar verdiğini ortaya koyan bu prensiplere, ABD ile batılı

müttefiklerinin de uymasını istiyor.

ABD Karadeniz'i çatışmanın merkez üssüne çevirmek istiyor!

Kafkaslar'da hegemonya kurmak isteyen gerici güçler arasındaki çatışmasının vardığı boyut, Karadeniz'i sorunun merkezine yerleştirmiş bulunuyor. Savaş aygıtını bu iç denize de konuşlandırmak isteyen ABD emperyalizmi, bölgedeki kukla rejimlerin de katkılarıyla Boğazlar'dan geçişi düzenleyen 1936 tarihli Montrö Antlaşması'nı tartışmaya açmak istiyor.

ABD-NATO savaş gemilerinin Boğazlar'dan geçerek Karadeniz'e çıkması, bu yönde atılan ilk adım oldu. Ankara'daki Amerikancılar'ı rezil eden sonuçlarına rağmen savaş gemilerinin boğazlardan geçişi, Montrö Antlaşması'nın tartışmaya açılmasının ilk adımı kabul ediliyor.

ABD'nin savaş makinesini Karadeniz'e konuşlandırma çabasının sonuç vermesi, Ankara'daki işbirlikçilerin Kafkas halklarına karşı girişilecek olası gerici savaşların suç ortağı haline gelmesi anlamına gelecektir. Washington'la arayı iyi tutmaya çalışan işbirlikçi Türk sermaye iktidarı, Rusya ile karşı karşıya gelmek istemese de, Washington'dan gelen emirlere uymak zorunda kalabilir. Türkiye'nin Karadeniz merkezli bir çatışmada kritik bir rol oynayacağı göz önüne alındığında, sermaye devletinin yapacağı şey "at pazarlığı"nın sıkı tutmaktan ibaret kalabilir.

Bu arada Kafkaslar'da bir platform kurma girişimini sürdüren Türk sermaye devletinin bu konuda ilerleme sağlaması zor görünüyor. Rusya ile işbirliğini şart koşan böyle bir platforma Washington'ın onay vermesi beklenmediğine göre, Türk burjuvazisinin bu konuda başarılı olması mümkün değil.

Kafkas halklarını hedef alacak olası çatışmaların önlenmesi ve Karadeniz'in bu çatışmaların merkezi haline getirilmesinin engellenmesi uğruna mücadele, emperyalist güç odakları arasındaki çatışmada taraf olan gericilerin değil, ilerici-devrimci güçlerin işidir. Bu mücadelenin kayda değer sonuçlar yaratabilmesi ise, yüzü işçi sınıfı ve emekçilere dönük birleşik bir

Dünyadan...

Endonezya’da düşük ücret karşıtı protesto!

14 Ağustos günü Endonezya’nın başkenti Jakarta’da yaklaşık 10 bin metal işçisi düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı protesto eylemi gerçekleştirdi. Eylemci işçiler “Endonezyalı işçiler köle değildir!” şiarıyla yürüdüler.

Sendikaların yaptığı araştırmaya göre, işçilerin % 70’i düşük ücretle çalıştırılıyor. Benzeri eylemler metal işçileri sendikası FSPM tarafından Batam ve Surabaya’da da düzenlendi.

ABD’de yoksulluk büyüyor!

ABD’de resmi olarak yoksul statüsüne giren insanların sayısı 2006 yılında 36.5 milyon iken 2007 yılında 37.3 milyona yükseldi. Bu rakam toplumun % 12.5’ini oluşturuyor. Yoksulluktan en fazla siyahiler ve çocuklar nasibini alıyor. 18 yaşından küçük çocuklarda yoksulluk oranı %18 iken siyahilerde % 24.5’i bulmaktadır.

ABD’de terörist listesi bir milyonu aştı!

American Civil Liberties Union’un (ACLU) yaptığı açıklamaya göre, ABD hükümetinin oluşturduğu terör listesinde bir milyon kişinin ismi yer alıyor. Her geçen ay bu listeye yaklaşık 20 bin isim ekleniyor. Aynı zamanda kamuoyuna duyurmaksızın sınır kontrol merkezlerinde giriş-çıkış yapanların bilgilerinin kaydedildiği açıklandı.

Almanya’da düşük ücretlilerin reel gelirleri düştü!

Duisburg-Essen Üniversitesi’nin yaptığı araştırmaya göre, düşük ücretle çalışanların reel geliri son on yıl içerisinde (1995-2006) % 14 düştü. Fazla kazananların gelirinde ise bu süre zarfında % 3,5 oranında bir artış görüldü. Araştırmacılar bu eşitsiz dağılımın önlenmesi için asgari ücretin gerekli olduğunu dile getiriyorlar.

Fransa’da süt üreticileri eylemde!

Fransa’da süt üreticileri 25 Ağustos tarihinde Avrupa’nın en büyük peynir üreticisi (Emmentaler) önünde eylem gerçekleştirdiler. Sokaklara barikat kuran eylemciler araba lastiklerini ateşe verdiler, süt fiyatlarının yükseltilmesini talep ettiler.

Almanya’da kadınlar daha az ücret alıyor!

Almanya’da erkek çalışanların saat ücreti (brüt) ortalama 18.38 € tutarken, kadın çalışanların saat ücretinin 14.05 € olduğu açıklandı. Almanya genelinde farklı sektörlerde bu rakam değişse de, kadınların erkeklerden daha fazla gelir elde ettikleri bir sektör bulunmuyor. En büyük fark % 30’luk rakamla hizmet sektöründe yaşanıyor.

Filistinli üniversiteliler yurtdışına çıkamıyor!

İsrail, yüzlerce Filistinli üniversite öğrencisine yurtdışında okumaları için vize vermiyor. UNO’nun

yaptığı açıklamalara göre, Gazze’de toplam 7 bin kişinin çıkışı engelleniyor. 1500’ü aşkın hasta ise yurtdışına çıkabilmek için bürokratik işlemlerin yapılmasını bekliyor.

Fransa’da öğretmen ve öğrencilerin eylemleri...

Eğitim sendikaları, hükümetin 2008 bütçesinden 11 bin 200 iş birimi, 2009 bütçesinden ise 13 bin 500 iş biriminin kaldırılmasını protesto etmek için 11 Eylül’de ulusal eylem çağrısı yaptı. Çağrıyı yapan sendikalar eğitim personelinin en az yüzde 90’ını temsil ediyor. Eylemlerle birlikte yerel düzeyde grevlerin de yaşanması bekleniyor.

İsviçre’de “Herkes kalma hakkı!”

İsviçre’de “Herkes Kalma Hakkı İnisiyatifleri”, kağıtsızların konumunun yasallaşması talebi ve yabancılara haklarına yönelik saldırıları protesto etme amacıyla 3 Eylül’de başkent Bern’de dayanışma yürüyüşüne çağrı yaptı. İsviçre’de kaçak yaşamak ve çalışmak zorunda kalan kağıtsızların sayılarının 100 bin ile 300 bin arası olduğu tahmin ediliyor.

Strasburg’da GM’de bir günlük grev!

Strasburg’da Amerikan tekeli General Motor işletmesinde çalışan 1260 işçi bir günlüğüne iş bıraktı. İşçiler eylemleri ile işyerlerinin satılma planlarının bir parçası olarak yaşanan işten atmaları protesto ettiler. İşçiler, GM tekelinin işyerlerinin korunması garantisini vermemesi halinde önümüzdeki hafta da eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular.

Polonya’da 30 bin işçi yürüdü!

Polonya’nın başkenti Varşova’da 30 bin işçi, daha fazla ücret için yürüdü. Yürüyüşe Dayanışma Sendikası çağrı yaptı. İşçiler ücretlerin artan hayat koşullarına göre ayarlanmasını talep ediyorlar.

İran’da fabrika işgali!

İran’da ARPCO firmasında çalışan 500 metal işçisi 30 Ağustos günü işyerini işgal etti. İşçiler polisin azgınca saldırılarına maruz kaldı. Bu grev metal işçilerinin 6 aydır alamadıkları ücretlerinin ödenmesi için işçilerin bu yaz içinde yaptıkları ikinci grevdi.

Guyana’da şeker pancarı işçilerinin grevi bitti!

Guyana’da 15 bin şeker pancarı işçisinin grevi sona erdi. Şeker pancarı kesme bölümünde çalışan işçiler, hükümetin kendilerine yüzde 14.25 oranında zam vereceğini açıklaması üzerine grevlerini bitirdiler.

Meksika’da maden işçileri iş bıraktı!

Gümüş ve altın üretiminin yapıldığı Guanajuato, Zacateas ve Durango eyaletlerinde maden işçileri, ülkenin sağcı devlet başkanı Felipe Calderon’un yıllık raporu açıklamasının ardından sağlık, üniversite ve petrol işçilerinin bu politikalara karşı düzenlediği yürüyüşe destek olmak için birer saat iş bıraktılar.

3. Uluslararası Maden İşçileri Semineri gerçekleşti!

Ev sahipliğini ve organizasyonunu MLPD’nin yaptığı 3. Uluslararası Maden İşçileri Semineri, 29-31 Ağustos 2008 tarihleri arasında, Almanya’nın Gelsenkirchen kentinde başarılı bir şekilde gerçekleşti.

Delege konuklar 29 Ağustos günü saat 19.00’da bir araya geldiler. Kısa bir tanışma ve sohbetin ardından hep birlikte Gelsenkirchen’de bulunan maden ocaklarına gidildi.

26 ülkeden maden işçilerini katıldığı seminer programına 30 Ağustos günü saat 09.00’da başlandı. Çeşitli ülkelerdeki maden ocaklarıyla ilgili hazırlanan dosyalar katılımcılara sunuldu.

Program, ülkelerden katılan delegelerin konuşmalarıyla devam etti. 4. sırada konuşan Türkiye delegesi maden ocaklarıyla ilgili anlamlı ve özgün değerlendirmelerde bulundu. Zonguldak Maden İş Sendikası’na üye olan delege, tüyer ürpertici çalışma koşullarını anlattı.

Kazakistan temsilcisi, Kazakistan’daki maden işçilerinin durumunu anlattı ve sınıf mücadelesi içinde maden işçilerinin rolüne değindi. Sendikalar içinde kadınların rolünü anlatan Ukrayna delegesi, konuşmasını maden cinayetlerini örnekleyerek sürdürdü. Çek Cumhuriyeti’nden konuşmacı da madenlerdeki durum hakkında bilgilendirmede bulundu ve devletin tutuklama terörünü eleştirdi. Vietnam temsilcisi madenlerdeki çalışma şartlarının zorluğuna işaret etti ve gerçekleştirilen militan eylemleri örnekledi.

Bolivya temsilcisinin konuşması büyük bir ilgiyle izlendi. Gelir getiren maden işletmelerinin özelleştirilmesini, tekellere peşkeş çekilmesini anlattı, bu yüzden Bolivya’da sokak eylemlerinin bitmediğini söyledi.

Venezuela temsilcisi, Hugo Chavez’in yavaş yavaş işletmeleri devletleştirmesine ve yaşanan gelişmelere değindiğinde, salonda heyecan doruk noktasına çıktı. Ardından diğer Latin Amerika ülkeleri de sorunları anlattılar, mücadele deneyimlerini paylaştılar.

Gün boyunca yürütülen tartışmalarda eylem biçimleri aktarıldı, deneyimler paylaşıldı. Ayrıca özenle hazırlanmış dia eşliğinde madencilerin yaşamını anlatan gösterim yapıldı.

31 Ağustos günü programı saat 09.00’da madenci marşıyla başladı ve delege konuşmalarıyla devam etti. Hindistan temsilcisi maden işletmelerinde sağlık ve sosyal güvenlik sorununa değindi. Türkiye’den katılan Zonguldak maden işçileri delegesi ise ortak sınıf mücadelesinin önemine dikkat çekti.

Konuşmaların ardından iki günlük tartışmaların değerlendirilmesine geçildi. Anlatım ve tartışmalardan çıkan sonuçlar belli başlıklar altında toplandı. Sonuç bildirgesi hazırlandı. Polonya, Romanya ve Çek Cumhuriyetleri’nden seminere gelemeyip tutuklanan delegelere dayanışma metni gönderildi.

Hep bir ağızdan marşlar söylendi, enternasyonal dayanışma sloganları atıldı.

İki günlük seminer düzenli olarak 600-700 kişi tarafından izlendi, gidip gelenlerle birlikte bu sayı bini buldu. BİR-KAR, 3. Uluslararası Maden İşçileri Semineri’nde iki delegeyle temsil edildi.

BİR-KAR

McCain ile Obama'nın başkan adaylığı kesinleşti...

Seçim sirkinin ikinci perdesi açılıyor!

ABD'de 4 Kasım'da yapılacak başkanlık seçimleri öncesinde sergilenen sirkin birinci perdesi kapandı. İkinci perdenin önümüzdeki günlerde açılması bekleniyor.

Yılın başında başlayan aday adaylarının belirlenmesi süreci, nihayet aylar sonra netleşebildi. Bush'un Cumhuriyetçi Partisi'nden, ABD emperyalizminin Vietnam halklarına karşı işlediği ağır suçların önde gelen faillerinden biri olan John McCain, Demokrat Parti'den ise siyahî senatör Barack Obama başkan adayı oldular.

Adaylığı netleşen McCain ile Obama, yardımcılarını seçerek başkanlık seçimi yarışını başlatmak için mevzilendiler. Podyumlara çıkarılarak tanıtılan yardımcılar, ABD rejiminin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek marifetlerinin yanı sıra, bazı eyaletlerde partilerine oy toplayabileceği varsayılan kişiler arasından seçildiği bildiriliyor.

Saldırganlık ve savaş seferi başlatan neofaşist çetenin, ilk günden beri etkin destekçilerinden olan Vietnam kasabı McCain, aynı zihniyeti taşıyan Alaska Valisi Sarah Palin'i başkan yardımcısı adayı olarak seçtiğini açıkladı.

Yardımcı adayı ile podyumlara çıkan McCain, savaş kundakçılarının izinden gideceğini ilan edip, rakibi Obama'yı hedef alan konuşmalarla sirkin ikinci perdesini aralamış oldu.

Cumhuriyetçi Parti'nin başkan yardımcısı adaylığı için adı geçen isimler içerisinde en az tanınan kişi olan Sarah Palin'in seçilmesi, bazı çevreler tarafından sürpriz bir gelişme olarak değerlendirildi. Alaska Valisi'nin yardımcı adaylığa seçilmesinde; savaş destekçisi, koyu bir dindar, kürtaj karşıtı, ABD'de herkesin silah taşımaması savunan, çevreyi kirleten petrol şirketlerine tam destek sunan biri olmasının etkili olduğu bildiriliyor.

Göründüğü kadarıyla, emperyalist savaşı Ortadoğu'dan Kafkaslar'a taşıyan neofaşist çete için Sarah Palin biçilmiş kaftandır. Nitekim onu tanıtan McCain, 5 çocuklu bir anne olmasına rağmen onun "savaşçı ruhu"na vurgu yapmayı ihmal etmedi.

Demokrat Parti başkan adaylığını bir gösteri ile ilan eden Obama ise, açıklamasını, ABD'de siyah haklarının savunucusu Martin Luther King'in 250 bin kişiye, "Bir rüya var" diye seslenişinin 45'inci yıl dönümüne denk getirdi.

Podyum gösterisinde konuşan Obama, McCain'in sadece ABD Başkanı George Bush ile başkan yardımcısı Dick Cheney politikalarının devamı niteliği taşıyacağını ve 4 Kasım'daki ABD başkanlık seçiminde bu gidişata bir son verilmesi gerektiğini söyledi.

Irak savaşını "sorumlu bir şekilde" bitirme sözü veren Obama, El Kaide ve Afganistan'da Taliban'a karşı savaşı da sona erdireceğini kaydetti. İran ile diplomasi yoluna gidilmesi çağrısını yineleyen Obama (oysa kısa süre önce yaptığı İsrail'i savunma konuşmalarında İran'a tehdit savurmuştu), ancak "gerekli" olduğu zaman orduyu savaşa süreceğini eklemeyi de ihmal etmedi.

Ekonominin düze çıkması, güvenlik ve gezegenin geleceği için, ABD başkanı olarak, on yıl içinde ülkenin Ortadoğu petrolüne bağımlılığını sona erdireceğini iddia eden Obama, bunu nasıl başaracağına dair ipucu vermedi.

Barack Obama, başkan yardımcısı adayı olarak ise,

dış politikada deneyimli olduğu söylenen senatör Joe Biden'i seçti.

Daha önce bazı çevreler, Obama'nın, başkan yardımcısı adayı olarak yanına güçlü imajı olan bir beyaz seçmesinin seçimi kazanmasına yardımcı olacağını savunuyordu. Biden'in bu imaja uyduğu ve dış politikadaki deneyimiyle, Obama'ya getirilen eleştirilere de bir cevap olduğu söyleniyor. Zira ABD'nin güney eyaletlerinde özellikle beyaz erkeklerin, siyah olduğu için Obama'ya oy vermede isteksiz olabileceği hesaba katıldığı için, Biden'in isabetli bir seçim olduğu kabul ediliyor.

Bu yılki başkanlık seçimi için aday olan Joe Biden, Demokrat Parti'de yapılan ilk ön seçimlerin ardından elenmişti. Buna karşın, 30 yıldır senatörlük yapan Biden, ABD dış politikasında, yani emperyalist saldırganlık ve savaş planlarının oluşturulmasında etkili olan isimlerden biri kabul ediliyor.

ABD'de başkan yardımcılarının etkisi göz önüne alındığında, seçilme ihtimali yüksek görünen Barack Obama'dan çok, yönetimde Joe Biden'in etkili olacağını söylemek mümkün. Obama'nın vaatleri ise seçim propagandası olmaktan öte bir anlam taşımıyor.

Görünürde "çift partili", uygulamada ise "tek partili" olan ABD rejiminde, politikalar büyük tekellerin ihtiyaçları gözetilerek yapılmaktadır. Aynı programı uygulamak için yarışan her iki partinin milyar dolara yaklaşan seçim masraflarını da, iki partini arkasındaki büyük tekeller karşılıyor. Şirket yöneticiliğinden devlet yöneticiliğine, devlet yöneticiliğinden şirket yöneticiliğine geçişlerin sıradan bir vaka olması, ABD rejiminin büyük tekellerle organik bir bütün oluşturmasını uç noktalara vardırılmıştır.

Böyle bir sistemde Obama'nın seçilmesi, "ABD'de ilk siyahî başkan" olması gibi sembolik bir anlam taşıyabilir. Ancak emperyalist ABD rejiminin politikasında kayda değer bir değişikliğe yol açması beklenmiyor.

Tüm bunlara rağmen, ırkçılığa karşı mücadelenin liderliğini yapan Martin Luther King'in rüyasının gerçekleştiğini iddia etmek, kaba bir riyakârlık gösterisidir. Nasıl ki, Türkiye'de etnik kökeni Kürt olanların devlet yönetiminde kritik mevkilerde yer alması, ırkçı-inkarcı resmi politikanın değişmesi anlamına gelmiyorsa, siyahî bir adayın ABD başkanlığına seçilmesi de, "beyaz adam"dan sayılmayanların ırkçı politikalara maruz kalmasını

ortadan kaldırmayacaktır. Irkçı politikaları katılaştıran Bush yönetiminin etkili isimleri arasında siyahîler de vardır ve Condoleezza Rice, Colin Powell gibi önemli isimler, ırkçılığı yaygınlaştıran yasa ve uygulamaların etkili destekçisi olmuşlardır.

Afganistan, Irak, Filistin ve son olarak Güney Osetya ile Gürcistan halklarının toplu kıyımlara maruz kalmasından sorumlu olan Washington'daki neofaşist çete, şefi Bush'la birlikte halklar nezdinde iyice teşhir olmuştur. Bu durum, ezilen halkların ABD emperyalizmine duydukları nefreti, son yıllarda doruğa çıkarmıştır.

ABD savaş makinesinin bataklığa saplanmasına da zemin hazırlayan Bush yönetiminin değiştirilmesi, emperyalist rejimin bekası açısından zorunlu hale gelmiş görünüyor. Barack Obama, bu döneme uygun bir başkan adayı kabul ediliyor. Yerlerde sürünen Amerikan imajını düzeltmek için siyahî bir başkanın isabetli bir tercih olacağı kanısı da yaygındır.

Obama'nın başkanlığa seçilmesi, bazı çevrelerde geçici bir dönem için boş hayaller yaratabilir. Ancak emperyalist Amerikan rejiminin dünya jandarmalığını sürdürme ısrarının halklara yıkım, kan ve gözyaşından başka bir şey sunması mümkün değildir. ABD işçi sınıfı ile ezilen halklar bu vahşi imparatorluğu yıkana kadar bu belalardan kurtulmak pek olası görünmüyor.

Hamburg'ta 1 Eylül yürüyüşü...

1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle 2 Eylül günü Hamburger Form tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe IG Metal Sendikası, Ver.di Sendikası, Öğretmenler Sendikası, MLPD, Die Linke, DKP, anti-faşistler, otonomcu gruplarla beraber Türkiyeli kurumlardan ATİK, AGİF, BİR-KAR, ADHK, YEK-KOM ve DİDF katıldılar.

Yürüyüşün en önünde "Hamburger Formu / Irkçılığa ve sosyal hak soygununa, savaşa ve işgale karşı ortak olarak, uluslararası çapta insanlar olarak haklarımız için mücadele ediyoruz!" pankartı yer aldı. Yürüyüş sırasında sık sık "Afganistan işgaline son!", "Irak işgaline son!", "Emperyalistler derhal Afganistan'dan ve Irak'tan defolun!", "Kafkaslar'daki savaşa hayır!", "Yaşasın 1 Eylül Dünya Barış Günü!" sloganları atıldı. Yol boyunca devrimci şarkılar ve marşlar söylendi.

Yaklaşık 2 km'lik bir yürüyüşün ardından Hamburger Form adına günün anlamını ele alan bir konuşma yapıldı. Konuşmada Rusya ile Gürcistan savaşına değinilerek çözümün askeri müdahalelerde olmadığı, ancak diyalog yoluyla sorunların çözülebileceği söylendi. Diğer demokratik kurumlar adına yapılan konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş DGB binasının önünde sona erdi. Yürüyüş yaklaşık 500 kişi katıldı.

BİR-KAR/Hamburg

Çok kutupluluğa doğru...

M. Can Yüce

Berlin'i ayıran duvarın yıkılışı ve Sovyetler Birliği'nin dağılışı ve göçmesiyle birlikte liberalizmin kesin zaferi ilan edildi. Bunun "tarihin sonu" olduğu kehanetinde bulunanlar (Fukuyama) oldu. Ayrıca emperyalizmin sona erdiğini, 21. yüzyılın bir "imparatorluk yüzyılı" olduğunu belirtenler oldu. Küreselleşmenin, bir bakıma "yeni bir dünya düzeni" demek olduğunu ve bunun da savaşlar yerine barışı getireceğini belirtenler oldu...

Ama bütün bu iddiaların, tımturaklı lafların ve değerlendirmelerin ideolojik hegemonyanın etkili birer unsuru olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. 2. Emperyalist Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan iki kutupluluğa ve güç dengelerine dayalı dünya düzeni, Sovyetler'in yıkılışıyla birlikte yıkılmış, yerini tek kutuplu bir geçiş sürecine bırakmıştı. Askeri, politik ve biraz da ekonomik gücüne dayanarak ABD, bu geçiş sürecini kalıcılaştırmak, kendisinin tek ve rakipsiz olduğu bir dünya sistemi, kendi ifadeleriyle "Yeni Dünya Düzeni" kurmak ve 21. yüzyılı bir ABD yüzyılı haline getirmek için bütün gücünü ve olanaklarını, potansiyellerini harekete geçirdi...

NATO'yu bu amaca göre yeniden tanımladı ve yapısını yeniden düzenledi. Eski "Doğu Bloku" ülkelerini hızla kendi ekonomik, siyasal ve askeri hegemonyasına aldı. Yugoslavya'nın parçalanması, Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya ve AB üyeliğine alınmaları bu amaca oturmaktadır. NATO ve AB'nin "Doğu'ya doğru" genişlemesi, Yugoslavya'nın parçalanması, en son Kosova'nın bağımsızlık kararının tanınması, aynı zamanda Rusya'yı Batı'dan çevreleme, etki alanlarını daraltma ve uzun vadede rakip olabilme potansiyellerini ortadan kaldırma stratejisinin bir gereğidir. Yine Ukrayna ve Gürcistan'da "renkli devrimlerle" kendi çizgilerine yakın hükümetlerin iş başına getirilmesi, anılan stratejinin çok etkili parçaları olmaktadır; bu, Batı'dan başlayan "çevreleme hareketini" güneyde sürdürme ve giderek çemberi tamamlama hareketidir.

ABD'nin Doğu Avrupa, Balkanlar ve Kafkaslar'da çok hızlı ve etkili bir tarzda yürüttüğü hegemonya mücadelesinin hedefinde Rusya'yı sınırlandırma, bölge ve dünya gücü olma olanak ve alanlarını sonuna kadar daraltma hedefi var. Bu hedefin genel olarak tek kutuplu dünya düzenini kalıcılaştırma, "Pax Amerikana" stratejisini rakipsiz hale getirme çizgisinin çok etkili bir parçası olduğu çok açıktır!

Öte yandan 11 Eylül'den sonra başlayan Afganistan işgali ve 2003'ten bu yana süren Irak işgali, hem dünya zenginlik kaynaklarını, bunların geçiş yollarını denetleme, Avrasya ve Ortadoğu alanlarına tek başına egemen olma, böylece kendi liderliğini rakipsiz bir biçimde her kesime kabul ettirme stratejisinin pratik uygulamalarıdır. Bunların bir yanı sıra Rusya'yı ve diğer olası rakipleri sınırlandırma ve daraltma hedefine sahip olduğunu da vurgulamak gerekiyor.

Kısacası son yirmi yıla yaklaşan hegemonya kavgasının, savaşların ve diğer etkili çabaların ABD açısından tek bir hedefi var: Dünyayı tek başına ve rakipsiz yönetmek! Tek kutuplu dünyayı kurumlaştırmak ve bunu her devlete ve çevreye kabul ettirmek!

Peki, bunda tam anlamıyla başarılı oldu mu?

ABD'nin bu dünya stratejisinde her açıdan başarılı olduğu söylenemez. Başarısızlığın çok sayıda nedeni, iç ve dış etkeni var. Bir kez Sovyet sisteminin çöküşünden sonra emperyalist-kapitalist sistemin

kendi içindeki çelişki ve çatışmaların gelişmesi ve bunun derinleşmesi kapitalist-emperyalist sistemin kendi doğasından kaynaklanıyordu. Gelişmelerin yönü "ultra emperyalizme" doğru değil, Lenin'in ana çizgilerini ortaya koyduğu emperyalizm teorisine doğruydur. Bunun anlamı, uzlaşma ve barışa dayalı bir uluslararası düzen değil, çıkar ve hegemonya mücadelesinin boyutlanacağı çok kutuplu bir dünya düzeninin kapitalist emperyalist sistemin özüne uygun olduğudur!

Nitekim bunun ilk önemli işaretlerini Irak savaşı öncesinde belirginleşen çelişkilerde gözlemledik. ABD, tam anlamıyla tek ve kibirli egemen olarak hareket etmeyi yeğlerken, önemli AB ülkeleri, Rusya ve Çin buna çok etkin ve önleyici tarzda olmasa da kafa tuttular ve böylece gelecekteki dünya düzeninin nasıl olması gerektiğini ve olacağını anlatmaya çalıştılar.

Konumu ve stratejisi "dünya jandarmalığı" biçiminde tanımlanan NATO, aslında ABD'nin AB ve diğer üye ülkeler üzerinde denetimini sürdürme aleti işlevini gördü, görüyor. AB ülkeleri ise NATO'yu dünya hegemonya mücadelesinden kopmama ve güçleri oranında pay alma isteklerinin bir platformu olarak kullanıyor. Özellikle Afganistan'daki durumu ve işlevi bunu doğrulamaktadır.

Afganistan ve Irak işgalinin istedikleri gibi sonuca gitmemesi, tersine ağır politik ve psikolojik faturası, içte yaşanan ekonomik durgunluk ve kriz ABD'nin tek kutuplu dünya düzeni hayaline ağır darbeler niteliğinde oldu. Salt bu etkenler ve gelişmeler bile anılan hayalin ne düzeyde hayal olduğunu göstermeye yetti.

Ama bunların dışında da önemli gelişmeler oluyordu: Putin yönetiminde Rusya, ekonomik ve politik olarak kendisini toparladı, sahip olduğu petrol ve doğal gaz yataklarıyla, askeri gücüyle dünya hegemonya mücadelesinde var olduğunu önce söz düzeyinde, sonra eylem düzeyinde göstermeye başladı... Ağustos'un başında Rusya'nın, Gürcistan'ın Güney Osetya'ya yaptığı saldırıyı fırsat bilerek askeri güçle Gürcistan'a verdiği karşılık, yeni bir dönemin kapılarını da açtı. Gürcistan Cumhurbaşkanı ABD'nin desteğine güvenerek Güney Osetya'ya saldırmış ve Rusya'nın bu düzeyde karşılık vereceğini hesaplayamamıştı. Belki de bu bir denemeydi ve Rusya'yı tümünden hareketsiz bırakma çabalarının bir denemesiydi. Ama Rusya'nın yanıtı çok net ve sert oldu.

Bu yanıt, aslında ABD'nin Rusya'yı çevreleme demek olan Avrasya stratejisine verilen bir yanıtı. Ukrayna ve Gürcistan, ABD ve AB açısından olduğu gibi, Rusya açısından da stratejik öneme sahip iki ülke... Petrol ve doğal gaz yollarının denetimi, coğrafi olarak Avrasya'nın denetimi bakımından çok önemli iki ülke... Gürcistan ve Ukrayna denetiminin tümünden yitirilmesi Rusya açısından, petrol ve doğal gaz yolları üzerindeki denetim ve etkisinin yitirilmesi anlamına gelir. Stratejik olarak bu, dünya hegemonya mücadelesinden kopma ve bir dünya devleti olma hedefinden uzaklaşma anlamına gelirdi. Bu nedenle bu stratejik kaybı, stratejik ufuk yitimini göze almadı, ABD ile çatışmayı göze aldı. Bunu da açıkça dile getirmekten geri durmadı. Bu nedensiz değildi. Çünkü Rusya'nın Gürcistan savaşı, kendisinin tek kutuplu dünya hayaline, Avrasya stratejisine, tek egemen kibirliliğine vurulan ölümcül bir darbe niteliğindeydi...

ABD de Rusya'nın Gürcistan'a askeri müdahalesini çok önemli gördü ve savaş gemilerini Karadeniz'e yolladı, Polonya ile "füze kalkanı" anlaşmasını imzaladı...

AB ülkeleri de Rusya'ya tepki göstermekle birlikte bu, "ambargo", yaptırım gibi daha sert bir politika düzeyinde gerçekleşmedi... Önümüzdeki süreçte AB ülkelerinin tümünün birleşik bir tutumla ABD'nin arkasında saf tutması hayli kuşkuludur, hatta olanaksızdır. Ancak AB ülkelerinin tümünün birleşik bir tutumla "bağımsız" bir çizgide yürümeleri de olanaksızdır. AB'nin bu "bohçalı yama" durumu önümüzdeki dönemde de varlığını sürdürme eğilimindedir.

Önümüzdeki dönemde ABD ile Rusya arasında uzun süreli bir uzlaşmanın gerçekleşmesi çok güç görünmektedir. Geçici uzlaşmalar her zaman olanaklı olabilir, ama çatışma ve hegemonya kavgası dünya gelişmelerinin önemli bir etkeni ve eğilimi olacaktır, hem de yeni boyutlar kazanarak... Bölgesel ve uluslararası güç ilişkileri ve dengeleri, bu iki blok ekseninde saflaşma doğrultusunda şekillenme eğilimindedir. Açılan yeni dönemin en önemli özelliklerinden biri de bu olacaktır.

Bir de bu hegemonya mücadelesinde "ileri karakol" rolü üstlenen hükümetler, işbirlikçi güçler için şunlar söylenebilir: Belli ki Polonya yönetici sınıfları tarihlerinden gerekli dersleri almamışlardır. Ülkelerini yabancı bir askeri gücün nükleer cephaneliği haline getirmeleri, ülkelerine ve halklarına "güvenlik" ve esenlik getirmesi mümkün mü? Aynı durum Gürcistan Cumhurbaşkanı Mihail Saakaşvili için de geçerlidir: ABD'nin uçbeyliği rolünü oynamak, bırakalım ülkesine güvenlik getirmesi, bireysel olarak kendi güvenliğini bile sağlaması çok güçtür. TC hükümeti Boğazlar'ı ABD savaş gemilerine açmakla bu kavga içindeki yerini belirlemiştir. Bu kavgada bu "ileri karakollara" bindirilecek fatura, "atların tepişmesinde eşeklere düşen" faturadan başkası olmayacaktır! Bilinir, "atlar tepişir, eşekler ayakaltında ezilir!"

Dünyamız yeni bir döneme girmiştir. Kuşkusuz devrimcilerin bu dönemi bütün boyutlarıyla izlemelerinde, anlamalarında ve ortaya çıkarabileceği fırsatlardan yararlanmak için gerekli hazırlıkları yapmalarında kaçınılmaz bir zorunluluk var... Belirtmeye gerek yok ki, devrimciler, bu hegemonya kavgasının tarafı olmazlar, tersine hegemonya kavgasını ve bunun nedenlerini, sonuçlarını teşhir eder, bu kavganın ortaya çıkardığı fırsatlardan yararlanmasını bilirler. Bu fırsatları doğru değerlendirmek ise doğru bir kavrayış, doğru bir politika ve örgütlenme düzeyinden geçer...

2 Eylül 2008

Sol liberalizm: İllüzyon tüccarları ve kolera günleri / 1

Volkan Yaraşır

Türkiye Cumhuriyeti (TC) küresel sermayenin ihtiyaçlarına uygun bir yeniden yapılanma süreci yaşıyor. Soğuk Savaş döneminin devlet yapısı, son 20 yılda her ne kadar belirli revizyonlardan geçse de yeni döneme uygun refleksler gösterecek içeriğe bürünemedi. Yeni süreç özellikle devletin çelik çekirdeğini koruyup, yeniden biçimlendirirken, Soğuk Savaş'ın ürünü olan ve bugün ıskartaya çıkmış ama varlığını bir düzeyde sürdürmeye devam eden safralarını atıyor. Bu safra atımını, çelik çekirdeğin ya da kontrgerillanın tasfiyesi olarak görmek muazzam bir yanılgıdır. Yapılan bir taraftan Ergenekon artıklarının tasfiyesiyken, diğer taraftan çelik çekirdeğin yeniden biçimlenmesini sağlamak ve üstünü tartışılmaz biçimde örtmektir. Yani “meşruluk” düzeyinde onu yeniden kurmaktır. Hem de “demokratikleşme” adı ve adımları altında.

Küresel sermayenin yönelimleri ve yeni uluslararası iş bölümünün gerekleri TC'nin tutuk, intikalar içeren politikalarını zorluyor ya da direnç noktalarını aşındırıyor, hatta kırılmalara yol açıyor. Her şeyden önce bugüne kadarki devlet yapısı, aklı ve refleksleri süreci bloke edecek özellikler taşıdığından süreç, devletin hızlı ve sarsıcı bir tarzda yeniden yapılanmasını zorunlu kılıyor. Bu adımlar yeni jeo-politiğe uygun bir biçim alış olarak da değerlendirilebilir.

Sorun çokça zikredilen “askeri vesayet” rejiminden çıkma değil, TC'nin “yeni dönemde” emperyalizmin küresel tahakkümüne göre şekil alışı, bir nevi küresel tahakkümün bölgesel vurucu gücüne dönüşmesidir. Bu dönüşüm hem askeri, hem ekonomik, hem de diplomatik içeriktedir.

Özellikle 2001-2002 Kemal Derviş dönemi, AB'yle girilen ilişki düzeyi ve bunun etkileri, hızlı ve sarsıcı kapitalist entegrasyon ABD ve AB'nin Ortadoğu coğrafyasındaki hamleleri her düzeyde “uyumlu” ve tam angaje bir devlet yapısını koşulladı. TC deyim yerindeyse, sermayenin küresel ve yerel düzeydeki projelerine ve hamlelerine “uygun” hale getirilmeliydi. Bu durum halihazırda başka bir konseptin ya da Soğuk Savaş döneminin ağırlıkta özelliklerini taşıyan TC'nin revizyonuydu. Doğal olarak bu süreç TC'yi meydana getiren bütün aparatların ve yapıların sarsılmasını, çözülmesini ve şiddetli iç gerilimler yaşamasını beraberinde getirdi. “Revizyon” küresel ihtiyacın ürünüydü ve sermayenin yeni, derin ve daha fazla nüfuz etmesine yarayacak bir adımdı.

Metropollerde 1990'lı yıllarda emperyal konseptin değişmesine bağlı olarak Soğuk Savaş refleksleri ve oluşumları terk edildi. Bazı aparatlar yeniden yapılandırıldı. Devlet bir taraftan neo-liberal karşı devrim programını uygulayacak donanımına girdi ve refah toplumuna göre biçimlenişini/ konumlanışını, bir sosyal ve ekonomik aktör olma özelliğini hızla terk ederek, salt “gece bekçisine” dönüşmeye başladı. Gece bekçiliğinin güncel biçimleniş son derece rafine makro tahakküm uygulama şeklinde oldu. Devlet emperyal atakların kurucu ve vurucu gücü gibi hareket etmeye başladı.

Çokuluslu tekellerin risklerini en aşıya indirgeyen ve pazarların stabilizasyonunu sağlayan askeri, politik ve diplomatik aparata dönüştü. Bir anlamda sistemin “aklı/ güvenliği” gibi hareket etmeye başladı.

Sömürge ülkelerde ise 1990'dan sonra uluslararası işbölümüne uygun pozisyon alımlar gündeme geldi. Doğu Avrupa ülkelerindeki devletin şekilleniş seyri dikkat çekiciydi. Doğu Avrupa ve özellikle Sovyetler Birliği'nde büyük çöküşten sonra hızla kriminal ve mafyatik devlet yapılanması öne çıktı. Geçmişin nomenklaturası (parti bürokratları, ordu ve gizli servisin üst düzey elemanlarından oluşan egemen yapı) yeni dönemde kapitalist restorasyonun “mimarları” oldu. Devlet Doğu Avrupa'da emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonun katalizörü işlevi gördü. Kriminal devlet kısa bir müddet sonra entegrasyonun son derece önemli volan kayışı oldu ve kapitalist rasyonellere daha uygun yeni biçimlenişe girdi.

TC ise Kürt sorununun geldiği boyut ve radikal neo-liberal politikaların gerekleri doğrultusunda Soğuk Savaş'a göre biçimlenmiş yapısını terk etmedi. Soğuk Savaş bitmesine rağmen yukarıdaki iki neden, daha katı ve yaygın Soğuk Savaş reflekslerini tetikledi. Türkiye kapitalizminin karakteri ve egemen bloğun tarihsel evrimi bu refleksleri besledi. Soğuk Savaş oluşumları, “sıcak savaşın” için güç ve etkinlik kazandı. Hatta bu süreç sistemin rasyonellerini zorlayacak boyuta ulaştı.

TC'nin iki büyük emperyalist gücün ekonomik ve nüfuz alanlarının kesiştiği coğrafyada yer alması, özellikle yeni jeo-politiğin odak alanı olan Ortadoğu'nun yeniden dizaynı ve Türkiye kapitalizminin emperyalist-kapitalist sistemle entegrasyon düzeyi mevcut devlet yapılanmasında zorlamaları ve kırılmaları beraberinde getirdi.

Küresel sermayenin rasyonelleri, ABD ve AB dayatmaları ve emperyalist yönelimleri, NATO'nun yeni paradigması TC'nin 85 yıllık geleneksel özelliklerine ve Soğuk Savaş konseptine göre biçimlenmiş yapısında değişimleri zorunlu kıldı.

Yeni devlet düzeni

12 Eylül darbesi ve Özal dönemi sermayenin sınırsız tahakküm kurmasına ve toplumsal ve politik

egemenliğini pekiştirmesine yol açtı. Kapitalist entegrasyonun derinleşmesine bağlı olarak, devlet yeni işlevler yüklendi. Devlet, karşı devrim programının konsantre uygulayıcısı olarak merkezi rol oynadı. Bu TC'nin yakın tarihteki en önemli “dönüşümlerinden” biriydi. Sermayenin yeniden yapılanma süreci yeni devlet düzenini zorunlu kıldı. Devlet bir zor aygıtı olması yanında, siyasi ve toplumsal yaşamı düzenleyici ve sermayenin hegemonyasını yaygınlaştırıcı ve burjuva ideolojisinin kök salmasını sağlayıcı işlevler gördü. Önce işçi sınıfı muhalefetine ve devrimci güçleri şiddetle bastıran ve burjuva egemenliğini güvence altına alan devlet, 1984'ten sonra sürekli savaş haliyle “savaş” devletine dönüştü. Sistematiğe karşı devrim programının konsantre gücü oldu. Açık zor, ekonomik zorun (radikal neo-liberal politikaların) önünü açtı. Zor diyalektiği ideolojik zor aygıtlarının devreye sokulması ve yetkinleştirilmesiyle pekiştirildi. Hatta meşruiyetini zor diyalektiği içinde ve sürekli savaş haliyle sağladı.

TC'nin bu dönüşümü/ yeni düzeni, Soğuk Savaş döneminin özellikleriyle bir arada biçimlendi. Hatta Soğuk Savaş aparatları sürekli savaş içinde kök saldı, meşruiyet kazandı ve etki alanını genişletti. Toplumun farklı gözeneklerine yayılma ve kitleleri mobilize edecek zeminler buldu.

2000'li yıllarda durum değişmeye başladı. 1990'dan beri bir türlü yapılamayan devletin reorganizasyonu, uluslararası gelişmeler ve ülke içi bir dizi faktörden dolayı acileşti. Özellikle devlet içinde kök salmış Soğuk Savaş aklı ve aparatlarının etkisizleştirilmesi yönünde adımların atılması zorunluluk oldu. Çünkü yeni emperyal konsept, Soğuk Savaş'ın net ve belirgin düşmanına göre şekillenmiş, reaksiyonel niteliği olan bir devlet yapısı yerine daha kompleks ve aksiyonel bir devlet yapısını gerekli kılıyordu.

Uluslararası düzeyde 1989-1991 arasındaki büyük çöküş, arkasından küreselleşme adıyla dünyanın yeniden paylaşılması ve emperyalist agresyon politikaları ve son olarak 11 Eylül konsepti; ulusal

düzeyde ise 2001-2002 Kemal Derviş dönemi ve AKP iktidarı sermayenin küresel ve yerel düzeydeki rasyonelleri ve hareketleri sermayeyle tam ve derinden uyumlu bir devlet yapısını zorunlu kıldı. Var olan devlet düzeni sermaye açısından yetersiz, işlevsiz, hatta engelleyici içerikteydi.

İktidar savaşları: Bir dargın bir barışık

Egemen blok içindeki çatışkı, özellikle AKP’nin iktidara gelmesiyle arttı. Gerilimin şiddeti kısa bir süre içinde sistemin rasyonellerini zorlayacak düzeye ulaştı.

Bugün Ergenekon operasyonu diye lanse dilen “Sarıkoz”, “Ay Işığı” adlarıyla kodlanmış, 2003-2004 (hem uluslararası hem de yerel konjonktürün uygunsuzluğu ve her şeyden önce Pentagon’un sıcak bakmaması ve tercihlerinin farklılığından dolayı gerçekleşmeyen) darbe girişimleri bu paraleldeki adımlardı. En azından ordu içindeki bir klik, Pan-Asyacılık projeksiyonu ile ABD, AB ve NATO’nun yeni dönemde belirlediği rotanın ve paradigmanın dışına çıkmaya çalıştı. Bu faktörden ayrı olarak orduyla AKP ve Fetullah Gülen eksenini arasında çatışkılı bir durum yaşanıyordu. Egemen blok içindeki çatışkının tarafları şöyle tasnif edilebilir: Bir tarafta 85 yıllık devletin kurucu misyonunun getirdiği “meşrulukla” hareket eden ve patronaj ilişkilerini her ne pahasına olursa olsun kaybetmek istemeyen ve zamanla finans kapitalin organik parçası haline gelmiş, dönüşmüş, yapısal karakteriyle kapitalist rasyonelleri zorlayan, daha genel tanımıyla asker-sivil bürokrasi bulunuyor. Diğer tarafta komprador orijinden gelen, gayri-Müslim sermayeyi talan ederek ve yağmalayarak beslenmiş, devlet fideğinde büyümüş, iç evrimi geçirmiş, 1965’ten sonra finans kapital özellikleri göstermeye başlayan, özellikle 1980’lerde ya da üçüncü kuşakta kendini sistemin gerçek sahibi gören ve rüşünü ispatladığını hisseden, çöküşlü tekellerin organik parçasına dönüşmüş ve TÜSİAD’da kristalize olmuş finans kapitalin ana fraksiyonu var.

Ayrıca TC’nin kuruluş döneminde egemen blok içinde yer alan 1960 darbesiyle tasfiye edilmeye çalışılan, 1970 12 Mart’ta ikinci ve büyük tasfiyesini yaşayan, 1980 Eylülü’nde bütünüyle etkisizleştirilen, ama bir kısmı Özal döneminin yarattığı olanaklarla metamorfoza uğrayan ve İslami finans kuruluşlarıyla şekillenen, cemaat ve tarikat ilişkileriyle güç ve olanak kazanan, petro-dolarlarla hızla palazlanan, giderek küresel sermayeyle bağ kuran, AKP iktidarının sağladığı olanaklarla inanılmaz ataklar yapan ve güçlenen yeşil sermaye ya da Anadolu sermayesi diye adlandırılan ve MÜSİAD’la kurumsal ifadesini bulan sermaye kliği var. Yine bu kliğin bir varyantı olan 11.500 işadamını temsil eden, 150 işadamı derneğinin bir araya geldiği 7 federasyondan oluşan, Fetullah Gülen’in etkisindeki son yıllarda dipten ataklar yaparak, Ortadoğu, Uzak Doğu ve Pasifik’le bağları olan ve AKP döneminde muazzam düzeyde gelişmiş ve kollarlanmış TUSKON grubu bulunuyor. MÜSİAD ve TUSKON artık finans kapitalin ayrı bir fraksiyonudur.

TÜSİAD finans kapitalin en önemli fraksiyonu olarak birinci dönem AKP iktidarına açık destek verdi. TÜSİAD AKP’nin ikinci döneminde orduyla AKP arasındaki gerilimde daha çok ortada durdu. İki tarafa da sistemin rasyonelleri doğrultusunda uyarılarda bulunmayı ihmal etmedi. MÜSİAD ve TUSKON gurubu ya da sermaye kliğinin siyasi gücünü AKP temsil ediyor ve AKP iktidarı bu kliğe güçlerine güç katma olanağı sağlıyor.

Ordu geleneksel konumunu ve ilişkilerini çeşitli varyasyonlarla korumaya çalışıyor. 2007’deki e-muhtıra ve Cumhuriyet mitingleri pozisyon kaybetmeme uğraşısı olarak görülebilir. Bu “operasyonel” nitelikteki organizasyonlara rağmen

darbe yapma meşruiyeti kazanamayan ordu, AKP’nin % 47’lik “başarısı” karşısında “Dolmabahçe mutabakatıyla” denge durumunu kabul etti ve bir anlamda geri çekildi.

Bu arada Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığı seçimi gündeme geldi. Küresel güçlerin ve TÜSİAD’ın telkinleri ve yönlendirmeleriyle Gül’ün adaylığına onay verildi. Bu onay karşılığında türban yasağının devamı istendi. Gül cumhurbaşkanlığına seçildi. Böylece AKP çok önemli bir pozisyon kazandı. Yürütme ve yasama erkinde etkinliğini ve gücünü artırdı.

Ordu ve AKP arasında Kürt sorununa ilişkin topyekün savaş stratejisi onaylandı. Ayrıca AB ve ABD’in bölge operasyonlarına aktif iştirak edilmesi ve neo-liberal politikaların intikası ve en sert şekilde devam ettirilmesi kabul edildi. Mutabakatın genel çerçevesini bu maddeler belirledi. Ayrıca mutabakat silahlı bürokrasinin patronaj ilişkilerinin korunması ve bu patronajın ideolojik payandasını oluşturan konularda (laisizm gibi) hassasiyet gösterilmesi üzerinde şekillendi. Ne var ki AKP paraperestliğini gizleyecek/ örtecek ve % 47’nin hassasiyetini ve “hissiyatını” tetikleyecek ve yine % 47’lik oy almanın güveniyle “başörtüsünün serbest bırakılması” yönünde hamle yaptı. Hamle fiilen “Dolmabahçe mutabakatı”nın bozulması anlamını taşıdı. Egemen klikler arasındaki geçici denge bozulmuştu. TÜSİAD ve ordudan gelen tepkiler mutabakatın AKP tarafından bozulduğunu işaretliyordu. 27 Nisan e-muhtırası şeklinde olmasa da, anlaşılan 8 Haziran e-ajitasyonu, 18 Temmuz e-bildirisiyle asker-sivil bürokrasi siyasi bir aktör olduğunu her seferinde hatırlattı ve kitle mobilizasyonu çağrısında bulundu. Yani darbe yapılamıyorsa kitle mobilizasyonunu elde tutmak gerekiyordu. Devlet tarafından oluşturulmuş, mutasyona uğramış “sivil toplum” kuruluşlarıyla “sivil” toplum mobilize edilmeye, hegemonik bir alan oluşturulmaya çalışıldı. 23 Haziran’da başta İstanbul-Çağlayan meydanı olmak üzere terörü telin mitingleri organize edildi. Her ne kadar mitinglere kitlesel katılım olmasa da İstanbul, İzmir ve Antalya’da Kürt kökenlileri hedef alan provokatif eylemler yaşandı. DTP binaları molotoflandı. Kitle mobilizasyonundaki zayıflık, paramiliter mobilizasyonlarla doldurulmaya çalışıldı. Belki de iki mobilizasyonun harmonisi kurulmaya çalışıldı, çalışılacak.¹

AKP hamlesine karşı ayrıca yargı kanalıyla cevap verildi. AKP’nin kapatılması gündeme geldi.

AKP’nin seçim zaferi, Gül’ün Çankaya’ya çıkmasının getirdiği güçlenme, mutabakatı bozacak girişimlere yol açmıştı. Ama kapatılma davası zafer sarhoşluğundaki AKP’yi sarstı. Hatta B planı diye adlandırılan Gül-Abdüllatif Şener’in Tayyip Erdoğan ve eski meclis başkanı gibi uyumsuz ve problemlili görülen kişilerin ve eğilimlerin (Nakşilerin) tasfiyesi tartışılmaya başlandı. Fetullah Gülen eksenli, ordu ve Çankaya’yla iyi çalışacak, uyumlu hükümet planları gündeme sokuldu. Bu arada yargının AKP’yi kapatmayarak ciddi şekilde uyarması, inisiyatif kırıcı bir etki yarattı. Ağırlıkta AKP’nin kapatılması üzerine hazırlanan B planı şimdilik rafa kaldırıldı.² Karşılıklı atak ve hamleler sonucunda şu an dinginleşen hava, yerel seçimlerde AKP’nin oy oranını artırmasıyla fırtınaya dönüşebilir.

AKP, kapatılma davası sırasında Cumhuriyet mitinglerine benzer mitingler organize ederek kitle mobilizasyonu yaratmaya çalıştı. Aslında bu kapatma davasına karşı bir hamleydi. Bu arada gerçekleşen Ergenekon operasyonu ile AKP kendisini, özellikle sol liberallerin de desteğiyle “darbe” karşıtı ve demokratik açılımcı bir parti olarak göstermeye çalıştı.

Ayrıca ordu eksenli bir kliğin ya da “aşırı ucun” temizlenmesini hedefleyen operasyonda generallerin tutuklanması, her şeyden öte ordunun itibarını sarsıcı mahiyete büründü. Her ne kadar operasyon öncesinde

genelkurmaydan (Erdoğan-Başbuğ görüşmesiyle) onay alındığı anlaşılrsa da bu gelişme AKP’ye yazılan bir puan oldu.

Bir başka boyut da bu operasyonla, ordu kendi iktidar hesaplarında sorun yaratan unsurlardan kurtulma şansı buldu ya da ordu içindeki saflaşma daha kristalize bir görünüm kazandı. Böylece ABD, AB ve NATO için daha güvenilir, projelere uyumlu ve tam angajmanlı bir yapı oluşturuldu (bu anlamda AKP’nin kapatılma davası ve Ergenekon operasyonu, Brüksel’in ve Pentagon’un iki tarafa da uyarıda bulunması, sınırlarını belirtmesi, yön ve şekil vermesi olarak değerlendirilebilir).

Süreç egemen bloğun klikleri arasında bir yandan gerilimleri tetikledi, karşılıklı mitingler, sokağa çıkma çağrıları, polis operasyonları, kapatma davaları gibi hamleler gündeme geldi, öte yandan “uzlaşma yönünde” adımların atılmasını beraberinde getirdi. Yani süreç “çatışkı”, “uzlaşma” sarmalında ve karşılıklı ataklar ve geri çekilmeler şeklinde ilerliyor.

Küreselleşmenin bugün ulaştığı boyut itibarıyla, egemen blok içinde yaşanan her türlü gelgitin ya da pozisyon alışı uluslararası boyuttaki gelişmelerle ya da konjonktürle direkt bağlantılı olduğu ve bu konjonktüre göre biçimlendiği unutulmamalıdır.

Türkiye kapitalizminin geldiği nokta ve entegrasyon boyutu ordunun egemen blok içinde TC’nin kuruluşundan beri elde ettiği rolü terk ederek, resesif bir role bürünmesine zorluyor. Bu rolün sermayenin hareketleriyle uyumlu ve yalnızca onun ihtiyacı olan askeri atakları gerçekleştiren bir rolle sınırlanması hedefleniyor. Bu durum sermayenin sınırsız kar ve tahakküm arzusunun ifadesidir ve bir anlamda rasyonel kapitalizmin gereğidir. Böylesine “yeni” bir konumlanışın sancısız, çatışkısız gerçekleşeceğini düşünmek büyük bir yanlış olur.

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(1) Linç girişimleri bugün lokal düzeyde pogrom laboratuvarları olarak değerlendirilebilir. Türkiye’nin bir dizi etnik, dini, milli, mezhebi polarizasyonları içinde taşınması “modern” pogromlara zemin hazırlamaktadır. Ortadoğu’nun bir Balkanlaşma süreci yaşaması bu dalgalının Türkiye’ye yansıma olasılığını güçlendirmektedir.

(2) AKP hükümeti, siyasal İslamcı bir koalisyon niteliğindedir. Bugün neo-liberal angajman ve küresel sermayeyle organik ilişkilere göre biçimlenmiş bu koalisyon, kendi içinde parçalı ve çatışkılı özelliklere sahiptir. Kapitalist kural AKP için de geçerlidir. Para ve güç tekeli aynı zamanda tasfiye ve etkisizleştirme sürecidir. Nasıl ki Refah Partisi içinden AKP ortaya çıktıysa, AKP’nin içinden de bir başka parti çıkabilir. Bir dizi içi ve dış konjonktür çakışması bu sürecin önünü açabilir.

“İki, üç daha fazla Vietnam!”

“Leninizm sadece mucizevi ‘Bilgenin kitabı’ değil, Vietnam devrimcileri ve halkı için bir pusuladır. O aynı zamanda son zaferimize, yani sosyalizm ve komünizme giden yolu aydınlatan parlak güneştir.”¹
Ho Şi Minh

Vietnam’ın tarihi, pek çok Asya ve Güney Amerika ülkesi gibi sömürgecilğe ve emperyalizme karşı verilen mücadelelerin tarihidir. Onu ayrı bir yere oturtan ise yüzyılı aşkın süre boyunca, özellikle de ‘50’li yıllar ile birlikte eşine az rastlanan bir direniş örmesi, emperyalizmi tüm heybeti ile yere sermesi ve ezilen halklara mücadelenin yolunu göstermesidir. Vietnam, Başkan Mao’nun “*Emperyalizm kâğıttan kaplandır*” sözünün ispatı ve sağlamasıdır.

20. yüzyılın başında Vietnam Fransa işgali altındaydı. 1930’lu yıllara gelindiğinde özellikle Asya’da kendini gösteren sosyalist mücadeleler Vietnam halkına da yol gösterdi. Vietnam halkının antiemperyalist mücadelesi ile özdeşleşmiş bir isim olan Ho Şi Minh ise, o yıllarda işgalcilerin topraklarında yani Fransa’da sosyalist düşünce ile tanışmış ve Fransız Komünist Partisi’ne katılmıştı.

1939 yılında Çinhindi Komünist Partisi’nin, Komintern’in birleşik cephe politikası doğrultusunda Vietminh adında bir cephe kurmasına önderlik eden Ho Şi Minh, Vietminh’e liderlik etti. Ho Şi Minh Japonya’nın 1945 yılında Vietnam’dan çekilmesinin ardından kurulan Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin de başkanlığını üstlendi.

Savaşın gelişimi ve direnişin yükselişi

1950 yılında Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin SSCB ve Çin tarafından tanınmasının ardından emperyalist devletler Güney’de bulunan kukla hükümeti tanıdılar. Kuzey Vietnam’da verilen mücadelenin gücü kısa süre içinde Fransız işgalcileri bozguna uğrattı ve 1954 yılında Kuzey Vietnam’da Vietminh yönetimi Cenevre Sözleşmesi ile kabul edildi. Güney Vietnam’da ise Fransa tarafından yönlendirilen bir kukla hükümet bulunuyordu.

Ancak emperyalizmin Vietnam halkını birbirine kırdırma politikası kısa süre içinde geri tepti. 1950’li yılların sonuna doğru Güney Vietnam’da kurulan baskı rejimine karşı önderliğini Kuzey Vietnam Komünist Partisi’nin yürüttüğü bir direniş başladı. Bir süre sonra ise çatışmalar büyük ölçüde Güney Vietnam’a kaydı. 20 Aralık 1960’da kurulan Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi, Vietnam’ın birliği ve bağımsızlığı talebiyle Fransız işgalcilere ağır darbeler vurdu. Fransa, yaşanan şiddetli protestolara ve silahlı direnişe dayanamayarak bir süre sonra Vietnam’daki güçlerini geri çekmeye başladılar.

Amerikan emperyalizmi o yıllarda Başkan Truman’ın adıyla anılan *Truman Doktrini*’ni benimsemişti. Domino teorisine dayanan bu doktrin, komünizme bir ülkede izin verildiği takdirde onun diğer ülkelere de yayılacağını savunuyordu. Bu nedenle komünizme yönelen ülkelere hızla müdahale edilmeliydi. Bu düşünce ile hareket eden ABD, Vietnam’daki işgalde Fransa’nın yanında yer alarak ona her türlü desteği sunuyordu. 1961’de ajanlarıyla bölgeye girmeye başlayan ABD, Fransa’nın çekilmesi ile birlikte 1963’te işgali devraldı.

Komünizme karşı kapitalist-emperyalist sistemin bekası için savaşan ABD, savaş makinesinin iplerini çözerek her tür kirli yöntemi hayata geçirdi. Kuzey

Vietnam’a yönelik napalm bombaları eşliğinde hava saldırıları düzenleyen Amerikan ordusu, pek çok Vietnamlı’yı diri diri yakarak katletti. Güney’de süren gerilla savaşına karşı da her türlü kirli yöntem kullanıldı. Sivil halka ve yakalanan gerillalara türlü işkenceler yapıldı, köyler yakılıp yok edildi. Ancak tüm bu yöntemler Vietnam halkının direnişini kırmaya yetmedi.

Vietnam’da aradığı zaferi elde edemeyen ABD, ikinci yenilgiyi de kendi topraklarında aldı. Vietnam savaşı üzerinden yükselen savaş karşıtı muhalefet Amerika Birleşik Devletleri’nin dört bir yanına yayılarak toplumsal bir harekete dönüştü. Savaşa ülke içinde destek en alt seviyedeydi. Vietnam bataklığından çıkmaya çalışan ABD, 1969’da askerlerini geri çekmeye başladı. Bunu yaparken de Kuzey Vietnam’a yönelik bombardımanı hızlandırarak Kuzey’i barışa zorlamaya çalışıyordu. Ancak tüm bu çırpınışlar da fayda etmedi ve 1973’te Paris’te imzalanan anlaşma ile ABD bölgeyi terk etti.

Paris’te imzalanan anlaşmada, Vietnam’ın Kuzey ve Güney olmak üzere ikiye ayrıldığı Cenevre Sözleşmesi esas alındı. Ancak bağımsız ve birleşik Vietnam’ı savunan Vietnam Komünist Partisi’nin, kukla Güney hükümetine karşı mücadelesi kesilmedi. 1975 yılında Güney Vietnam’ın başkenti Saygon’a giren Vietminh, Güney Vietnam’a son vererek Vietnam’ı yeniden birleştirdi. Emperyalizmin bölme planı da böylece boşa düşürülmüş oldu.

ABD emperyalizmi ise aldığı yenilgiyi uzun süre hazmedemedi. “Vietnam sendromu”, Vietnam’da savaşmış askerlerin ötesinde tüm Amerikan toplumunu kaplayarak büyük bir sosyal tahribat ve “özgürlükler ülkesi”ne karşı güvensizlik yarattı. Emperyalist bloğun prestiji halkların direnişi karşısında tuzla buz oldu.

Vietnam Devrimi’nin komutanı Ho Amca!

Emperyalizme karşı direnişin lideri Ho Şi Minh ise, ABD güçlerinin bozgununu ve Vietnam’ın yeniden birleşik ve bağımsız oluşunu göremeden sonsuzluğa uğurlandı. Ho Amca, 3 Eylül 1969 yılında geçirdiği kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdi. Saygon’un ele geçirilmesinin ardından bu kente direnişin komutanı Ho Şi Minh’in ismi verildi.

Asıl adı Nguyen Tat Thanh olan Ho Şi Minh, gemilerde çalışarak Fransa’ya yerleşmiş ve burada komünist saflara katılarak Vietnam halkının kaderini çizmesinde önemli bir rol oynamıştı. Marksist-leninist düşüncenin Vietnam’da ilk nüvelerini vermesini ve birçok eserin bu dile kazanılmasını da sağlayan Ho Şi Minh, Vietminh liderliğini üstlenmeden önce de Komintern adına pek çok yerde faaliyet yürütmüştü. Çin’de komünist silahlı güçlere danışmanlık yapan, Hong Kong’da Komintern temsilcisi sıfatı ile faaliyetler yürüten Ho Şi Minh, pek çok kez tutuklanmış ve sürgün edilmişti.

Ömrünü devrime ve sosyalizme adayan Ho Şi Minh, enternasyonal alanda yürüttüğü faaliyetlerin ardından ülkesine dönerek Vietnam kurtuluş hareketini Komintern’in sunduğu perspektif ışığında yeniden örgütlemişti. Direnişin komutanı, düşmanları tarafından bile askeri ve siyasi bir deha olarak biliniyordu.

Ho Şi Minh, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin başkanlığını yürüttüğü yıllarda başkanlık sarayında kalmak yerine küçük bir kulübede kalmayı seçecek kadar sade bir yaşam süren ve alçakgönüllülüğü ile

tanınan bir liderdi. Lenin’e olan hayranlığını ve Marksizm-Leninizm’e olan bağlılığını her fırsatta dile getiren Ho Şi Minh, özellikle doğu halklarının mücadelelerine ve ulusal soruna dair pek çok esere imza atmıştı. Yayınladığı makaleler arasında cumhuriyetin kuruluşunun ardından Türkiye’de yaşanan işçi hareketlerine dair de değerlendirmelere rastlamak mümkündü. Ho Amca 1924 yılında yazdığı bir makalesinde Türkiye işçi sınıfına, “*Ulusal bağımsızlık mücadelesine topyekûn katılan Türkiye proletaryası, şimdi başka bir mücadeleye atılma zorunluluğu ile karşı karşıyadır: Sınıf mücadelesi!*” sözleriyle seslenerek, yaşanan işçi direnişlerini “*Türkiye proletaryası ilk adımını atmıştır. Gerisi gelecektir...*”² diyerek selamlıyordu.

Vietnam direnişi ezilen halklara yol gösteriyor!

Ho Şi Minh liderliğinde mücadele eden Vietnam halkı emperyalizme, etkisini hala üzerinden atamadığı bir yenilgi tattırarak ezilen halklara direnişin yolunu gösterdi. Bugün emperyalistler Irak’ta saplandıkları bataktan bahsederken bile sık sık Vietnam benzetmelerine başvurarak yaşadıkları açmazı ifade ediyorlar. Ho Amca’nın ölümünün 39. yılında emperyalist boyunduruktan kurtulmak isteyen halklara, ABD’li savaş şeflerinin korkularını haklı çıkarmak, direnişi derinleştirerek Vietnam halkının mücadele ruhunu kuşanarak antiemperyalizmi yükseltmek düşüyor. Vietnam zaferinin 33. yılında, Che Guavera imzalı slogan halen güncelliğini koruyor: “**İki, Üç Daha Fazla Vietnam!**”³

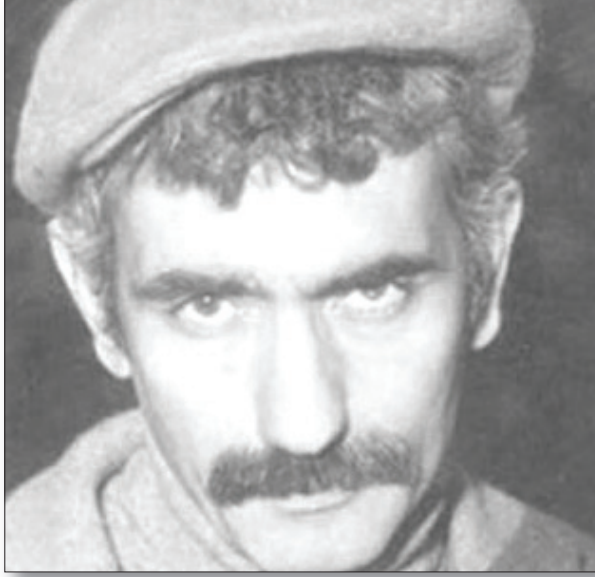
(1) The Path Which Led Me to Leninism, *Selected Works of Ho Chi Minh, Vol. 4*

(2) The Workers’ Movement In Turkey, *Selected Works of Ho Chi Minh, Vol. 1*

(3) “İki, Üç Daha Fazla Vietnam!”, Che Guavera’nın 1967 tarihinde Afrika, Asya ve Latin-Amerika Halkları Dayanışma Örgütü’ne gönderdiği mesajın başlığıdır. 16 Nisan 1967 tarihinde *Prensa Latina*’da yayınlanmıştır

Bizim Yılmaz...

A. Aydın

anlamaya başlamıştım. Diyebilirim ki, Marx’la tanıştığım yıllar, benimle birlikte Yılmaz’ın da büyüdüğünü farkettiğim yıllar oldu. Artık perdedeki o kanlı-canlı gölgenin anlatacak fikirleri vardı. Ve anlattıkları okuduklarıma benziyordu. Bizim Marx’ın, bizim Engels’in, bizim Lenin’in fikirlerini anlatıyordu bizim Yılmaz. Sinema denen sanatı mavzerden de güçlü bir silah gibi taşıyordu artık ellerinde. Artık sadece bize benzediği için, ama bizim gibi korkak olmadığı, afili delikanlı olduğu için değil, bilgiyle, bilinçle seviyorduk onu.

Yüzünü devrime dönmüş olan gençliğimin beyaz perdede gördüğü de artık devrimci bir Yılmaz’dı.

Burada Yılmaz’ın sanatı devrim için nasıl ve ne kadar kullanabildiğinin, ne de dönemin devrimciliğinin nasıl ve ne kadar devrimcilik olduğunun kritiğine girmek gerekmiyor. O’nun, döneminin en iyi ürünlerinden biri olduğunu, bu çerçevede de sinemayı olabilecek en verimli biçimde kullandığını düşünüyorum. Gönüllerimizde kurduğu tahtın eskimeden yerini korumasının başka bir nedeni yok.

O bizim sınıfın bir ferdi olarak doğdu. Olağanüstü çabalarla yükseldiği yerde, sinemanın zirvesinde, sınıf değiştirme imkanı varken buna tenezzül etmedi. Kimliğini, kişiliğini, sanatını, içinde doğduğu işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını savunma yolunda geliştirdi.

İçimizden biri olarak gelmişti dünyaya, yine bizden biri olarak kaldı. Kalmaya devam edecek...

Yılmaz Güney nasıl anlatılmalı?..

Yaşamı, sanatı ve eserleri üzerine, çeşitli cephelerden onlarca çalışma yapılmış. Övgüler, eleştiriler, yergiler... Her bir çalışma kendi çapında ve belirli ihtiyaca yanıt veriyor kuşkusuz. Ancak, hep bir şeyler eksikmiş gibi gelirdi onları okurken.

Zamanla farkettim, aslında orada eksik olan biziz. Anlatılan bizim Yılmaz, ama biz yokuz, yalnız bir Yılmaz var, kendi başına, balıksız deniz gibi yapayalnız bir Yılmaz. Ona yalnızlık da yakışıyor kuşkusuz, fakat en çok biz yakışıyoruz, Yılmaz’ın sevgilisi işçi ve emekçi kitleler...

O’nun yaşamı, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi içinde anlatılmalı. Ama şimdilik O’nun yanına sadece kendimi koyarak anlatacağım.

Çocukluğumun Yılmaz’ı...

Ben aslında Yılmaz’la birlikte büyüdüm. O beyaz perdede bir gölge, ben yazlık sinemanın tahta sıralarında bir çocuk olsam da, birlikte büyüdüğümüzü söylemem yanlış olmaz.

Çocukluğumun Yılmaz’ı bir kabadayıydı. “Çirkin Kral”. O daha çok gençti. Ama her anlamda; fizik, fikir, sanat... Kabadayıyı oynuyordu daha, ama nasıl kabadayı!

Eskiden, çok eskiden eşkiyalar varmış. Onların hikayeleriyle büyüdük sayılır. İki tip eşkiyadan söz edilirdi bu eski zaman hikayelerinde. Yoksul köyleri basıp haraca kesen “kötü” eşkiyalar ve ağa konaklarını basıp, kaldırdığı para, erzak ve benzerini yoksul köylüye dağıtan “iyi”leri...

İşte bizim Yılmaz’ın oynadığı kabadayı bu ikinciler gibidir. Kabadayı Yılmaz adam da öldürürdü, ama hep kötülerini, en kötülerini... Soygun da yapardı, ama örneğin, ameliyat olacak yoksul bir çocuk için para gerektiğinden... Kocaman ve sıcacık yürekli bu kabadayıyı, bu çirkin kralı çok ama çok sevmişti bu yüzden.

Gençliğimin Yılmaz’ı...

“Çirkin Kral” a aşık çocukluğum da, yazlık sinama çağı da göz açıp kapayıncaya kadar geçivermişti ama. Tahta sıralar eskimiş, sinemalar birbiri ardına kapanmaya başlamıştı. Dünyada bambaşka rüzgarların eseceği ‘68’e doğru hızla akıyordu zaman. Ben hızla büyüyordum. Elime geçen her şeyi okumaya ve

1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali gerçekleşti!

“Yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık!”

29-30-31 Ağustos tarihlerinde “31. Yılında 2 Eylül Ruhuyla Yozlaşmaya Karşı Kültürüne Sahip Çık!” şiarıyla 6.’sı düzenlenen geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi bahçesinde gerçekleşti.

Festivalin ilk gün programı “F tipleri, Tecrit ve Türkiye’de adalet nasıl işliyor?” başlıklı panelle başladı. Açılış konuşmasıyla başlayan gece etkinliği ise, 1 Mayıs Mahallesi Semah ekibinin gösterisinin ardından Nilüfer Sarıtaş, Grup Mayıs, Kısmet Yıldız, Erdal Bayrakoğlu ve Aynur Haşhaş’ın programlarıyla sürdü.

Festivalin ikinci gün programı PSAKD Cemevi bahçesinde “Ergenekon, AKP ve DTP’nin kapatılması” başlıklı panelle başladı. Panelin ardından çocuk şenlikleri yapıldı, çocuk resimleri sergilendi. Tiyatro Simurg’un “Sivas yandı, 15 yıl oldu” adlı tiyatro oyunu ile devam eden etkinlikte “2 Eylül 1977’den...” başlıklı sinevizyon gösterimi de yapıldı. Festival, Onur Olgun, Hasan Sağlam, Koma Gula Xerzan ve Grup Munzur’un programlarıyla devam etti.

Festivalin son günü “71 devrimci çıkışı ve tarihsel miras” başlıklı bir panel ve ardından bir folklor gösterisi gerçekleştirildi. Festivalin akşamki bölümünde ise Özcan Türe, Grup Vardiya ve Şaho Bedo sahneye çıktı.

Festivali örgütleyen kurumların yanısıra BDSP de stand alanında yerini aldı.

Festival, 2 Eylül günü gerçekleştirilen “2 Eylül yürüyüşü” ile sona erdi. Yürüyüş öncesinde 2 Eylül direnişinde ölümsüzleşenler anısına yemek verildi. Ardından kortejler oluşturan kitle PSAKD Ümraniye Şubesi’nden yürüyüşün başlayacağı Cennet Dügün Salonu önüne geldi. Burada kortejler oluşturularak okul önüne doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte üzerinde 1 Mayıs şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı “1 Mayıs şehitlerini unutmadık! Unutturmayacağız!” ve “31. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık!” pankartları açıldı. Katliamlara karşı sloganların haykırıldığı yürüyüşe yaklaşık 400 kişi katıldı.

Yürüyüşü Güzelleştirme Derneği, Doğu Spor Kulübü, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Halk Cephesi, ESP, DTP, Özgür Yurttaş Hareketi, Partizan, DHP, Köz, SODAP örgütledi. BDSP, Alınteri, SDP ve EMEP de flamalarıyla eyleme katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

İzmir BDSP’den “bağımsızlık, demokrasi ve devrim” panelleri...

İzmir’de Çiğli ve Buca’da 31 Ağustos günü “Bağımsızlık, demokrasi ve devrim” panelleri düzenlendi.

Çiğli’deki panel İşçi Kültür Sanat Evi’nde gerçekleştirildi. Emperyalizmin bugünkü koşullarda dünya üzerinde nasıl egemenlik kurmaya çalışıldığı anlatıldı. Dünya halklarını mali, iktisadi, askeri, kültürel birçok alanda boyunduruk altına alan emperyalist bağımlılık ilişkileri tarihsel ve güncel örnekler üzerinden ortaya konuldu. Türkiye’nin iktisadi ve toplumsal koşullarıyla birlikte emperyalist

bağımlılık ilişkileri ele alındı. İşbirlikçi burjuvazinin emperyalist baskı ve sömürünün içteki dayanağı olduğu vurgulandı. Anti emperyalist mücadelenin anti kapitalist mücadele ile bağı kuruldu. Türkiye devrimci hareketinin bağımsızlık ve demokrasi sorununu ele alışı ile komünistlerin ideolojik yaklaşımı ortaya konuldu. Ardından demokrasi sorununun kapsamı ve önemi ele alındı.

Sunumun ardından soru-cevap kısmına geçildi. Katılımcılar hem soru sordular hem de düşüncelerini ifade ettiler.

İkinci panel, Buca’da bulunan Çamlıkule Kültür Sanat ve Yardımlaşma Derneği’nde gerçekleştirildi. Panel öncesi Buca’daki kurumlara asılmak üzere afişler ve çevre ilişkilere panelin duyurusunu yapmak için davetiyeler çıkartıldı.

31 Ağustos günü gerçekleştirilen panelde, emperyalizmin uluslararası planda yaptırımlarına ve Türk burjuvazisiyle ilişkilerine değinildi. Ardından Türkiye’nin geçmişten günümüze iktisadi gelişimi ve kapitalizmin şekillenışı ele alınarak, konuyla ilgili tarihsel bir sunum yapıldı. Demokrasi sorunu ve Türkiye devriminin karakteri farklı siyasal akımların bakışlarını da ele alacak biçimde aktarıldı. Komünistlerin konuya bakışının ideolojik ve programatik yanının ifade edilmesinin ardından soru ve cevap kısmına geçildi. Yapılan tartışmaların ardından panel son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mücadele Postası

Ankara'da Zavar'la dayanışma eylemi!

29 Ağustos günü Ankara'da Erol Zavar ve diğer hasta tutsaklara özgürlük talebiyle bir eylem gerçekleştirildi. Eylem pek çok ilerici ve devrimci kurumun saat 12.30'da Kızılay YKM önünde toplanması ile başladı. Buradan sloganlar eşliğinde Adalet Bakanlığı'na doğru yürüyüşe geçildi. "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartının açıldığı yürüyüş boyunca, "Erol Zavar'a özgürlük!", "Tecrit öldürür, dayanışma yaşatır!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Katil devlet hesap verecek!", "İçerde dışarıda hücreleri parçala!", "Hasta tutsaklar onurumuzdur!", "Mesut Deniz serbest bırakılsın!" sloganları atıldı.

Adalet Bakanlığı önüne gelindiğinde, dilekçe vermek üzere bir heyet yollandı. Bu sırada Erol Zavar'ın 10 yaşındaki kızı şiirler okudu. Bakanlığa giden heyet muhatap bulamayarak geri döndü. Heyetin 13.30'da yeniden gitmesi kararlaştırılarak basın açıklamasına geçildi. Erol Zavar'ın ve diğer tutsakların sağlık durumları hakkında bilgi verilen açıklamada hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılmaları gerektiği vurgulandı.

Yaklaşık 100 kişi katıldığı eylem, Erol Zavar'a Yaşam Hakkı Koordinasyonu, İHD Ankara Şubesi, ÇHD, THAY-DER, '78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Devrimci '78'liler, Odak, DHD, Partizan, ESP, EHP, DTP Ankara İl Örgütü tarafından düzenlendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Çiğli'de geleneksel festival...

Çiğli Belediyesi "30 Ağustos Zafer Bayramı" ve "1 Eylül Dünya Barış Günü" sebebiyle "Çiğli Zafer ve Barış Festivali"nin dördüncüsünü düzenledi. Her yıl üç günlük bir program olarak düzenlenen festival, bu yıl iki haftaya yayılmış bulunuyor. Festival etkinlikleri kapsamında şiir dinletileri, söyleşi ve imza günleri düzenleniyor. Gündüz belediye meclis salonunda film gösterimleri yapılıyor. Akşam programlarında tiyatro ve yerel sanatçıların gösterimleri yer alıyor. Tiyatro ve konserlerin gerçekleştiği festival alanında standlar açılıyor.

Çiğli BDSP olarak festival alanında standlarımızı açmış bulunuyoruz. Standımızda Eksen Yayıncılık kitapları, Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'nin satışını yapıyoruz. Ayrıca İşçi Kültür Sanat Evi çalışanlarının açmış olduğu stantta da Emekçi Kadın Komisyonu'nun yaptığı takılar ve el örgülerinin yanısıra Rus yazarlarının romanları ve '68 kuşağının devrimci önderlerinin hayatlarını anlatan kitaplar ve Çiğli İşçi Bülteni'nin satışını gerçekleştiriyoruz.

Festivale ilginin geçen yıllara oranla düşük olduğu görülüyor. Katılım beklenenin çok altında gerçekleşiyor. Önümüzdeki günlerde tanınmış sanatçıların konserleri ile katılımın artması bekleniyor.

Çiğli BDSP

Alevilerden oturma eylemi!

Alevi Bektaşî Federasyonu'na (ABF) bağlı Alevi örgütleri, zorunlu din derslerinin kaldırılması talebiyle her pazar gerçekleştirme kararı aldıkları eylemlerine 31 Ağustos günü de devam ettiler. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubeleri ve Alevi kurumları Taksim Tramvay durağında basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Eylemde "Çağdaş, bilimsel ve laik eğitim için zorunlu din dersleri kaldırılсын! /Alevi Bektaşî Federasyonu", "Zorunlu din derslerine hayır!", "Kurtarıcı bekleyen değil kurtarıcının ta kendisiyiz! / Alevi Bektaşî Gençlik Platformu" pankartı ile talepleri içeren dövizler taşındı.

Basın açıklamasında, AİHM'in zorunlu din dersi uygulamasını insan haklarına aykırı bulması kararına uyularak bu uygulamaya son vermesi talep edildi. Ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi adına bir konuşma yapıldı. 6 Eylül günü ABF ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin ülke çapındaki 52 şubesinin başkanı ve yöneticilerinin Ankara'da oturma eylemi gerçekleştireceği açıklandı. Ardından ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras ve Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol birer konuşma gerçekleştirdiler. 10 dakikalık oturma eyleminin ardından basın açıklaması sona erdi. Alevi kurum ve derneklerinin dışında eyleme Eğitim-Sen, Emekli-Sen, TYS, Halkevleri, Odak, Dayanışmaevleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TAYAD'dan "Tutsak karikatürler" sergisi...

Devrimci tutsakların hapisanelerden gönderdiği karikatürler TAYAD'lı Aileler tarafından sergiye dönüştürüldü. "Tutsak karikatürler" başlığıyla sergilenen karikatürler Kandıra, Sincan, Kırıkkale, Tekirdağ, Edirne F Tipi, Uşak ve Gebze M Tipi hapisanelerinden sergiye taşınmış.

100'e yakın karikatürün yer aldığı sergi 28 Ağustos günü Bakırköylü Sanatçılar Derneği Sergi Salonu'nda açıldı. Açılış konuşmasını yapan TAYAD Başkanı Mehmet Güvel, hapisanelerdeki devrimci iradenin, yaratıcılığın tecrit koşullarında sınıdığını, hapisane hücrelerinin devrimcilerin düşlerini ve yaratıcılıklarını sınırlayamadığını dile getirdi.

Emperyalist işgallerin ve halkların direnişinin işlendiği sergide; tecrit ve izolasyon, hukuk terörü, yozlaşma ve insan haklarını işleyen karikatürler yer alıyor. Karikatürler içerisinde, hapisanelerde uygulanan tecrit ve tredman uygulamalarına rağmen tutsakların beton duvarların arasında yetiştirdikleri çiçeklerle umudu büyütmeyi anlattıkları karikatürleri dikkat çekiyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

*“Devrim bir akşam yemeđi değildir
yada bir deneme yazmak yada bir
resim çizmek, yada nakış işlemek
değildir; o bu kadar ince, bu
kadar sakin ve yumuşak, bu
kadar ılımlı, kibar, nazik,
dizginlenmiş ve bağışlayıcı
değildir. Devrim bir
ayaklanmadır, bir sınıfın
diđerini devirdiđi şiddet
hareketidir”*

*(Mao'nun “Hunan'daki Köylü Hareketi
Soruşturması Üzerine Bir Rapor”undan
1927)*

**Çin Halk
Devrimi'nin
önderi Başkan
Mao'yu saygıyla
anıyoruz...**

